

ပန်းသိမ်း

သမုသ

ပန်းသိင်္ဂ

BURMESE
CLASSIC

သမ္မသု
၂၂၂

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ . .
စစ်စစ်မှန်မှန် အရင်းတည် ပျိုးထားခဲ့တာ
အချစ်ပါ။
တစ်နေ့နေ့မှာ . .
ကိုယ်ပြန်လည်ရရှိလာမယ့် အရာဟာ . .
အချစ်တစ်ခုပဲဖြစ်မှာပါ။

“မင်းသတ္တိ”

ကြောင်နစ်ကောင်စာပေ

အမုန်းစက်ကွင်းထဲက ချစ်သူကို
အမြဲတမ်းပဲ မေ့ထားချင်ပေမယ့်
နှလုံးသားက ခွင့်မပြုတဲ့အခါ . .

“မိုးပြာ”

ဦးစူးအောင်က အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကနေ သားနှင့်
သမီး ကြက်တောင်ရိုက်နေကြတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်ယောက်
ဘည်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေမိသည်။

သားကလည်း လူချော။

သမီးကလည်း ချစ်စရာ။

သားနှင့်သမီးသည် ဦးစူးအောင်၏ အသည်းနှလုံး ဦးစူး
အောင်၏ ဘဝပါ။

သမီးလေး မိုးပြာကို သမီးရင်းမို့ အချစ်ပိုရသလို ဇနီး၏
သား မိုးသွေးကိုလည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သံယောဇဉ်နှင့်
သားအရင်းလိုပဲ စိတ်ထဲတွေးထင်နေသည်။

ဇနီးကြာဖြူ၏သားပါလား . . ကိုယ့်သားအရင်း မဟုတ်ပါ
သားဟု တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ပါ။ ခွဲခြားဆက်ဆံခဲ့တာလည်း မရှိ။
ဦးစူးအောင်၏ မေတ္တာသည် သားနှင့်သမီးအပေါ် ထူထည်ကြီးမား
သော တပြေးညီဖြန့်လွှာကြနေခဲ့ပါသည်။

ဇနီးဖြစ်သူကြာဖြူကလည်း သမီးကြီး မိုးပြာကို သူ့သမီးရင်းလို ချစ်ပါသည်။ တစ်ခါတလေ သားလေးမိုးသွေးထက်ပင် သမီး မိုးပြာကို ပိုပြီး ချစ်သေးသည်။ ဦးစားပေးအလိုလိုက်ချင်သည်။ မိန်းမသားချင်း နားလည်နွေးထွေးမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သားနှင့်သမီးကတော့ အမေရင်း အမေရင်း မောင်နှမအရင်းပဲထင်မှတ်ကာ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ဘာမှမသိခဲ့ပါ။

သမီးနှင့်သားက သိပ်ငယ်သေးတော့ ဘာမှမှတ်မိပုံမပေါ်။ ဦးစူးအောင်နှင့် ဒေါ်ကြည်ဖြူကလည်း နှစ်ဦးသားဆန္ဒညီစွာ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားရစ်ခဲ့ပါပြီ။

အတိတ်ကို အရိပ်ထင်မခံတော့ပါ။

လေးဦးသားပေါင်းစည်းထားသော မိသားစုဘဝလေးကို သာ ပျော်ရွှင်စွာ တည်ဆောက်ဖို့ တွေးထားသည်။

တကယ်တမ်းလည်း ပျော်ရွှင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ မပြေလည်တာမရှိ၊ ပြဿနာမရှိ။ သာယာအေးချမ်းလွန်းပါသည်။

ဦးစူးအောင်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးများတဖြည်းဖြည်း အားလျှော့လာ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးကနဲ ရှိုက်သည်။

ဒေါ်ကြာဖြူက ဦးစူးအောင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ဝရန်တာအစွန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ယူလာသော မုန့်နှင့် ကော်ဖီကို စား

ပေါ်ချထားလိုက်ရင်း လှမ်းခေါ်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ မခေါ်တော့ဘဲ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

ဦးစူးအောင်၏ဘေးမှာရပ်လျက် သားနှင့်သမီးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သားနှင့်သမီးက ဂျော်ဒနီတီရှပ်အဖြူကလေးတွေ ဆင်တူဝတ်ထားပြီး ကြက်တောင်ရိုက်နေကြပါသည်။

ညနေပိုင်းဆို သူတို့မောင်နှမက ခြံထဲဆင်းပြီး ကြက်တောင် ရိုက်နေကျပါ။ ချစ်သလောက် အငြင်းအခုံသန်သော မောင်နှမ ခုလည်း မိုးပြာက တခစ်ခစ်ရယ်. . မိုးသွေးက မကျေမနပ်ငြင်း။

သားနှင့်သမီး၏ စကားသံနှင့် ရယ်သံသည် သူတို့၏ 'မိုးမေတ္တာ' ဂေဟာအတွက်တော့ တကယ့်ကျက်သရေမင်္ဂလာအနှစ်သာရပါ။

ဒေါ်ကြာဖြူက သွားညီညီတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲခင်ပွန်းသည်ရှိရာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဦးစူးအောင်၏ မျက်နှာက အနည်းငယ် အိုမင်းရင့်ရော်နေသယောင်ယောင် ခါတိုင်း သည်လိုမဟုတ်ပါ။

တာကြောင့်များလဲ။

ဒေါ်ကြာဖြူစိုးရိမ်သွား၏။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ်က သူတို့သုံးယောက်၏ မျက်နှာကို မှန်လိုကြည့်ကာ ရင်ထဲအားရှိလန်းဆန်းနေရသူပါ။

သူတို့သားအဖသုံးယောက်၏ မျက်နှာမှာ သောကမြူတ
မူန့် ထင်နေလျှင်ပင် ကြာဖြူက ချက်ချင်းကဲခတ်မိသူပါ။
ဒေါ်ကြာဖြူ၏ ကမ္ဘာသည် သူတို့သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်ပါ
သည်။

သားလေးမိုးသွေး နီတာရဲကလေးမှာ ခင်ပွန်းဆုံးသွားပြီး
အားငယ်ကြေကွဲနေသော ကြည်ဖြူကို မေတ္တာပုံပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့သူက
ဦးစူးအောင်ပါ။ အားကိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။

သမီးကလေးမိုးပြာကိုလည်း သိပ်ချစ်သည်။ ကြာဖြူမှာက
သမီးရှိတာမဟုတ်။ သမီးအရင်းကလေးလိုပဲ သဘောထားခဲ့ရင်းက
ကြာတော့ သမီးအရင်းဟုပဲ ထင်မိတော့သည်။

ဦးစူးအောင်နှင့် သမီးမိုးပြာသည် ဒေါ်ကြာဖြူဘဝ ကယ်
တင်ရှင်ဟွေပါ။ နွေးထွေးသော မိသားစုလေးကိုလည်း ဖန်တည်း
ပေးခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သားနှင့်သမီးကြီးလာတော့ ရင်းနှီးနား
လည်နွေးထွေးစာနာမှုက မတူ။ သားက အမေကို ချစ်တာတစ်မျိုး။
သမီးက အမေကိုချစ်တာ တစ်မျိုး။

သမီးမိုးပြာသည် ကြာဖြူနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေလွန်းတာ
မို့ သမီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ အားရှိသည်။

“ကိုစူး”
“ဟင်”

ဦးစူးအောင်က ဒေါ်ကြာဖြူကို လှည့်ကြည့်၏။

ပြောသင့်ရဲ့လား.. စောလွန်းသေးလား။

မပြောဘဲထားရင်လည်း တစ်ခုခုဆို ကြာဖြူက ဘာမှသိ
မှာမဟုတ်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြထားတာ တိုင်ပင်ထားတာ
အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။ သို့မှလည်း ဦးစူးအောင် ရင်ထဲက စိုးရိမ်မှု
နည်းနည်း လျော့သွားမှာ ကြာဖြူလည်း အစောကြီးကတည်းက
သိထားတော့ ဘာမဆိုပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မကြာဖြူ”

“ရှင်.. ကိုစူး ဘာပြောမလို့လဲ.. ပြောလေ၊ နေမကောင်း
ဘူးလား.. ကြာဖြူဇက်ကြောဆွဲပေးရမလား”

ပျာပျာသလဲ မေးမိသည်။

မပြောသေးလို့သာ အောင့်အီးငြိမ်နေရတာ။ ကြားချင်လှ
ပြီ။ ဦးစူးအောင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးကတည်းက ရင်ထဲနည်းနည်း
ပူပန်သွားခဲ့တာ။ သို့ပေမယ့် အလိုက်သိန်းလည်သော မိန်းမပီပီ
ဒုတ်လည်း မမေးချင်ပြန်။ ဖိအားမပေးချင်။

သူ့သဘောနှင့် သူဆုံးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လာမှပဲ ကြာ
ဖြူက ဆိုး၏။ ကောင်း၏ ဝေဖန်အကြံပေးဝင်စွက်ခွင့်ရှိမှာပါ။

သစ္စာတရားကြီးမားသော မေတ္တာတရားကြီးမားသော
ဦးစူးအောင်ကို ဘယ်ကိစ္စမဆို လုံးဝဥသုစိတ်ချယုံကြည်ထားမိပါ
သည်။

“မကြာဖြူကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း.. ပြောလေ.. ကော်ဖီသောက် မုန့်စားရင်းပြော ပေါ့”

ဒေါ်ကြာဖြူက ဓာတ်ဗူးအနီရဲလေးထဲက ကော်ဖီပူပူခါးခါး တစ်ခွက်ထည့်လိုက်ပြီး ဦးစူးအောင်လက်ထဲထည့်ပေး၏။

ဦးစူးအောင်က ဒေါ်ကြည်ဖြူ၏ ကော်ဖီကို အမြဲပဲကြိုက် နှစ်သက်စွာ သောက်ပြီး ချီးမွမ်းတတ်ပါသည်။

“ဒါပဲတစ်သက်လုံးသောက်ရတော့ ဒီအရသာပဲ ကျင့်သား ရသွားတာနေမှာပါ ကိုစူးရယ်”ဟု ကြာဖြူက ပြန်ပြောမမြဲပါ။

သည်နေတော့ ကော်ဖီအကြောင်းကို ဦးစူးအောင်စကား မစနိုင်။

“နေ့ခင်းလောက်ကတည်းကပြောမလို့ သားနဲ့သမီးရှိနေ တာနဲ့ သူတို့ကို လုံးဝမသိစေချင်ဘူးလေ”

ဦးစူးအောင်က စကားကို နိဒါန်းပျိုးသည်။

ဒေါ်ကြာဖြူက ဦးစူးအောင်ကိုကြည့်ပြီး နားထောင်နေ လိုက်၏။ ဘယ်တော့မှဆို ဦးစူးအောင်က အရေးတကြီးစကားကို ဆိုလာခဲ့လျှင် လေးနက်စွာ နားထောင်ပေးတတ်တာ ဒေါ်ကြည်ဖြူ ၏ အကျင့်တစ်ခုပါပဲ။

ခေါင်းထဲမှာလည်း တွေးလိုက်သည်။ မိသားစုကိစ္စလား။ စီးပွားရေးကိစ္စလား.. သို့မဟုတ် တစ်ခြားတစ်ခုခုလား။

ထိတ်ခနဲတော့ ပူသွားမိတာ အမှန်။

“ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ သတိထားမိ တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း.. တွေ့သားပဲ.. မနေ့တစ်နေ့ကတည်းက ပစ္စည်း တွေလာချနေကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစူးရဲ့”

ဦးစူးအောင်မျက်နှာပျက်နေတာ တစ်ဖက်ခြံကြောင့်ဟု သိရသောအခါ ဒေါ်ကြာဖြူ ပိုပြီး မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

ဦးစူးအောင်က ဆက်ပြီးပြောလာခဲ့သည်။

“သားနဲ့ သမီးရောသိလား”

“သိပါတယ်.. အိမ်ရှင်တွေတော့ မတွေ့မိသေးဘူး ကိုစူး ရဲ့.. သမီးမိုးပြာကတောင် ရေကူးကန်ကလေးလုပ်လိုက်တာ လှမ်း ကြည့်ပြီး သိပ်သဘောကျနေတာ”

“ဟုတ်လား”

ဦးစူးအောင်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် အတွေးများနေပုံပါ။

ပြီးမှ မျက်မှန်ကို စားပွဲပေါ်ချွတ်ပြီး ချထားလိုက်ကာ..

“မကြာဖြူသိအောင်ပြောထားရဦးမယ်.. ဘယ်လို သဘောလဲ.. ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့ ကိုယ်လဲ မသိဘူး.. ဟိုဘက် အိမ်ကို ပြောင်းလာတာ ‘ယွန်းခင်ခင်’ တို့ပဲ”

“ရှင်”

သည်တစ်ခါ မျက်နှာလေးဖွေးဆွတ်ပြီး ငြိမ်သွားသူက ဒေါ်ကြာဖြူပါ။ ဘာမှပင် ပြန်မပြောနိုင်။

လုံးဝ မထင်ထားခဲ့သော ကိစ္စမျိုးပါလား။

ကြာဖြူကိုမိသားစုလေးယောက်စလုံးနှင့်ဆိုင်သော ပြဿနာ။ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“သူက... သူက... ဘာလို့ ဒီဘေးကို ပြောင်းလာတာလဲဟင် ကိုစိုး... ဘာကြောင့်လဲ...”

အားကိုးယုံကြည်ရာ ခင်ပွန်းသည်ကိုပဲ အလန့်တကြားမေးမိတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် မောပန်းလာသလိုပါ။

“စိတ်အေးအေးထားပါ မကြာဖြူရာ... ကိုယ်တို့ကလေးတွေမှ မဟုတ်ကြတော့တာ... စိတ်ပူဖို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... သတိပေးထားတာ... ကြိုပြီး သိထားစေချင်လို့ပါ”

ဦးစူးအောင်က ချက်ချင်းပဲ အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့ ကိုယ်လည်းမသိဘူးကွ... ဒါပေမဲ့ မကြာဖြူက ဒါတွေလုံးဝမသိသလို နေပေးဖို့ ကလေးတွေလည်း ဒီကိစ္စတွေ မသိစေချင်ဘူး”

ဒေါ်ကြာဖြူက တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်’ ဆိုတာက ဦးစူးအောင်၏ ပထမဇနီးပါ။

တရားဝင်ကွာရှင်းထားကြပေမယ့် သမီးမိုးပြာဇ်၊ မိခင်ရင်းပါ။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို ‘ကြာဖြူ’ မမြင်ဖူးပေမယ့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ အလှအပအကြောင်း ထက်မြက်မှုအကြောင်း... တစ်ခြား အကြောင်းတွေ အများကြီးကြားထားဖူးပါသည်။

သမီးမိုးပြာကိုပဲကြည့်... ဘယ်လိုပဲနေနေ လှပကြော့ရှင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။ ကြာဖြူက ကိုယ့်သမီးမို့ သည်လို သင်မိသည်ပဲထား... ပတ်ဝန်းကျင်က လူတကာက မိုးပြာကို ချစ်စရာကောင်းတာ လှုံ့နေအောင် ပြောကြပါသည်။

မိုးပြာလှလွန်းတာကြောင့်လည်း မကြာမကြာ မိုးသွေးမှာ ရန်ဖြစ် ပြဿနာတက်ရတာ။ မောင်ကလည်း အစ်မထံလျှင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံ။ အဖြစ်က သည်းသည်းမို့ ဟိုလူနှင့် စကားများလိုက်... သည်လူနှင့် ရန်ဖြစ်လိုက်နှင့် သူ့ခင်ဗျာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပင် ရှားပါးလာသည်အထိ။

ကောင်လေးတွေက မိုးပြာကိုဆို အရမ်းစိတ်ဝင်စားကြသည်။

မိုးသွေးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး ကို ပိုးကြ ပန်းကြတာမျိုး။

မိုးသွေးက အစ်မကို သိပ်အူတိုနှုမောတတ်ပါသည်။ ချစ်သူ ရသွားမှာလည်း အရမ်းစိတ်ပူသည်။

အဖေနှင့် အမေက မိုးသွေးရှိနေတာကြောင့်လည်း မိုးပြာကို စိတ်ချလက်ချထားနိုင်တာပါ။

“ကလေးတွေ မသိဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာပါကွာ. . ကိုယ်တို့က တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာ၊ သားနဲ့သမီးက မောင်နှမအရင်းလို့ပဲ ထင်ပြီး သိပ်ချစ်ကြတာ. . ကိုယ်တို့အပေါ် တစ်မျိုးထင်သွားမှာလဲ စိုးတယ်. . သူတို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှာလဲ စိုးတယ်၊ အများကြီးပါပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။

ဦးစူးအောင်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်လောက်တောင် သည်လောက်တွေးပြီး စိတ်ပူသွားတာဆိုတော့ စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက်စဉ်းစားပြီး အရှည်ကြီးတွေတတ်သော ကြာဖြူအဖို့တော့ ရတက်မအေးချင်စရာပါပဲ။ သမီးမိုးပြာကို ဘယ်နားသွားဖွက်ရမှန်း မသိအောင် ပူလောင်ထိတ်လန့်လာ၏။

မိုးပြာက ကြာဖြူသမီးပါ။

ကြာဖြူပဲ တစ်သက်လုံးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။

ခုမှ အမေရင်းတွေ ဘာတွေ ရှိမလာချင်ပါ။

အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော. . လောဘကြီးတယ်ပဲပြောပြော. . မိုးပြာကို သိပ်ချစ်တော့ ကြာဖြူပဲ အမေဖြစ်ချင်သည်။

မိုးပြာအမေဆို ကြာဖြူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ချင်သည်။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင် မိုးပြာ၏ ဘဝထဲကို ဝင်လာမှာ မလိုလားပါ။

“ဘာတွေတွေ့နေပြီလဲ မကြာဖြူ”

ဦးစူးအောင်က ဇနီးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာ အနည်းငယ် ခေါ့ပါးစိတ်အေးသွားပုံရလေသည်။

“သမီးမိုးပြာကို ပြန်လိုချင်တာလား”

ထင်မိထင်ရာကို နှုတ်ကထွက်သွား၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ. . ဂါတွေ ဟိုးကတည်းက ရှင်းပြီးသား သုလဲလက်ခံပြီးသား. . ခုမှ ဒီလိုတွေ ဘယ်ရပါမလဲ. . သမီးကရော ခစိုးရိမ်ပါနဲ့ မကြာဖြူရယ်. . သမီးမိုးပြာက မကြာဖြူကို သိပ်ချစ်တာပါ. . သားအမိရင်းတွေ ချစ်သလိုပါပဲ. . မကြာဖြူကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ကြာဖြူကို ဦးစူးအောင်က အားပေးရပြန်သည်။

“မကြာဖြူရယ်. . သမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို ယုံကြည်ထားပါ. . သွေးအေးအေးထားပါ၊ မကြာဖြူက သမီးရင်းပဲလို့ သတ်မှတ်ထားမှတော့ သူ့ဘက်ကလည်း အမေရင်းပဲလို့ ယူဆရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးစူးအောင်ပြောတော့လည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။

ကြာဖြူမေတ္တာကို ကြာဖြူယုံသည်။ စိန်ခေါ်ရသည်။ သမီးသားကို ကြာဖြူက ဖုက်ကယ်ချစ်တာပါ။ သမီးလေးက ကြာဖြူကို ခိုသွားမှာမဟုတ်ပါ။ စိတ်နာအောင်လည်း လုပ်ရက်မှာမဟုတ်။

ကြာဖြူကရော မိခင်ရင်းတစ်ယောက်ထက် မလျော့သော
မေတ္တာကို ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို ဘာများမယှဉ်ဝံ့စရာ
ရှိမှာလဲ.. ဘာလို့ ရင်မဆိုင်ရဲရမှာလဲ။

“မိုးပြာက မကြာဖြူ သမီးပါကွာ”

ဦးစူးအောင်က ဒေါ်ကြာဖြူပဲခုံးကိုဆုပ်ပြီး ဖျစ်ညှစ်လျက်
ခိုင်မာစွာ ဆိုပါသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့မိသားစုလေးယောက်
ကြားမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ အထင်လွဲမှားမှုတွေ အယုံကြည်မှုတွေ
လေးစားမှုတွေ ယုတ်လျော့လာမှာစိုးတာပါ”

ဒေါ်ကြာဖြူလည်း သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။

“ကိုဦးတို့ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

ဦးစူးအောင်နှင့် ဒေါ်ကြာဖြူက ဝရန်တာအဆုံးထိ
လျှောက်သွားပြီး သားနှင့်သမီးကို ငဲ့ကြည့်ကြ၏။

“ဖေဖေ.. ဆင်းလာလေ.. ရိုက်မလား”

မိုးသွေးက မော့ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ကုန်ပါပြီ.. ကုန်ပါပြီ.. ဟိုဘက်ခြံထဲပဲ ကြက်တောင်
တွေက ကျော်ကျော်ကျကုန်ပြီ.. ဘယ်နှစ်ခုရှိပြီလဲ.. ဟွန်း.. ပြန်
ကောက်လို့လဲမရဘူး”

မိုးပြာက ရက်ကက် (ကြက်တောင်ရိုက်တံ) ကလေးကို
ခုံပေါ်သွားတင်ထားပြီး ညည်းလိုက်၏။

“မေမေရေ.. မေမေ.. မောင်လေးမိုးသွေး သမီးကို
အရမ်း ငြင်းတာပဲသိလား.. နိုင်အောင်ဖြင့် မရိုက်နိုင်ပဲနဲ့”

မိုးပြာက ဒေါ်ကြာဖြူကို အော်ဟစ်တိုင်လိုက်ပါသည်။

ဦးစူးအောင်နှင့် ဒေါ်ကြာဖြူက ပြုံးနေ၏။

အခန်းတံခါးက ဖြည်းဖြည်းညင်သာပွင့်ဟသွားသောအခါ
ခိုးပြာက မျက်လုံးလေးမှေးစင်းထားရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
မေမေပါ။

မေမေ အခန်းထဲဝင်လာတာ သေချာသွားတော့ မျက်လုံး
အစုံမှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

တကယ်တော့ မိုးပြာ မအိပ်သေးပါ။ စာအုပ်ဖတ်နေခဲ့တာ
ပါ။ စာအုပ်က ပြီးခါနီးလေးမှပဲ မျက်လုံးလေးပြီး အိပ်လိုက်လာတာမို့
စာအုပ်ကလေးဘေးချပြီး လှဲနေမိတာ။

အခန်းထဲက မီးလည်းမပိတ်ရသေး။

မေမေက မိုးပြာအခန်းထဲဝင်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ
လျှောက်သွားလျက် ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်ထားရဲ့လားဆိုတာ လိုက်
ကာဖယ်ပြီး ကြည့်သည်။ အခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်က နှစ်ခုရှိတာ
မို့ နှစ်ခုစလုံး မေမေက လိုက်စစ်နေ၏။

ပြီးတော့မှ ဝရန်တာကိုထွက်သည့်တံခါး။ ဝရန်တာသေး
သေးလေးတစ်ခုလည်း မိုးပြာအခန်းနှင့် တွဲပြီးရှိပါသည်။

ဟိုရက်တွေတုန်းက မေမေ ခုလောက်အထိ သတိထား
ပြီး လိုက်မစစ်ပါ။ တစ်ဖက်ခြံကို လူသစ်တွေပြောင်းလာတာကြောင့်
လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးပြာအခန်းက သူတို့ခြံနှင့် အနီးကပ်ဆုံးမှာရှိနေသည်။

မေမေက ဝရန်တာတံခါး ဂျက်ကို သေသေချာချာချပြီးမှ
လိုက်ကာကို ပြန်ဆွဲလိုက်၏။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်ထောင်ထားသော မိသားစုလေး
ယောက်ပုံကို မေမေကောက်ယူကြည့်လိုက်တာကို မျက်လုံးကလေး
နှင့်ကာ မိုးပြာခိုးကြည့်နေမိသည်။

ဓာတ်ပုံကို ပြန်ချထားပြီး ခုတင်ဘေးကို မေမေလျှောက်
လာမှ အသာကလေး မျက်လုံးပြန်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မိုးပြာကို မေမေက စောင်ခြုံပေးလာ၏။

“မေမေ”

“ဟဲ့ . . . ခြော် . . . လန့်လိုက်တာ”

မေမေဟုခေါ်ပြီး မိုးပြာ ဂုန်းခနဲထကာ မေမေကိုဖက်ထား
လိုက်၏။ မေမေလန့်သွားတာကို တခပ်ခပ်သဘောကျမဆုံး။

“ကြည့်စမ်း . . . အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့ . . .
ဘတ်လား”

"အိပ်နေပါပြီ မေမေရဲ့"

"မသိပါဘူး... တိစ္ဆိကြည့်နေတာ ထွက်မလာတော့ အိပ်
များနေပြီလားလို့ စ စရာမရှိ အမေကို ကြံဖန် စ နေတယ်"

"ပျော်လို့ပါ မေမေရဲ့"

"အိပ်တော့လေ... ညဉ့်နက်လှပြီ. မအိပ်သေးဘဲ ဘာ
လုပ်နေတာလဲ ပြော"

"စာအုပ်ဖတ်နေတာပါ"

"နောက်နေ့မှ ဆက်ဖတ်နော်. . မိုးချုပ်လှပြီ"

"အင်းပါ မေမေရဲ့ စိတ်ချ"

"စိတ်မချနိုင်ပါဘူး"

မိုးပြာက မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝှေ့ကာ ရယ်နေမိ
သည်။

"မေမေ့ကို ချစ်ရဲ့လားဟင်"

"ရှင်"

အထူးအဆန်းမေးခွန်းမျိုးပါလား။ တစ်ခါမှ သည်လို
မမေးခဲ့ပါ။

အံ့လည်းအံ့ဩ. . ရယ်လည်းရယ်ချင်ကာ. .

"မချစ်ဘဲနေပါမလား မေမေရယ်. . အရမ်းချစ်. .

အသက်လောက်ကိုချစ်တာ. . မေမေပြန်မပြောနဲ့နော်. . ဖေဖေ
ထက်တောင်ပိုတယ်. . မောင်လေးမိုးသွေးထက်လဲ ပိုတယ်သိရဲ့
လား"

မိုးပြာက မေမေပါးကို ရွတ်ခနဲ ရွတ်ခနဲ မွှေးပြီး အခိုင်
အမာ ဆိုမိပါသည်။

"သူတို့ကြားရင် မနာလိုဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ အဟိ"

ဒေါ်ကြာဖြူရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးဝမ်းသာသွား၏။

စိတ်လည်းအေးသွားရပါသည်။ ရင်ပူပြီး အိပ်မရလို့ မိုးပြာ
အခန်းထဲရောက်လာမိခဲ့တာ မဟုတ်လား။

သည်သံယောဇဉ်ကို ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးလို့
မရနိုင်ဟု ယုံကြည်မိတော့သည်။

သမီးမိုးပြာက အမေမှ အမေတဲ့လေ။

အဖေရင်းထက်တောင် ပိုသည်တဲ့။ သမီးက ညာတတ်သူ
မဟုတ်။ သမီးစကားကို ဒေါ်ကြာဖြူသိပ်ယုံသည်။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က ဇာလိုက်ကာဖြူဖြူပါးပါးကို ဖြတ်လျက်
ခြင်နေရသော ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်းကလေးကို တိတ်တဆိတ်
ကြည့်ကာ နေမိပါသည်။

ကိုယ် ကြည့်နေတာကို သူတို့တော့ မသိနိုင်ပါ။

ကိုယ်က အခန်းထဲကနေ ဇာလိုက်ကာနောက်ကွယ်ကနေ
ကြည့်နေမိတာမဟုတ်လား။

သမီးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။

သမီးကိုကြည့်နေဖို့ပဲ သည်တိုက်နှင့်ခြံကို ရအောင်ဝယ်ခဲ့
မိတာ။

တီရှပ်အပြာနုကလေးနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အညိုကလေး
နှင့် ဘာမှပြင်ဆင်မထားဘဲကို ချစ်စရာကောင်းအောင် နုဖတ်
စိုပြေနေလွန်းသည်။

ဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းပြီး နားဆွဲလေးတလှုပ်လှုပ်
နှင့် လှုပ်ရှားသွားလာဟန် . . ပြောဆိုရယ်မောဟန်အားလုံးသည်
ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ နှလုံးသားကို နူးညံ့လာစေသည်။ ကြည်နူးလာ
စေသည်။ 'သမီး' ဆိုသည်စိတ်နှင့် အားအင်ဖြစ်စေသည်။

ကြီးလာတော့ သမီးက သူ့အဖေနှင့် သိပ်မဆင်ဘဲ ကိုယ်
နှင့်တူသည်။ ယွန်းခင်ခင်လိုပဲ လှပကြော့ရှင်းလွန်းသည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကြက်တောင်ရိုက်နေသော
သမီးကို ညနေတိုင်း ဇာလိုက်ကာနောက်ကနေ ကြည့်နေရတာ
ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရားပါ။

ကောင်လေးကလည်း ငယ်ငယ်ချောချောပါ။ ထွားကြိုင်း
ပေမယ့် အသက်သိပ်ကြီးပုံမရသေး။

ဦးစူးအောင်နှင့် သူ့အမျိုးသမီးကတော့ သမီးတို့ကစားနေ
တာကို ဝရန်တာကနေ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပဲ ကြည့်ကာ ကြည်နူးနေ
ကြသည်။

ဦးစူးအောင်နှင့် သမီးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာသည်
ယွန်းခင်ခင်အဖို့တော့ အကြီးမားဆုံး လစ်ဟာမှုအနက်ရှိုင်းဆုံးကြ
ကွဲမှုပါ။ အစားထိုးဖြေသိမ့်လို့မရနိုင်သည့် ဝေဒနာပါ။

ငယ်ကယ်ဆို ယွန်းခင်ခင်က ဦးစူးအောင်ကို မုန်းခဲ့တာ
လည်းမဟုတ်။ သမီးလေးကို ခွဲနိုင်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။

မေမေနှင့် ဦးစူးအောင် မပြေမလည်ဖြစ်ကြတာကို ယွန်းခင်ခင်က နှလုံးရောဂါသည် မေမေဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးခဲ့တာ တစ်ခုတည်းပါ။ မေမေဆန္ဒကြောင့် ဦးစူးအောင်ကို ဆုံးရှုံးခံခဲ့ရသည်။ သမီးလေးနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။

ဦးစူးအောင်နှင့် ယွန်းခင်ခင်က ဘာမှဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်။ အမုန်းအမျက် အနာလည်းရှိခဲ့တာမဟုတ်။

ယွန်းခင်ခင်ကတော့ သမီးလိမ္မာပီသစွာ မေမေဖက်ပဲပါ ခဲ့ရပါသည်။ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်မျှချခဲ့ရသည်။ မေမေကြောင့်ဟုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ မေမေက ရောဂါနှင့် ယွန်းခင်ခင်ပဲ အနစ်နာခံကာ မေမေသဘောအတိုင်းဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ဦးစူးအောင်ကလည်း ခေါင်းမာသည်။ မာန်ကြီးသည်။ မေမေနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာများသည် အတိတ်မှာ မှိန်ပျစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ပြန်လည်းမတွေးချင်တော့ပါ။

အခုလောလောဆယ်မှာ သမီးကလေးနှင့် နီးနီးနေချင်သည့်ဆန္ဒသာ ရင်ထဲအပြင်းပြဆုံး။

ထိုဆန္ဒကြောင့်ပဲ သမီးကလေးနှင့် အိမ်ချင်းကပ်ရက်ကို ရွှေ့ပြောင်းလာနေခဲ့တာ။

သူတို့လို ချမ်းမြေ့စရာမိသားစုမဟုတ်ပေမယ့် ယွန်းခင်ခင်မှာလည်း ဓမ္မစားသားကလေး 'မင်းသတ္တိ' ရှိနေခဲ့ပြီ။

"မင်းသတ္တိ" က လိမ္မာသည်။ ယွန်းခင်ခင်ကိုလည်း ချစ်သည်။ စကားနားထောင်သည်။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားသည်။

ယွန်းခင်ခင်စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်။ တစ်သက်လုံးပြောစကားနားထောင်ခဲ့သည်။

အရာရာကို ယွန်းခင်ခင်၏ စိတ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သမီးကလေးကို အဝေးကပဲ ချစ်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် သားကိုတော့ အစစတိုးပြီး ပုံအောချစ်ခဲ့တာပါပဲ။

သမီးကတော့ အမေရင်းကို သိပုံမရပါ။

အနားမှာရှိသော အမေ့ကို အမေရင်းပဲထင်မှတ်ကာ ပျော်နေပုံရပါသည်။ တစ်ခါတလေ 'မေမေ... မေမေ' ဆိုသော ခေါ်သံ ညံ့ညံ့ကလေးသည် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ အခန်းထဲသို့ပင် လွင့်လာတတ်သေးသည်။

ဦးစူးအောင်ကလည်း အတိတ်အားလုံးကို မေ့မျှောက်ထားခဲ့သည်ထင်။ သမီးကလေးက အဖြစ်မှန်ကို တစ်စွန်းတစ်စပင်ကြားပုံသိထားခဲ့ပုံမရ။

မျက်နှာကလေးဝင်းပကြည်လင်ပြီး အပူပင်ကင်းမည် ရုပ်ကလေး။

အဖေအမေကိုလည်း ချွဲတတ်ပုံလေးပါ။

ဦးစူးအောင်၏ ဇနီးကလည်း သမီးကို ချစ်သည်ထင်ပါရဲ့။

သမီးက သူ့အနားသိပ်ကပ်သည်။

မြင်ချင်လို့သာ အိမ်ဘေးကိုပြောင်းလာပြီး ကြည့်မိတာ
ဝေးနေမိတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်လာရသည်။

အမေရင်းက ဘေးမှာတိက်တိတ်ကလေးကြည့်ရုံကြည့်နေ
ရတာ။ သမီးကလေးက တစ်ခြားတစ်ယောက်ကို အမေရင်းလို ပွတ်
တီးပွတ်သပ်ချွဲကာ နွဲ့ကာ ဆိုးကဲနေနှင့်။

ပြောင်းမလာခင်ကတော့ သည်မြင်ကွင်းကို ယွန်းခင်ခင်
ရင်ထဲ စိတ်ထိခိုက်မိလိမ့်မည်။ ဝေဒနာတစ်ခု အံ့ဖွဲ့ဖြစ်တည်လာ
လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။

‘မင်းသတ္တိ’ က ကျောပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲကျလာသော
ကြက်တောင်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

ကြက်တောင်လေးက ကျောပေါ်ကျပြီးမှ မြေပြင်ပေါ်လွင့်
သွားကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ဖတ်လက်စ ‘ကျောက်မျက်ရတနာအကြောင်း’ စာအုပ်ကို
ဖျတ်ခနဲပိတ်ပြီး ခုံရှေ့က စားပွဲပေါ်တင်ထားလျက် ခါးကိုဆန့်လိုက်
ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာကျနေသော ကြက်တောင်ကလေးကို
မင်းသတ္တိ သွားကောက်ယူလာသည်။

ဒါပါဆို လေးခုတိတိရှိပြီ။

ခြံကျူးကျော်ပြီး ကျကျလာတာ။

ဘေးချင်းကပ်ရပ် ခြံကဆိုတာ သေချာသည်။

သည်ခြံကို ပြောင်းလာကတည်းက ဘေးကခြံကို သတိပြု
ခဲ့ခဲ့ပါသည်။ ခြံကလေးရော တိုက်ကလေးပါ သိပ်လှသည်။

တစ်ခြံလုံး သင်ပုန်းကျောက်ခင်းထားပြီး ခြံဝင်းတစ်
လျှောက် စက္ကူပန်းအဖြူများနှင့် တိုက်ကလေးကလည်း ခေတ်မီပုံစံ
ကလေးပါပဲ။

ခြံနှင့်အိမ်ကိုသာ သတိထားမိတာ။ အိမ်ရှင်တွေကိုတော့
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါ။

ကြက်တောင်က သည်ဘက်ခြံကို ကျူးကျော်ရောက်လာ
သည်ဆိုလာကတည်းက ကလေးလေးတွေ ရိုက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ချက်ချင်းပဲ မင်းသတ္တိ သိချင်လာသည်။

ဘာလို့များ ကြက်တောင်ကလေးတွေ ပြန်လာမတောင်း
သလဲ။ သူတို့နှင့် မသိသေးတာမို့ အားနာတာများလား။ ရှုပ်ရှုပ်
ယှက်ယှက်မဖြစ်ချင်တာများလား။

အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ မင်းသတ္တိ စိတ်
ကူးမိပါသည်။ အုတ်တံတိုင်းက သူ့အရပ်ထက်မြင့်နေတော့ တစ်
ဖက်ခြံကို မမြင်ရ။ စောင့်ကြည့်လည်းမရ။ ခုန်ကြည့်လည်းမရ။

မင်းသတ္တိ အိမ်ဘက်ကို တလွှားလွှားလျှောက်လာခဲ့၏။

ဝရန်တာက ထွက်ကြည့်မှပဲ မြင်ရမှာ။

အပေါ်ထပ်လှေခါးကို တက်လာပြီး ဝရန်တာကိုထွက်လာ
ကာ အစွန်းထိလျှောက်သွားပြီး သေချာငုံကြည့်လိုက်၏။

တွေ့ပါပြီ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ရက်ကက်ကလေး
တစ်ခုလက်ထဲကိုင်ထားပြီး ဒန်းပေါ်ထိုင်နေတာ ဖျတ်ခနဲမတ်တတ်
ရပ်ပြီး မြက်ခင်းဘက်လျှောက်သွားတော့ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရသည်။

လှင်းစကပ်နက်ပြာကလေးနှင့် လှင်းအကျီနက်ပြာကလေး
နှင့်။ ဘွတ်ရှူးအနက်ကလေးကို စီးထားပြီး ဆံပင်ညီညီတိတိကလေး
က ပခုံးမထိ တထိ။

အသားကလေးက ဖွေးဆွတ်ပြီး ဝင်းဝါနေ၏။

ကြက်တောင်ပိုင်ရှင်ကလေးက ထင်ထားတာထက် များစွာ
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်။

မရည်ရွယ်ဘဲ ကြာကြာငေးမိသွားသည်။

အယ်လောက်မှ မလှမ်းတာမို့ မျက်နှာကလေးကို သေချာ
မြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး မျက်ခုံးတန်းတန်းကလေး
ပါးဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေး.. လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကလေး
များ..

တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးပါလား။

တစ်ယောက်တည်း ရိုက်နေတာလား.. ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု
အုတ်ခနဲတွေးမိချိန်မှာပဲ ရွယ်တူချာတိတ်တစ်ယောက် တိုက်ကလေး
သဲက ထွက်လာတာမြင်ရသည်။

ထိုချာတိတ်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ရက်ကက်တစ်ခု
ကို သွားယူလာပြီး ကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ခေါ်သံက
ဘိုးတော့ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရ။

ကောင်မလေးက တစ်ဖျတ်ဖျတ်ပြေးလာသည်။

ကောင်လေးနှင့် ရယ်မောစကားဆို၏။

ကြည့်ရတာ သမီးရည်းစားစုံတွဲပုံတော့ မပေါက်။

မင်းသတ္တိလည်း တိတိကျကျတော့ မသိပါ။

ကြက်တောင်ရိုက်နေသော ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ. . ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ မသိနိုင်ပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း ခဏလေးမှာတော့ သူတို့ကို ရိုးရိုးသားသားပဲဖြစ်စေ ချင်သည်။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ့ဆန္ဒသည် ဆန်းကြယ် လွန်းစွာ။ သူပင် နားမလည်။

ထိုကောင်မလေးမှာ ဆိုင်သူ ပိုင်သူရှိမှာ စိုးရိမ်မိပါသည်။

ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ကောက်ယူသိမ်းထားမိသော ကြက်တောင်ကလေး လေး ခုကို သွားယူလာပြီး ကြက်တောင်၏ ထိပ်သီးဖုမှာ 'မင်းသတ္တိ' ဟု အမည်ရေးလိုက်၏။

မင်းသတ္တိစိတ်ကူးက ထိုကြက်တောင်ကလေး လေးခုကို ဟိုဘက်ခြံထဲ ပြန်ပစ်ပေးဖို့ပါပဲ။

ကြက်တောင်ကလေးတွေ ပြန်ပေးသူက ကိုယ်ပါဆိုတာ သိစေသည်။ သိစေချင်လို့လည်း အမည်ရေးပြီး ပေးမိတာ။

"မိုးပြာ. . နင်တော့ မလွယ်ဘူး"

"အင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ရိုက်လိုက် ရင် အရှိန်လွန်ပြီး ဟိုဘက်ခြံထဲရောက်သွားရော. . ကုန်မှပဲ"

အစတုန်းကတော့ မိုးသွေးက အုတ်တံတိုင်းကျော်ပြီး ပြန် ဝင်ကောက်နေကျပါ။ အိမ်ရှင်တွေမှမရှိတာ။ ခုတော့ လူသစ်တွေ ပြောင်းလာပြီမို့ ခြံထဲဝင်ပြီး ကောက်လို့လည်းမရ။ ပြန်သွား တောင်း ရအောင်ကလည်း အောင့်သက်သက်နှင့် တစ်ဖက်ခြံထဲ ရောက် သွားတိုင်း ကြည့်နေရတော့သည်။

"မိုးပြာ"

"ဟင်"

"ရိုက်ချက်က ရေလည်ပြင်းတယ်. . ကြက်တောင်တွေ အများကြီးဝယ်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်"

မိုးသွေးက အစ်မ မိုးပြာကို စ လိုက်၏။

"မဝယ်ပါဘူး. . နောက်နေ့သွားတောင်းမယ်"

"ဆက်ဆံရေးကျရင်ရော. ."

မိုးပြာပခုံးလေးတွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

"သွားပြန်တောင်းရဲလို့လား"

"ဘာဖြစ်လဲ. . မတော်တဆကျတာပဲ"

"သွားမတောင်းနဲ့တော့ ထားလိုက်ပါ. . နောက်တစ်ခါ ကျအောင်ဘဲ စီစဉ်ရအောင်"

"အရှိန်များပြီး ကျမှပဲ"

"အုတ်တံတိုင်းပေါ် ပိုက်တင်ထားရင်ရော"

"မဆိုးဘူး"

မိုးပြာက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။

“မိုးသွေး”

“ဟေ”

“နင်.. လမ်းထိပ်က ကောင်တွေနဲ့ သွားရန်မဖြစ်နဲ့တော့၊
ကိုတိုးကြီးတို့အုပ်စုက နင့်ကို သိပ်အတကြေတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့..
ဝိုင်းရိုက်နေဦးမယ်”

မိုးပြာက စိတ်ပူပြီး သဟိပေးသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ သွားစမ်းပါ.. လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မိုးသွေးနော်.. မေမေနဲ့တိုင်မှာ”

“တင်ပေါ့.. မိုးပြာကို လာရစ်နေလို့ ဖြစ်တာလို့ပြောလိုက်
မယ်.. ဘာလဲ နင်အဲဒီ တိုးကြီးကို ကြိုက်နေလား”

“မိုးသွေး”

မိုးပြာက မကျေနပ်နိုင်စွာ ကျုံးအော်လိုက်သည်။

“မကြိုက်ရင် တိတ်တိတ်နေ.. ငါကတော့ စိန်ခေါ်ရင်
နောက်မဆုတ်ဘူး ယောက်ျားချင်းပဲ”

“တော်တော်သတ္တိကောင်းနေ.. ရန်များတယ်သိလား”

မိုးပြာက ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း မောမောနှင့် သတိပေး
စကားဆိုနေမိသည်။ လမ်းထဲမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကောင်လေး
တစ်ချို့က မိုးသွေးကိုဆို ကြည့်မရချင်ဖြစ်နေတာ။

မိုးသွေးက အစ်မကိုဆို သူများကြည့်တာပင် မကြိုက်။
ပြဿနာရှာရန်ဖြစ်တတ်သူ။

“အချိန်တန်ရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပေးစားမှာပဲ.. မိုးပြာ
နင်ရှာစရာလဲ မလိုဘူး ရည်းစားထားဖို့လဲ မလိုဘူး.. အလကားပါ
ဒီကောင်တွေ ဟစ်ယောက်မှမကောင်းဘူး.. သူတို့တွေ အကျင့်ကို
ငါအသိဆုံး.. သွား မယ့်နဲ့.. မေမေတို့ ရှာပေးမယ့် လူသာ နင်
ခေါင်းညိတ်လိုက် ပြီးရော”

မိုးသွေးက အဲဒီလိုပဲ အမြဲပြောတတ်ပါသည်။

မိုးပြာကလည်း ခုထက်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိ
သေးပါ။ သေချာတာကတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား
မိလျှင် မိုးသွေးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲဆိုတာ။

“မေမေရှာပေးတဲ့သူ.. ငါကကြိုက်ဦးမှ”

“ကြိုက်စရာမလိုပါဘူး.. နင့်အပေါ် ကောင်းရင်ပြီးရော”

“ဟင်.. ဘာကြီးလဲ.. မေမေပေးစားမဲ့ကောင်မလေး
ခင်ပဲ ယူ.. ချေးမထူနဲ့”

“ငါက ယောက်ျားလေး မတူဘူး”

“မရဘူးဟာ.. နင်မယူနိုင်ရင် ငါလဲ မေမေပေးစားတာ
မယူဘူး မျှမျှတတပေါ့”

“နင်တော့တော်ခက်ပါလား”

“ခက်နေတာကနင်.. နေရာတကာ လူမုန်းရှာနေတာ”

“ဟ.. ငါတို့မိသားစုကို လာကြောရင်တော့ ငါက
ယောက်ျားလေး ငုံ့ခံနိုင်ပါဘူး”

မိုးပြာက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ- . . သေချာသွားပြီလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်လို မောင်တစ်ယောက်ရှိမှတော့ ငါ အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ အရမ်းသေချာသွားပြီ. . မစိုးရိမ်ပါနဲ့. . ဒီနားမှာ နင့်အစ်မမှန်း သိလို့ ငါလာရစ်ရဲတဲ့ကောင်လဲ မရှိပါဘူး”

“အဲ့ဒါ ကောင်းတာပေါ့”

မိုးသွေးက ခေါင်းဆတ်ပြီး သဘောကျသွား၏။

အင်း. . ခက်လည်းခက်ပါရဲ့။

တော်နဲ့တန်နဲ့ချီသဲ့သဲ့ လာလုပ်လို့ကတော့ မိုးပြာမသိသလို လုပ်နေရသည်။ မောင်လေး မိုးသွေးမသိအောင် ဖုံးထားရသည်။

သိသွားလျှင် သူ့ဒေါသက ယမ်းပုံမီးကျ။

“မိုးပြာ”

“ဟင်”

“ငါ မသိအောင် ခိုးပြီး ရည်းစားထားလို့ကတော့ နင်လဲ မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဘုရားရေ”

မျက်လုံးကလေးပြူးပြီး ရေရွတ်မိပါသည်။

မေမေနှင့် မေမေထက်ပင် သူ့ကို ပိုကြောက်နေရသည်။

“ကိုတိုးကြီးတို့အုပ်စုကိုလည်း ငါ မကျေနပ်တာများပြီ. . အဲ့ဒီလူက နင့်ကိုဆို သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေတာ”

“မိုးသွေးရယ်. . အဲ့ဒီလူတွေကြည့်ရတာ မိုက်ရိုင်းတယ် နော်. . နင် ပြိုင်မဖြစ်ချင် စမ်းပါနဲ့”

မိုးပြာက တကယ်ပဲ စိတ်ပူသွား၏။

“ငါလည်း ဘယ်သူ့နှမမှ မနှောင့်ယှက်ဘူး မစော်ကားဘူး၊ ဘာကယ်စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ရင် လူကြီးတွေပြောပြီး သွားတောင်းမှာ. . အေး. . ငါအစ်မကိုလဲ လာမစော်ကားနဲ့ မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“တော်ရုံတန်ရုံဆို သည်းခံလိုက်ပါဟယ်”

“သည်းခံရင် ရောင့်တက်လာမှာပေါ့”

မောင်လေးမိုးသွေးပြောတာလည်း နည်းနည်းဟုတ်သည်။ ကိုတိုးကြီးတို့အုပ်စုက လွန်သည်။ မေမေပါလျှင်ပင် မထိ ဘထိ စ တတ်သည်။ ဟားတတ်သည်။ မေမေကလည်း ထိုအဖွဲ့ကို ဩဇာမရပါ။ မိုးသွေးနှင့် ရန်ဖြစ်မှာလည်း စိုးတာမို့ မျှီသိပ်နေရတာ။

“မောင်လေးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေပါမယ်. . သမီးက ရှောင်လိုက် ခေါ့. . သိပ်အတင့်ရဲလာရင်တော့ တစ်မျိုးဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့” ဟု မေမေက မိုးပြာကို မှာထားသည်။

မိုးပြာကလည်း လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ မိုးသွေးကလည်း ဘာဆီးကာဆီး. . ပြီးတော့ ကိုတိုးကြီးစိတ်ဝင်စားတာကလည်း တစ် ခုမီးလုံးသိ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးသိ။ တစ်ချို့ကလည်း

‘ရအောင် လိုက်ကွာ ဘာမို့လဲ ညာမို့လဲ’ နှင့် မြောက်ပင်လုံမြောက်
ပင်လုံ တစ်ခါတလေဆို နည်းနည်းသောက်ပြီး များများပြကာ
အနှောင့်အယှက် ပေးတတ်ပါသည်။

မိုးပြာက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မေမေကိုပဲ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်
တိုင်တောမိပါသည်။ မိုးသွေးနှင့် ဖေဖေသီမှမလိုလားပါ။

ဖေဖေနှင့် မိုးသွေးကို သူတို့နှင့်လည်း ပြိုင်ပြီး ပြဿနာ
မဖြစ်စေချင်ပါ။ သူတို့က ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းချင်သည်။ မိုးပြာက
လုံးဝကို မဆက်ဆံချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မြင်ပင်မမြင်ချင်ပါ။

“မမရေ. . မမ. . မိုးပြာ”

မောင်လေးမိုးသွေးက ခြံထဲမှာရပ်ပြီး ကျုံးအော်နေသည်
ဆံပင်ချည်ရင်း တန်းလန်းဝရန်တာကိုပြေးထွက်လာရသည်။

“ဟဲ့. . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လာလေဗျာ. . ကြာလှပြီ”

“နေပါဦး. . ခုမှ အိပ်ရာနိုးတာဟဲ့. . တအားစွတ်အော်နေ
တာပဲ လာမှာပေါ့. . ခဏစောင့်”

“မစောင့်နိုင်တော့ဘူးဗျို. . ငါ့မိနစ်နေလို့မှ မဆင်းလာ
နိုင် နေခဲ့တော့. . နင် အလှပြင်တာ သိပ်ကြာတယ်”

မိုးသွေးက အပြင်သွားဖို့ ကားဘေးမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
မိုးပြာက မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတာမို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။

အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး ဆံပင်စည်းလက်စ တန်းလန်း ထားကာ အဝတ်အစားအရင်လဲသည်။ မိုးသွေးလောနေတာနှင့် လူက ဘယ်ဟာအရင်လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ တစ်ယောက် တည်း ပျာယာခတ်သွား၏။

မေမေက အခန်းထဲဝင်လာပြီး မိုးပြာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါသမီးရယ်. . သူ့ဟာသူ အော် ချင်အော်ပါစေ. . သူက ယောက်ျားလေး တူမလား မိန်းကလေးနဲ့”

မေမေက မိုးသွေးကို ဆူချင်နေပုံရလေသည်။ အနားမှာ မိုးသွေးက မိုးပြာအကျီအစ်ကို မေမေလာကူဆွဲပေး၏။

“လာ ဒီမှာထိုင်. . ဆံပင် မေမေချည်ပေးမယ်”

မိုးပြာကို မှန်တင်ခုံမှာထိုင်စေသည်။ ဆံပင်လေးတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြိုးကာ ဖဲပြားပန်းရောင်ကလေးနှင့် ချည်နှောင်ပေးပါ သည်။

နောက်မှာရပ်နေသော မေမေ့ကို မိုးပြာက မှန်ထဲကနေ မြင်ရပါသည်။ မေမေ မိုးပြာကို သိပ်ချစ်တာ ဂရုစိုက်တာ မိုးပြာ သိပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မောင်လေးလည်း သိသည်။ သို့ပေမယ့် ခု တလော မေမေဘာဖြစ်နေသည်မသိပါ။ မိုးပြာကို ငါးနှစ်သမီးလေး လို အရိပ်ကြည့်ကာ ထားစရာမရှိဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းမေမေ သည် လိုမဟုတ်ပါ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“မိုးပြာစည်းတတ်ပါတယ်. . မေမေထိုင်ကြည့်နေ”

“မေမေ လုပ်ပေးပါမယ်ဆို”

မောင်လေးက စိတ်မရှည်ဘဲ ထပ်အော်နေတာမို့ မေမေက ဝရန်တာထွက်ပြီး လှမ်းဆူသည်။

“ဘေးအိမ်တွေကြားမယ်. . ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲသား ငယ်”

“မမမိုးပြာကြာလို့”

“လာမှာပေါ့”

အပေါ်နှင့်အောက် အပြန်အလှန်စကားဆိုနေတာကို ကြားပြီး မင်းသတ္တိပြုံးနေမိပါသည်။ သေချာသွားတာတစ်ခုက သူသိနေသော ကောင်မလေးနှင့် ချာတိတ်လေးက မောင်နှမဆိုတာ ဂါပဲ။

သူ ပြန်ပစ်ပေးထားသော ကြက်တောင်အဖြူလေးများကို သူ့ဟို့မောင်နှမတွေ့မှ တွေ့ရဲ့လား။

မနေ့ညကတည်းက သူပစ်ပေးထားခဲ့တာ။

သည်ညနေ ကြက်တောင်မရှိက်ဘဲ ဘယ်သွားကြမည် သိ။ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်အော်ဟစ်နေတာကြားရသည်။

မင်းသတ္တိက ကောင်မလေးဆင်းလာမှာကိုစောင့်ကြည့်နေ
မိသည်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်ပါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ ခုလိုမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ရှည်စွာ
စောင့်မကြည့်ဖူးခဲ့ပါ။

ပို၍ ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ . .

မင်းသတ္တိရင်ခုန်နေပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ပူရှိန်းနွေးရှိပြီး တလှိုက်လှိုက်ရှိနေသည်။

ဟော . . ဆင်းလာပါပြီ။

ပန်းနုရောင် နူးနူးညံ့ညံ့အရိပ်ကလေး။

လယ်သာအိတ်ကလေးကို လက်ထဲပိုက်ထားပြီး လေဒီရှူး

အနက်ကလေးနှင့် တစ်မျိုးဆန်းနေပါသည်။

သူတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ။

ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲ သိချင်လာ၏။

သူ . . စပ်စပ်စုစုနှင့် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဟိုကောင်မလေးကဖြင့် သူ့ကို သိတောင်မသိ။

သူ့ဘက်ကသာ ဖြစ်နေတာ။ တဖက်သပ်ကြီး။

မင်းသတ္တိ တိုးတိုးဖွဖွရယ်လျက် ခေါင်းရမ်းမိပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ကောင်ကလေးလို ကိုယ် ကတုန်ကယင်
နှင့် ရှက်လိုက်လန့်လိုက်နှင့် မရဲတရဲရှိနေသည်။

ရပ်ကြည့်လည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မဟုတ်။ ခိုးကြောင်ခိုး
ဝှက်ဖြစ်နေတာ။ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

တမင်စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ မြင်လိုက်တာနှင့် ကိုယ်ကြီးကို
ဘယ်နားဖွက်ရမှန်းမသိ။ နောက်ပဲဆုတ်ရမလိုလို၊ လှည့်ပဲဝင်ရမလို
လို။

ကိုယ်တကယ်ပဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပါပြီ။

ပန်းရောင်အရိပ်ကလေးက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဂင်ထိုင်
လိုက်၏။ ကားစက်နှိုးသံ ညက်ညက်ကိုကြားရသည်။

ဟူး။

ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းပင်ပန်းသွားသလိုပါ။ သူ့အဖြစ်ကို
သူနားမလည်ချင်။ မင်းသတ္တိက ပြတင်းပေါက်မှ ခွာမိသည်။

သူ အံ့ဒီချာတိတ်မကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

ထိုစိတ်ဝင်စားမှုက ပေါ့ပေါ့ဆဆ အပေါ်ရံတိမ်တိမ်က
လေးလား . . နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းအသက်လောက်အရေးပါနေသလား။

သူ့ကိုသူ မရေရာသေးပါ။ ဇေဇေဝါရှိနေသည်။

စိတ်ဝင်စားမှုကတော့ ခိုင်မာလွန်းသည်။ ဘယ်အတိုင်း

အတာလည်းဟူသာ နှိုင်းဆမတတ်သေးတာ။

“မောင်လေး . . ခလေးနည်း”

“ဘာ မေ့ပြန်ပြီလဲ”

မိုးသွေးအသံက ဆတ်နေသည်။ စိတ်မရှည်သံမျိုး။

မိုးပြာက ကားတံခါးဖွင့် ပြန်ဆင်းပြီး ခြံစပ်နားကို လျှောက်
သွား၏။ လှမ်းမြင်လိုက်တာ သေချာသွား၏။ ကြက်တောင်အဖြူ
သေးတွေပါ တစ်ဖက်ခြံက အလိုက်သိစွာ ပြန်ပစ်ပေးထားပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

မိုးပြာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသွား၏။

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ

တစ်ဖက်ခြံက လူသစ်တွေ မဆိုးလှပါ။ သဘောကောင်း

ပုံရသည်။

ကျေနပ်စွာနှင့် ကြက်တောင်လေးတွေ ကောက်ယူလိုက်
၏။

ဟင်။

ကြက်တောင်ထိပ်ဖုမှာ 'မင်းသတ္တိ' ဟု ပီပီသသရေးထား
တာ မြင်ရတော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

'မင်းသတ္တိ'

ဘယ်သူပါလိမ့်။

သိလည်းမသိ။ ကြားလည်း မကြားဖူးသော နာမည်။

ဘာလို့များ ကြက်တောင်ထိပ်ဖုမှာ စာရေးပေးရ
တာလဲ။

သူ့ကို သိစေချင်လို့များ..

သူက မိုးပြာတို့ကို သိနေလို့လား။ စိတ်ထဲမှာ ခင်မင်နေလို့
လား။ မိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ ရေးပေးတာများလား။

"ဘာလဲ မိုးပြာ"

မိုးသွေးက အနားရောက်လာပြီး မြင်သွားကာ ကြက်
တောင်လေးတွေကို သေချာကြည့်သည်။

'မင်းသတ္တိ' ဟု ထိပ်ဖုဖုမှာ ရေးထားတာ မိုးသွေးလုံးဝ
မမြင်ပါ။ မိုးပြာရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်မိအောင် ကြိုးစားရသည်။

"ဘယ်ဆိုးလို့လဲ.. မိုးပြာ.. နင်ဘာဂါထာရွတ်လိုက်လဲ၊
ကြက်တောင်တွေ ခြံထဲပြန်ခုန်ဝင်လာအောင် ပြော"

မိုးပြာတိတ်တိတ်ပဲနေမိပါသည်။ 'မင်းသတ္တိ' ဟု ရေးထိုး
ထားတာကို မပြရဲပါ။ သိလည်း မသိစေချင်ပါ။ မိုးသွေး မုန်တိုင်း
သန်ချင်ထန်ဦးမှာ။ သည်မုန်တိုင်းက မိုးမရွာလည်း ထန်ချင်ထန်
တာ။ လူပင် မမြင်ဖူးသေးပဲ နာမည်တစ်ခုအတွက် စကားများနေရ
သွင် မဟုတ်သေးပါ။ ထိန်ချန်ချင်လို့ရယ် မဟုတ်ပါဘဲ မိုးပြာမပြော
ဘဲနေလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းသတ္တိဆိုတာကို တွေးမိ၏။

ထိုကြက်တောင်ဖြူလေးခုကို မိုးသွေးမမြင်အောင် သိမ်း
ထားရတော့မည်။ သပ်သပ်ဖယ်ထားလိုက်မှဖြစ်မည်။

"ဒါဆို ပူစရာမလိုဘူး.. ဟိုဘက်ခြံထဲရောက်ရင် ပြန်ပစ်
ပေးမှာပဲ.. ဟဲ့.. ဟဲ့ ခင်သွားရင် ငါတို့ ရေသွားကူးလို့ရတယ်..
သူ့ဘုံခြံထဲမှာ ရေကူးကန်လေးရှိတယ်"

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မိုးသွေးက မဆိုး။ သဘော
ကောင်း မနောကောင်းနှင့် စိတ်ကောင်းဝင်ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့
တွေ့ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အမှန်ဆို မိုးသွေးက သဘောကောင်း
ကောင်းရွှေ့သူပါ။ ချစ်စရာကောင်းသော အစ်မကြောင့်သာ ဒေါသ
တွေ ကြီးနေရတာ။ အစ်မကို ရိုရိုသဲ့သဲ့ မလုပ်လျှင် မိုးသွေးနှင့်
ညီလာသည်မှာပါ။

မိုးပြာက ပင့်သက်မျှင်မျှင်ကလေးနှင့် ကာစီးခြေလှမ်းပြန်
စ၏။

တကယ်တော့ မိုးသွေးပြောသလိုပါပဲ။

ဂါထာတွေ ဘာတွေများ ရွတ်ဆိုပြီး ပြန်ပစ်ခဲ့ရောသလား။
မြင်စေချင်သူက မြင်ပြီး မြင်ဖို့မသင့်သောသူက မမြင်ခဲ့ပါ။ မင်း
သတ္တိဆိုသော သူတစ်ယောက်၏ ကံက အစမှာ အင်မတန်ကောင်း
နေပါသည်။

မိုးပြာကပဲ မိန်းကလေးပီပီ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိခဲ့လို့လား။
မိုးသွေးကပဲ မျက်စိလျှမ်းတာလား မသိ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်
မည်။

မင်းသတ္တိဆိုသော အမည်စာတန်းကလေးကို မိုးပြာပဲ
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသည် မဟုတ်လား။

“လာလေမိုးသွေး.. သွားမယ်”

မိုးပြာက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ မတော်တဆမြင်သွားမှာစိုး
လို့ပါ။

မိုးသွေးကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်လာမှပဲ မိုးပြာ ဟင်းချ
စိတ် အေးနိုင်တော့သည်။

မိုးသွေးတစ်ယောက်နှင့် မလွယ်ရေးချမလွယ်။

ဖုန်းသံတိုးတိုးမြည်လာသောအခါ မိုးပြာက နားစွင့်နေမိ
သည်။ မေမေနှင့် မေမေက အိပ်ပျော်နေပြီလားမသိ။ မောင်လေး
မိုးသွေးက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လာခေါ်သွားတော့ အိမ်မှာ
မရှိ။

မိုးပြာအိပ်ရာထက်က ဆင်းပြီး လှေခါးဘက်လျှောက်လာ
ခဲ့၏။ ဖုန်းက လှေခါးသိပ်မှာ ရှိနေသည်။

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်က အသံမပြုဘဲ တိတ်ကနေပါသည်။

“ဟဲ့လို”

ဒုတိယအကြိမ်ထူးမိပြီးမှာ တစ်ဖက်က ဘာမှပြန်မပြော
တော့ကြောင့် ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဖုန်းက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြည်လာ၏။

တိတ်ကျကျ သည်အိမ် သည်ဖုန်းကို ဆက်နေပါရော

... ဖုန်းမှားဝင်တာမျိုးမဟုတ်နိုင်။

“ဟဲလို”

မိုးပြာထူးသံလေးက နည်းနည်းကျယ်ပြီး ဆတ်သွားသည်။

လူကို အရူးလုပ်မလို့လား။

ပြောစရာရှိ မပြောဘဲ ငြိမ်နေမှတော့ ဖုန်းခေါ်စရာမလို။

မောင်လေးမိုးသွေးနှင့်သာ တိုးလို့ကတော့ ဆဲပြီသာမှတ်။

“မင်းသတ္တိပါ”

“ရှင်”

တစ်ဖက်က အသံကြောင့် မိုးပြာနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟ

ခိုင်းစက်သွားအောင် အံ့အားသင့်၏။

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလည်း မပြောဘူး”

သူ့အသံက တိုးရှုလွန်းသလောက် အေးပြီး ချိုသည်။

“ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ မသိဘူး”

“ကြက်တောင်လေးတွေ ပြန်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တကယ်လား”

မိုးပြာက ဘာမှ ပြန်မပြော။

ကျေးဇူးတင်ခံချင်ရုံသက်သက် ဖုန်းခေါ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့

လား။

“ကျေးဇူးတင်ရင် မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်မလား”

ဟော... ကြည့်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

တွေးထားပြီးသားအကြောင်းအရာ။ သူ့နှုတ်ဟဖွင့်မပြော

လည်း အသိသာကြီးပါး။

“မခင်ချင်လို့လား”

မိုးပြာက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟု တွေး

နေမိသည်။

“ပြောလေ... မခင်ချင်ရင်လည်း ရတော့ရပါတယ်”

ဘဖက်က အသံ သိသိသာသာ အားပျောသွား၏။

သည်လိုဖုန်းခေါ်ဖို့ မင်းသတ္တိ ဘယ်လောက်စွန့်စားအား

ပေးရလဲဆိုတာ မင်းသတ္တိပဲ သိပါသည်။

ထင်မှတ်ထားတာထက် မျှော်လင့်ထားတာထက် အဆ

မိုင်းများစွာ အေးစက်နေသောအခါ တင်းထားသမျှ စိတ်ဓာတ်တို့

အေးကျချင်ပါသည်။ ခုလိုတုန့်ပြန်မှုကို ခံနိုင်ရည်က မရှိ။ မင်းသတ္တိ

က ခုလို အတွေ့အကြုံလည်း ရှေးယခင်က တကြိမ်မှ မရှိခဲ့ပါ။

“နောက်... ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

“ဗျာ”

မင်းသတ္တိ အသံတိတ်သွား၏။

ပထမဦးဆုံး ကြေကွဲသွားမိသည်။

ပြီးတော့ မာနနှင့် ခံပြင်းမှုက တစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်းရှိန်း

ဘက်လာ၏။ သည်လောက်ပြတ်သားလိမ့်မည်မထင်ခဲ့ပါ။

“ဟိုလေ... မောင်လေးက မကြိုက်ဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ချက်ချင်းပဲ အားနာစိတ်နှင့် ပြေရာပြေကြောင်း ဆိုမိပါသည်။ အဖြစ်မှန်ကိုမသိဘဲ မိုးပြာကို မောက်မာသည်ဟု ထင်မှာလည်း မလိုလားပါ။

နောက်ဆက်တွဲဖြေရှင်းသလေးကြောင့် မင်းသတ္တိစိတ်အေးသွား၏။

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း သူ့အနေအထားက ဆိုးဆိုးရွားရွား မဟုတ်လှပါ။ ကောင်မလေးက စိုးရိမ်ကြီးနေတာ။

“ဘက်မင်တန် (ကြက်တောင်) အ ဂူတူရိုက်တဲ့ ချာတိတ်ကို ပြောတာလား။”

မင်းသတ္တိ စူးစမ်းလိုက်၏။

“အင်း. . ဟုတ်တယ်”

“သဘောကောင်းမဲ့ ရုပ်ပါ”

မိုးပြာက သူ့အထင်ကို ရယ်ချင်သည်။ တက်တက်စင်အောင်ကို လွဲမှားနေတာ။ ပောင်လေးမိုးသွေးက အစ်မနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လုံးဝကို သဘောမကောင်းနိုင်။

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မှားနေပြီ. . လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ. . မောင်လေးနဲ့တည့်အောင်ပေါင်းမယ် ဆိုရင်ရော မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ပေးမှာလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

သေချာအောင် မေးနေပြန်သည်။

“အင်း”

“အခု လောလောဆယ် မောင်လေးနဲ့ မရင်းနှီးခင်မှာ သူမရှိတဲ့အချိန် ဖုန်းဆက်မယ်လေ ဖြစ်မလား”

“ဟင့်အင်း”

မိုးပြာ ကမန်းကံတန်းငြင်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေရှိတာ မ်. . မေမေမေးမှာပေါ့. . ဘယ်သူလဲ ဘာ

သွာ”

မင်းသတ္တိက တိုးတိုးရယ်သည်။

ကြောက်တတ်လွန်းသော ကောင်မလေးပါလား။

ချစ်စနိုးတွေးမိပါသည်။

“သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းမှ မရှိတာ”

“တကယ်ပဲလား”

မင်းသတ္တိစိတ်ထဲ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“မောင်လေးက ဒီလောက်စိတ်ကြီးနေတာ. . ယောက်ျား

သား သူငယ်ချင်းရှိပါ့မလား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးပေါ့”

“ဟင်. . ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတာလဲ”

မိုးပြာပင် ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

“ခုနတုန်းကပဲ ခင်မယ်ဆို”

“မပြောမိသေးပါဘူး”

သူ့စကားကို ငြင်းမိ၏။

“ထားလိုက်ပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီလို့”

ဇွတ်တရွတ်ကြီးပါလား။ မခင်ချင်လို့ရပါမလား။

“နာမည်ပြောပြလေ”

“ဟင် သူငယ်ချင်းဆို နာမည်ဖြင့် မသိဘဲနဲ့”

“ကျွန်တော်က မင်းသတ္တိ။ ခင်ဗျားကိုလည်း သိပါတယ်။ သူငယ်သိဘယ်။ အသံလည်း မှတ်မိတယ်။ နာမည်တစ်ခုပဲ မသိတာ”

“ဟုတ်လို့လား”

မယုံချင်သလို မေးလာသောအခါ မင်းသတ္တိက။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ညနေ ခင်ဗျားတို့

မောင်နှမကြက်တောင် ရှိက်ရင် ရပ်ကြည့်နေတာပဲ”

“မတွေ့ပါလား”

“မမြင်အောင် ခိုးကြည့်နေတာ”

“ဟောတော့”

“ခင်ဗျားအသံလဲ မကြားချင်မှ အဆုံး”

မိုးပြာ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြီး ပြုံးနေမိပါသည်။

နည်းနည်းတော့ ရှက်မိသည်။ မျက်နှာလေး နွေးတက်လာ၏။ ကိုယ်က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်သလိုနေတာ။ မောင်လေးနှင့် အသည်းအသန် ငြင်းလိုငြင်း။

လူတစ်ယောက်က တစ်ချိန်လုံး ခိုးကြည့်နေသည်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ရုပ်ဆိုးလိုက်မလဲ။ ရယ်စရာကြီးလည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ကြည့်နေမှန်းသိရင် နည်းနည်းတော့ အိုက်တင်လေးနှင့် နေမိမှာပေါ့။ လုံးဝကို မသိခဲ့လို့သာ။

“မယုံရင် နားထောင်ပြောပြမယ်။ မနေ့ညနေက ခင်ဗျား ရုပ်အင်္ကျီအစိမ်းလေးနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကလေးဝတ်ထားတယ်။ တစ်နေ့က ခင်ဗျားတို့ ကြက်တောင်ဆင်းမရှိက်ဘူး။ အပြင်ထွက်သွားတယ်”

ဒက်ထီမှန်နေကော့ နှုတ်ခမ်းလေးဟကာ အံ့သြနေမိသည်။

“ညတုန်းက ခင်ဗျား ဝရန်တာကိုထွက်လာတယ်။ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေတယ်။ ညဝတ်အင်္ကျီအပြာလေးနဲ့ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအနက်ကလေးထုပ်ဝတ်ထားတယ်”

သူ တကယ်ပဲ တိတ်တိတ်ကလေး ကြည့်နေပါရောလား။

“ပြီးတော့”

မင်းသတ္တိဆိုသူက စကားရပ်ထားပြီး ရယ်သည်မို့ မိုးပြာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

သီချင်စွာ မထိန်းနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

“ခင်ဗျား နည်းနည်းတော့ ရှက်မယ်”

“ရှင်”

“ရှက်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. ခင်ဗျား စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သီချင်းဆိုနေခဲ့တယ်.. ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း.. ဘာမှကိုမကျန်။ အားလုံး သိနေသည်။

“ရှင်က အလုပ်မရှိဘူးလား”

ရှက်ရမ်း ရမ်းသည်ပဲခေါ်မလား။ ကိုယ်မသိအောင် သူက ခေါင်းကြည့်နေတာ မကြိုက်လိုက်တာ.. ရန်တွေ့ပစ်ချင်စိတ်ပင် ငင်လာရသည်။

“ရန်မတွေ့ပါနဲ့ဗျာ.. စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်မိတာပါ”

သူက လေပြေသွေးသည်။ အလျှော့ပေးသံနှင့်ပါ။

“ခင်ဗျားဆိုနေတဲ့ သီချင်းက အရမ်းကောင်းတယ်.. ကျွန်တော်လည်း အဲဒီသီချင်း ကြိုက်ပါတယ်.. "The World Is Getting Smaller" သီချင်းလေး.. ”

“တော်ပြီ.. မပြောနဲ့တော့”

မိုးပြာ ဆက်နားမထောင်ချင်ပဲ တားမိတော့သည်။

ထိုသီချင်းကို ညက ထပ်ကလဲလဲ ညည်းနေခဲ့မိသည်။

ဘယ်သူမှ မကြားလောက်ဖူးဟု ထင်လို့သာ..

“ခင်ဗျားက ဆိုခဲ့တာ.. မကဘူး.. ကျွန်တော်ကြည့်နေတာ ‘က’ ရင် ကောင်းမှာပဲလို့”

သူ တော်တော် အစသန်သည်။ နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောတတ်သည်။

ခဏလေးမှာပင် ရင်းနှီးသွားရသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်လာခဲ့သလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘန်ဆောင်မှုမပါဘဲ ပြောနေတာ။

“ခင်ဗျားအသံကို ကျွန်တော်မမေ့ဘူး.. နားထဲမှာ စွဲနေတာပဲ.. သီချင်းဆိုပါလား”

“မြှောက်မနေနဲ့.. မဟုတ်လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တကယ်ပါ.. ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တယ်”

“ရှင်”

မိုးပြာမျက်လုံးလေး ပြူးသွားရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး.. သီချင်းသံကိုပြောတာပါ”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ မိုးပြာအသည်းယားသွားမိသည်။ အနားမှာရှိလျှင် လှမ်းဆိတ်မိတော့မည်။

မထိတထိနှင့် မခံချင်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်လွန်းတာ။

“ကျွန်တော်ဆိုပြီမယ်.. ခင်ဗျားအသံလေး ဘယ်လောက် နူးညံ့သလဲဆိုတာ ပထမဆုံးတစ်ပိုင်းလေ.. ခင်ဗျားသုံးလေးခါဆိုတယ် ထင်တာပဲ”

သူက မိုးပြာဆိုခဲ့သော သီချင်းလေး၏ ပထမဦးဆုံး အပိုင်း ဆိုပြပါသည်။

"Dum deedle ai dee, dum deedle aye..

Where can you hide a way?

Dum deedle ai dee, dum deedle aye..

Where can you hide a way?"

မိုးပြာနူးညံ့စွာ ပြုံးမိ၏။

သူဟာ သီချင်းဆိုကောင်းသူတစ်ယောက်ပါလား..

"ကျွန်တော်ဆိုတာ ကောင်းရဲ့လား"

မိုးပြာ ငြိမ်နေမိပါသည်။ မဖြေမိပါ။

"ဟဲ့လို့"

ပန်းလင်းပြုတ်သွားပြီလားဟု သူက မေးလာ၏။

"အင်း"

"မသိပါဘူးဗျာ.. ကျွန်တော့်အသံကြားပြီး ခင်ဗျားအိပ်ပျော်သွားပြီလားလို့ပါ.. ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတာပျော်ရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း"

"ဟာဗျာ.. ခင်ဗျားဟန်မဆောင်တတ်ဘူးပဲ"

သူက မှတ်ချက်ပေးလာ၏။

"ရှင်က တစ်မျိုးပဲ"

"ဗျာ"

"မသိအောင် ခိုးကြည့်ဟယ်.. ခိုးနားထောင်တယ်.. အဲဒါ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

"နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး.. အခုသိသွားပြီပဲ"

မိုးပြာကျေနပ်အောင် သူ ပြောတတ်ပါသည်။

"မောင်လေးက ဘယ်သွားတာလဲ"

"သူ့သူငယ်ချင်းလာခေါ်သွားတာပဲ"

"အဲ့ဒီသူငယ်ချင်းကရော.. ရိုးရဲ့လား"

"ရှင်"

တဲ့တိုးနိုင်လွန်းသော မေးခွန်းကြီးပါလား။

"မောင်လေးက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အစ်မနဲ့ ခင်သွားမှာ"

မစိုးရိမ်ဘူးလား"

ချက်ကျလက်ကျထောက်မေးလာ၏။

"စိုးရိမ်ရအောင် ကျွန်မက ဘယ်လိုနေနေလို့လဲ"

"ဆောရီး.. ဆောရီး.. ခင်ဗျားကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး"

ခင်ဗျား မောင်လေးစိတ်မပူဘူးလား သိချင်တာပါ"

"မသိဘူး"

"နာမည်ပြောဦးလေ"

"မိုးပြာ"

"မောင်လေးနာမည်ကရော"

"ခိုးသွေး"

"ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းသတ္တိ"

"ဘယ်နှိုင်းပြောနေတာလဲ.. ကြက်တောင်မှာရေးပေး"

လိက်ကတည်းက သိပြီးသား"

“မမှတ်မိမှာစိုးလို့”

မင်းသတ္တိက ကြည်နူးစွာ ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ .

“မိုးသွေးမရှိမှတ် ဖုန်းဆက်မယ်” ဟု ဆိုလာ၏။

သူ လူလည်။

အရမ်းပါးသည်။ မိုးပြာဆိုလိုရင်းကို ချက်ခနဲသဘော ပေါက်သည်။ မောင်လေးမိုးသွေးကို ထည့်တွေးသည်။

မိုးပြာကရော ဘာလို့များ သူ့ကို စကားထောက်ခံပြောမိ သလဲ။ ခင်မင်ခွင့်ပေးမိသလဲ။ မိုးသွေးနှင့် ရန်ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ် မိသည်။ တကယ်ဆို မြင်ပင်မမြင်ဖူးသေးပါ။

“ဒီမှာ”

“ရှင့်ကို မိုးပြာမသိသေးဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ . . ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

“အခုပဲ ဝရန်တာ ထွက်ရပ်ပြပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ . . ခင်ဗျား အရမ်းမကြည်နဲ့နော် . .

မှန်ဘီလူးတွေ ဘာတွေနဲ့ မကြည့်ရဘူး”

“ဟွန်း”

“ဟား . . ဟား စတာပါ . . ကဲ . . ကျွန်တော် ဝရန်တာ ထွက်ရပ်ပြမယ် . . ပြီးမှ ပြန်ဆက်မယ်”

“ပြန်မဆက်နဲ့တော့လေ . . အကြာကြီးပြောပြီးပြီဟာ”

“အင်း . . မိုးပြာသဘောပါ”

“ဝရန်တာက မှောင်နေလား”

“စိတ်ချပါ . . မီးဖွင့်လိုက်ပါမယ်”

မိုးပြာက ဖုန်းခွက်အသာပြန်ချထားပြီး ဝရန်တာဘက် ထွက်လာခဲ့၏။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ ဆိုတာ သိချင်သည်။

ဟိုဘက်ခြံက ဝရန်တာမီး ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားပြီး မရှေး

မနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

မိုးပြာစူးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

ရုပ်ရည်သားနားသန့်ပြန်ချောမောသော လူတစ်ယောက်

ပါ။

အရပ်ကမြင့်မြင့် . . အသားအရည်က စိုစိုပြေပြေ။

ဆံပင်ပုံစံက သပ်သပ်ရပ်ရပ် . .

ရှုပ်အင်္ကျီအညိုကွက်ကလေးကို ဝတ်ထားသည်။

မျက်ခုံး မျက်လုံး မျက်နှာကို အနီးကပ် သေချာတော့မြင်

ရပေ။

သူက မီးအလင်းရောင်ကို ကျောပေးထားတာကိုး။

မိုးပြာရှိရာ ပြုံးမြဲ . . လှမ်းကြည့်နေသလိုပါ။

အရပ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာထွားထွားက လူရည်သန့်ပုံဖြစ်စေ

ဘာ။

မကျေနပ်ချင်စရာက သူ့မျက်လုံးတွေ မမြင်ရသေးပါ။

သူ့မျက် . . တွေကို မိုးပြာက မြင်ချင်သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးက အရေးကြီးတာ (မိုးပြာ အထင်ပါ)

ဘယ်လောက်အသက်ပါသလဲ။

ဘယ်လောက် စူးရှသက်မြက်သလဲ။

ဘယ်လောက်ကြင်နာတတ်သလဲ။

သူ့အကြည့်က ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းသက်ဝင်သလဲ။

မိုးပြာကို ဘယ်လောက်အထိ စွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သလဲ ဆိုတာ..

တခဏလေးအတွင်းမှာ သိချင်တာတွေ သိပ်များသွား သည်။

မိုးပြာဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

လူတစ်ယောက်က မိတ်ဖွဲ့ဖုန်းဆက်ရုံနှင့် ခုလောက်ဖြစ် စရာလိုရဲ့လား။

သူ့စကားတွေက မိုးပြာကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ ပုံရတာမို့ မိုးပြာက စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာများလား။

ထိုညမှာ မိုးပြာညဉ့်နက်ချိန်အထိ အိပ်မပျော်။

မင်းသတ္တိဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးအကြောင်း စဉ်းစားကြည့် နေမိသည်။

သည်။

မှာ။

မိုးပြာက လုံးဝမသိဘဲ သူက တိတ်တိတ်ကလေးသိနေခဲ့

နောက်ရက်ကစပြီး ခုလို မိုးပြာလည်း သတိနှင့်နေမိတော့

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က လုံးဝထင်မှတ်မထားသော ဖုန်းတစ်ခု ခင်လာတော့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲအေးသွားပြီး ယုံပင် မယုံချင်ပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခဲ့ရသော ရင်ထဲတစ်နေရာမှာ သံယောဇဉ်လက်ကျန်တစ်ခုက အငွေ့မသေနိုင်ဘဲ ကျန်ရှိနေသော သမီး မိုးပြာ၏ ဖေဖေ ဦးစူးအောင်ပါ။ သူ ဖုန်းဆက်လိမ့်မည်ဟု ယွန်းခင်ခင်က ထင်မထားမိခဲ့ပါ။ ပိုပြီး မထင်တာက သူ့စကားတွေကိုပါ။

အေးစက်စိမ်းပြတ်လွန်းသလိုပါ။

ဘယ်တုန်းကများ ရန်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဘူးသလဲ။ စဉ်းစားလို့ တောင်မရ။ မပြေလည်ခဲ့တာက ယွန်းခင်ခင်၏မေမေနှင့်ပါ။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘယ်လိုသဘောလဲပဲသိချင်တယ်”

မေးခွန်းကြီးက ယွန်းခင်ခင်၏ နှလုံးသားကို နှင့်သွားစေမည်။

“ဘာကိုမေးတာလဲ ကိုစူး”

“ဒီဘေးခြံကို ပြောင်းလာတာ ဘာသဘောလဲ”

သည်လောက်ရှင်းနေတာကို သပ်ဖြေရှင်းပြဖို့လိုအပ်နေလား။ မေးနေတာကို အံ့သည်။ တကယ်ဆို မေးဖို့မလို။

တလောကလုံးမှာ ယွန်းခင်ခင်၏ သွေးသားဆီလို့ သမီးကလေးပဲရှိတာ။ . အဲဒီသမီးကလေး အနားကို အရမရင်းက လာမိတာပြစ်မှုကြီးလား။ . မတရားမှုကြီးလား။ စာနာနားလည်မေးကြမိကောင်းပါသည်။ ကိုယ့်သမီးကို မြင်ချင်လို့ ပြောင်းလာမိတာ အမှားကြီးတစ်ခုလား။

“ရှင်းရှင်းဖြေပါ”

“သမီးကလေးနဲ့ နီးနီးနေချင်လို့ပါ”

“မဆိုင်တော့ဘူးလေ။ . ကြာခဲ့ပြီ”

ပြောရက်လိုက်တာ။ . မဆိုင်ဘူးတဲ့လား။ . သမီးက အမေရင်းနှင့် မဆိုင်လျှင် ဘယ်သူနှင့်များ ဆိုင်သလဲ။ ဘယ်သူက အမေ့သက် ပိုပြီး ဆိုင်ချင်သေးတာလဲ။

“ပြီးတော့ သမီးက ဘာမှမသိဘူး။ . ကိုယ်တို့မိသားစုက အားအေးချမ်းချမ်းပဲ”

“ဦးစူးအောင်ရယ်။ . လောဘတွေ အတ္တတွေ လျှော့ပါဦး။ နှင့်နဲ့ ယွန်းခင်ခင်နဲ့လဲ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ . ရှင်။ . သမီးကို ချစ်သလို ကျွန်မလဲ ချစ်ချင်တာပါပဲ။ . သမီးက ယွန်းခင်ခင်သမီးပါ။ . ပြီးနဲ့ခွင့်တောင် မရနိုင်တော့ဘူးလား။ . ရှင်က ဘာကိုကွာကွာသိ

ချင်နေတာလဲ. ဘာကိုတားဆီး အမိန့်ပေးချင်နေတာလဲ. . ရှင့်
မိသားစုကို ဗျက်စီးစေဖို့ ဆန္ဒလုံးဝမရှိပါဘူး. . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
ရှိတယ် ဦးစူးအောင်ရယ်. . မိခင်ရင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ. .
ခံစားမှု. . အဲ့ဒါလေးတွေ ရှင့်ထည့်တွေးပေးဦး"

ယွန်းခင်ခင်၏ စကားများကြောင့် ဦးစူးအောင် ငိုငဲ့တွေ
ငြိမ်ကျသွား၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း အေးသွားရပါသည်။

"အင်းလေ. . မြင်နေချင်တာ ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဦးစူးအောင်အသံက စောစောကထက် အဆများစွာ ပျော့
ပျောင်းသွား၏။

"ကြောဖြူက သမီးလေးကိုချစ်တော့ စိုးရိမ်ကြီးတယ်"

ယွန်းခင်ခင် ဘာမှပြန်မပြောချင်တော့ပါ။

ဦးစူးအောင်၏ စကားများကို နှလုံးသားနှင့် နားထောင်မိ
သူမို့ လူက မူးမိုက်မွန်းကြပ်သွားရသည်။

အမေရင်းထက်လဲ ချစ်နိုင်သတဲ့လား. .

အမေရင်းထက် ချစ်နိုင်သည်ပဲထား. . အမေရင်းထက်
ဘယ်သူက အနစ်နာခံနိုင်မှာလဲ. . ခုလို မလှမ်းမကမ်းကနေ
အသာ ကလေးကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေခဲ့တာ. . သမီးကလေး
ဘဝပျော်ရွှင်နေ သားကျနေတာလေးကို မဖျက်ဆီးရက်သည့်
သိပ်သိပ်သည်းသည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မိခင်မေတ္တာကြောင့်ပါပဲ။

ထားတုန်းက ပစ်ထားခဲ့ပြီး ခုမှ ပိုနေပြန်ပြီလို့ ရှင်မပြော
နိုင်ဘူးမဟုတ်လား ဦးစူးအောင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

အဖြစ်မှန်ကို ရှင် အသိဆုံးလေ။ .

မေမေအပေါ် ရှင် မချေမငံဆက်ဆံတာ အခြေအတင်
ဖြစ်ခဲ့တာ ယွန်းခင်ခင်မှာ သမီးကလေးကို မခွဲနိုင် ခွဲနိုင် ရင်နာနာ
နှင့် ခွဲထားရစ်ခဲ့ရတာ။ ရောဂါသည် မေမေ့ကို ပြုစုပြီး ကြိတ်မှိတ်
ခနဲခဲရတာ ရှင်ရော အပြစ်ကင်းခဲ့လို့လား။

"အမေရင်းရဲ့ စိတ်ထဲက အချစ်ကိုတော့ ရှင် မစော်ကား
ချင်ပါနဲ့ ဦးစူးအောင်"

ဦးစူးအောင်က ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏စကားကြောင့် ထိတ်
သွား၏။

ဖုန်းပြောဖြစ်တော့လည်း ယွန်းခင်ခင်အပေါ် စာနာနား
သည်မှု ပိုသွားရပြန်သည်။ အပြစ်လည်း မတင်ချင်တော့ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

“သမီးရေ”

“ရှင် မေမေ”

နားကျပ်ကန်ဆက်ထဲကို ဓာတ်ခဲအသစ်လဲထည့်နေရာမှ
မိုးပြာက အသံစာစာလေးဖြင့် လှမ်းထူးထားလိုက်သည်။

“အပေကြီးနည်းနည်း ဖျားနေတာလေ . . အဲဒါ”

“မေမေပြုစုပေးနေတာပဲဥစ္စာ”

ပြုံးကျဲလေး ဆိုမိ၏။

ခုတလော ဖေဖေနားမှာ မေမေအနေများသည်။ တီးတိုး
တီးတိုးဖြင့်လည်း တစ်ခုခုတိုင်ပင်နေပုံရသည်။

“အေးပါ . . မေမေပြုစုတာပဲ . . ဒါပေမဲ့ နှာစေး
ချောင်းဆိုး အဖျားလေးဆိုပြီး သူက ပေါ့ဆနေတယ် . . ရေချိုးချင်
တဲ့အချိန် ကောက်ချိုးတာပဲ . . မတွေ့ဘူးလား . . တော်ကြာ
အဖျားတာရှည်နေဦးမယ် . . သမီးရေ . . ဒေါက်တာအောင်နိုင်ဆီ
တစ်ချက်လောက် ဖုန်းဆက်ပေးစမ်းပါဦးကွယ် . . ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

“အခုလား . . မေမေ”

“အေး”

မိုးပြာက ချက်ချင်းပဲ တယ်လီဖုန်းဆီလျှောက်လာသည်။
မှတ်မိနေသော ဂဏန်းခြောက်လုံးကို တန်းနှိပ်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ထူးသံကြားလျှင် . .

“ဒေါက်တာဦးအောင်နိုင်အိမ်ကလားရှင်”

မိုးပြာ . . မိုးပြာဘာဖြစ်လို့လဲ . . နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ် . . ဖေဖေ နည်းနည်းဖျားနေလို့
အိပ်ကယ်ဦးအောင်နိုင်ကို ပင့်ချင်လို့ပါ . . အခုပြောနေတာ
ကိစ္စကိစ္စနီလား”

“မိုးပြာ . . ကျွန်တော်အသံ မမှတ်မိဘူးလား”

ဉာဏ်နိုင်က မိုးပြာပြန်မေးတာကို အလိုမကျချင်
ကိုယ်ကတော့ သူကလေးအသံကို တရားနီးကြားရလည်း
ချင်းမှတ်မိမယ့်သူပါ။ သူကလေးကဖြင့် ကိုယ့်ကို ခုယိ အသံ
မှတ်မပြုချင်။

“မှတ်မိပါတယ် . . ကိုဉာဏ်နိုင်ဖေဖေရော အိမ်မှာရှိလား
အဲဒါ”

“ရှိပါတယ် . . အဲဒါစိတ်ချ . . ဖေဖေကို ကျွန်တော်အခုပဲ
အေးမောင်းပို့ပေးလိုက်မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

“အဲဒါဆို ပြီးရောလေ.. မိုးပြာစောင့်နေလိုက်မယ်”

“နေပါဦး”

“ရှင်”

“မိုးပြာ ဒီနေ့ သင်တန်းမတက်ဘူးနော်”

မျက်ခုံးလေး ပင့်သွားရတာ..

“အင်း.. ကိုဥဏ်နိုင် ဘယ်လိုသိလဲ.. အဲဒီကိုရောက်လို့

လား”

“အမြဲရောက်နေတာပဲဗျာ”

ဥဏ်နိုင်က ခပ်ညည်းညည်းပုံနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

တော်တော် မသိဆိုးဝါးနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးဗျာ..

တကယ်ပါပဲ။

သူ့ကို မြင်ချင်လို့ သွားစောင့်ကြည့်နေတာလည်း ရိပ်မိပုံ

မရပါဘူး။

တကယ်ပဲ မရိပ်မိတာလား..

မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်သလား.. ဥဏ်နိုင်လည်း

အတတ်မပြောနိုင်။

ဥဏ်နိုင်ကို မြင်ရင်တော့ အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်

တာပဲ။

ပုံစံလေးက သွက်လက်ဖော်ရွေစွာ အေးဆေးနေသည်။

အိမ်ချင်းလည်း အဝေးကြီးမဟုတ်ပါ။ တစ်လမ်းကျော်မှာ

တင်။ သို့သော် ဥဏ်နိုင်တို့နေရာက ခြံဝန်းကျယ်တွေနှင့်မို့ တစ်

လမ်းတည်းတောင် ခြံချင်းဝေးရင် ကားလိုအပ်တာပါပဲ။

အဖေချင်းခင်မင်ကာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့တာကို ဥဏ်နိုင်

ဧကန်မှ အခွင့်အရေးကောင်းတရပ်လို့ ယူဆသည်။

ဒီကြားထဲမှာ သူက မိုးသွေးနှင့် ခင်မင်အောင် အဆင်ပြေ

အောင်လည်း ပေါင်းခဲ့သည်။

မိုးသွေး သူ့အစ်မကို ဘယ်မျှတွန့်ဟိုသည်ဆိုတာလည်း

ဥဏ်နိုင်သိပြီးသားပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း အမြဲသတိထားခဲ့သည်။

မိုးပြာကို တွေ့ချင်ရင် သူမရဲ့ သင်တန်းနားမယောင်

မည်ရောက်သွားကာ ဒီနားကို အကြောင်းကိစ္စနှင့် လာသင့်လို့

ပြီးရသည်။

ဒီတော့လည်း ကောင်မလေးက သေချာရိပ်မိပုံမပေါ်။

စိတ်ဓာတ်ပဲကျရမလား..

မြင်ဖူးသမျှ ကောင်မလေးတွေထဲ သူက မိုးပြာကိုပဲ

သောကျဆုံးမို့ နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ဥဏ်နိုင်ကြောက်တော့လည်း ကြောက်သည်။

ရင်ထဲကပြင်းပြလွန်းတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုနဲ့သာ ရှေ့ကိုတိုးမို့

သွားနေရတာဖြစ်သည်။

ကိုယ်ချစ်သူအဖြစ် မိုးပြာကိုသာလိုလားသည်။ ပိုးပန်
ရတာကတော့ တကယ်ပဲ မလွယ်ကူလှပါ။

“ဟဲလို”

“ဗျာ”

“စကားပြောရင်း တိတ်သွားလို့ပါ”

“မိုးပြာ.. မနက်ဖြန်ရော သင်တန်းတက်မှာလား”

“တက်မယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးသွေးလိုက်ပို့မှာပဲလား”

“အင်းလေ.. မိုးသွေးပဲ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

သူ့မေးခွန်းတွေက ထူးဆန်းနေသည်။

သိပြီးသားတွေကိုပဲ ပြန်မေးနေရသည်။ ဘာလဲကွာ..

“ကျွန်တော့်ကို အဲ့ဒီလမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေး
တယ်လို့ မိုးသွေးကို ပြောမိသေးလား”

“မပြောမိပါဘူး”

“ဟူး.. တော်သေးတာပေါ့ဗျာ.. မပြောမိသေးရင်
မပြောဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ရှင်.. ဘာလို့လဲ ကိုညဏ်နိုင်.. ဘာကြောင့် မိုးသွေး
မသိစေချင်တာလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့”

“ဪ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားမိလို့
ကျွန်တော် သူ့ကိုနေ့တိုင်းသွားစောင့်ကြည့်နေတာဗျ.. သိလား”

မိုးပြာသည် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ကာ တစ်ချက်
စဉ်းစားရင်း..

“အဲဒါ မိုးသွေးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

“ပတ်သက်တာပေါ့ မိုးပြာရယ်.. ဒီကောင်သိရင်
ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့တောင် ဆွဲထိုးမလားမပြောတတ်ဘူး..
ဒါပဲနော် မိုးပြာ.. နောက်မှ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးအကြောင်း
ဆက်ပြောမယ်.. ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ရောက်မယ်”

“အင်း.. အင်း”

ဖုန်းခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်ပေမဲ့ မိုးပြာမျက်မှောင်ကွင်း
ကလေးက အပြေနိုင်။

ဒင်းစကားတွေက ဘာတုန်းကွယ်။ ဝေလည်ကြောင်ပတ်
နဲ့။

မိုးပြာတို့ရဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းနား ရပ်သီရစ်သီတွေ့ရ
ပေမဲ့ ဒါဟာ မိုးသွေးကိုမသိစေချင်သော ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကိစ္စတစ်
ခုဟု မထင်မိပါ။

✓ အခု ဉာဏ်နိုင် ဒီလိုပြောမှပဲ မိုးပြာအံ့သြနေမိသည်။

မိုးသွေးအိမ်မှာ မရှိသဖြင့် ဒေါက်တာဦးအောင်နိုင်ကို
မေမေနှင့် မိုးပြာပဲ ထွက်ကြိုသည်။
ဒေါက်တာကြီးက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာလျှင် မိုးပြာက
လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူဖို့ပြင်သည်။
“ဘယ်လိုလဲဗျ. . မကြာဖြူ. . ဒီလူအိမ်မှာ နားချင်လို့များ
ချင်ယောင်ဆောင်တာပဲဖြစ်မယ်”
“ဟုတ်မယ်ရှင်. . ကုမ္ပဏီမသွားတာ လေးငါးရက်ရှိနေပြီ”
“ဒါကတော့ ဟို အမျိုးသမီးကို ရှောင်ချင်တာဖြစ်မယ်”
“ဘာအမျိုးသမီးလဲ”
မေမေမျက်လုံးပြူးကာ လန့်ဖျပ်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာ
ဦးအောင်နိုင်က ရယ်သည်။
ဒီလိုပဲ ၈ နောက်နေကျမဟုတ်လား။
“အလကားပါဗျာ. . ဒီလူ မိန်းမကြောက်တဲ့ လူပါ. .
မကြာဖြူရာ. . မပူစမ်းပါနဲ့”

ဖေဖေတို့စကား စာပြောပြောရှေ့က ဝင်သွားသဖြင့် ဉာဏ်
နိုင်က မိုးပြာလက်ထဲက ဆေးအိတ်ကို ကယျာကယာလက်ပြောင်း
ယူသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပေးထားစမ်းပါဗျာ”
“ရပါတယ် ကိုဉာဏ်နိုင်ရဲ့. . လေးဘာမှမဟုတ်တာ”
သူက လာလုသဖြင့် ငာကယ်တမ်း သူ့လက်ထဲပေးလိုက်ရ

သည်။
“မလေးမှန်းသိပါတယ်. ဒါပေမဲ့ မိုးပြာကို ဘယ်တော့မဆို
သက်တောင့်သက်သာလေးပဲ မြင်ချင်တာဗျ”
ထို့နောက် တဆက်တည်း ခပ်တိုးတိုးဖြင့်. .
“ဖြစ်နိုင်ရင် မိုးပြာကျောင်းတက်တဲ့အခါ ကျောပိုးအိတ်တို့
မင်းချိုင့်တို့တောင် ကျွန်တော်ဘေးက ကူသယ်ပေးချင်တာ”
“ဟင်. . .”

တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပြင်ပေမဲ့ သူက ဖေဖေအနေနဲ့ ဆေး
အိတ်သွားထားဖို့ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ဝင်သွားတာမို့ မိုးပြာဘာမှပြော
ခြင်းမသား။

ထို့နောက် ဖေဖေကို ဆေးထိုးပေးဖို့ ဉာဏ်နိုင်က ကူညီနေ
သည်။
မိုးပြာအဖေမို့ ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်တာပါဟု သူ့အမူ
အယာက ပေါ်လွင်နေသည်။

ခုတလော ဒီကိုဏ်နိုင် ထူးကိုထူးနေသည်။

ခါတိုင်းလဲပဲ အိမ်ကိုလာနေကျ... ခင်မင်ဝင်ထွက်နေကျရှိပြီးသားကို အခုမှ စကားပြောရင် သွယ်ကာဝိုက်ကာနှင့် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ။

သူ ဘယ်တုန်းကစတင်ပြီး ဒီလိုပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသလဲ။

မိုးပြာကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ရှုန်းလက်တောက်ပလွန်းတာမို့... စိတ်ထဲတစ်မျိုးတော့ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။

သူ့ဖက်က အတော်ကြီး သိသိသာသာ အမူအယာပြောင်လာမှပဲ မိုးပြာက ရိပ်မိရတာမဟုတ်လား။

သူ့မငြိုးသားတော့ဘူးဆိုတာ သိသွားရတော့လည်း 'သူ့ကိုရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ရင်ထဲပူနွေး အနေခက်သွားရသည်။

ကိုဏ်နိုင်လည်း လူချောတစ်ယောက်ပါ။

သူ့ပုံစံက အစဉ်အမြဲ ရည်မွန်သန့်ပြန့်နေတတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ မင်းသတ္တိလောက် မခန့်ညားပါဘူးဟု ချက်ချင်းယှဉ်တွေးမိသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လျှပ်တပြက်ကလေးမှာ ရင်ထဲအင်အားက မင်းသတ္တိဖက် ပိုမိုနေသည်။

အခုတလော... ဘာကြောင့်များ ယောက်ျားနှစ်ယောက်က တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို သူမကို စိတ်ဝင်စားလာပါလိမ့်... .

ပြီးတော့ မိုးပြာကရော သူတို့နှစ်ဦးကို ဘာလို့ယှဉ်တွဲစဉ်းစားမိပါလိမ့်... .

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပင့်သက်ရှိကဲ့မိတော့သည်။

၇၆ * ပန်းသီခိုင်

ဒီနေ့ သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ မေမေနှင့်အတူ ဈေးလိုက်သွား
သော မိုးပြာဟာ ခြံထဲပြန်ရောက်တာနှင့် ဉာဏ်နိုင်ကားကိုတွေ့တာ
မို့ တစ်ယောက်တည်း ဖွဖွပြုံးမိတော့သည်။

သူ့မိုးသွေးဆီ ရောက်နေပြန်ပြီကော။

တယ်လီဖုန်းထဲကနေ တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေတတ်တော့
ပါဘူးပြောတာ တကယ်များလားနော်။

သင်တန်းမှာ မတွေ့ရတာနှင့် အိမ်ကို အစောကြီးရောက်
နေပြီမဟုတ်လား။

ကိုယ့်အစ်မကို အလစ်မပေး စောင့်ကြည့်တတ်တဲ့ မိုးသွေး
ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့သူငယ်ချင်းဉာဏ်နိုင်ကို လျော့တွက်ထားမိ
သည်ထင်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ဉာဏ်နိုင်စိတ်ကူးကို ရိပ်မိပုံမပေါ်ချေ။
ခါတိုင်းလို သူ့ဆီလာတာပဲဟု ရိုးရိုးတွေးထားပုံသာရ၏။
မိုးပြာပြန်အလာကို မသိမသာထွက်စောင့်နေသော
ဉာဏ်နိုင်က ကားတံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း။

“အန်တီဖြူ။ . . ဈေးကပြန်လာပြီလား”

“အေးကွယ်။ . . သားဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“မိုးသွေးတို့နဲ့ ဘက်ဖက်တန်လာရိုက်တာ အန်တီရာ။ .

ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့”

မိုးပြာ မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်ကာ ဖြေ၏။

“အေးလေ။ . . သမီးကိုလည်း ဒီနေ့မှ အန်တီက ဈေးခေါ်
သွားမိတာကိုး။ . . မိုးသွေးကလည်း အပျင်းထူဟေ့”

“မေမေကတော့လုပ်ပြီ။ . . မမ ငါ့မှာလိုက်တဲ့ ထမနဲရော
ပါလား”

“ဝယ်လာပါတယ် ဒီမှာ ရော့ရော့။ . .”

မိုးသွေးက သူ့ကျိုက်တဲ့ မုန့်ကိုရပြီမို့ ကျွတ်ကျွတ်လေးဟ
ပြည်ကာ စွေခနဲ ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ထဲဝင်သွားတော့သည်။

မေမေကလည်း မီးဖိုခန်းဖက်လျှောက်သွားတာမို့ ဉာဏ်နိုင်
က မိုးပြာနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်။

“ဘာဟင်းချက်မှာလဲ မိုးပြာ။ . . ကျွန်တော်လဲ ဒီမှာ ထမင်း
စားမှာနော်။ . . မိုးပြာချက်တဲ့ဟင်းနဲ့ စားချင်လို့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

“အံ့မယ်.. ဘယ်သူက ချက်ကျွေးမယ်ပြောလို့လဲ”
 နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ပြန်ပြောရင်း..
 “ဟင်းမချက်တတ်ဘူးမဟုတ်လား.. သိသားပဲ”
 “မချက်တတ်ဘူး.. ဘာဖြစ်လဲ”
 “နောက်တော့ ကျွန်တော်သင်ပေးမယ်”
 မိုးပြာ မျက်စောင်းရွယ်ကာ..
 “ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ.. ဟိုမှာ မိုးသွေးကြည့်နေပြီ..

သိပ်စကားများတာပဲ”
 မိုးသွေးလှည့်ကြည့်တာမြင်လျှင် သူ ချက်ချင်းအသံတိတ်
 ဦး ငြိမ်ကုပ်သွားတာမို့ မိုးပြာအလိုလိုရယ်ချင်မိသည်။ ဟင်း ဟင်း
 ဟု အသံလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။
 ကြိုက်လည်းကြိုက်ချင်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သေး။
 ဟာ ဟ.. ရယ်ရတဲ့ ဉာဏ်နိုင်လေး။
 မိုးသွေးက ဈေးကဝယ်လာတဲ့ ထမနဲကို သူနှင့်အတူ
 လာစားဖို့ခေါ်သဖြင့် ဉာဏ်နိုင်ထမင်းစားပွဲဆီ ထိုင်လိုက်ရတော့၏။
 မိုးပြာက တစ်ပတ်စာဈေးဝယ်ခြမ်းလာသော မေမေ့ကို
 ကူညီကာ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်စရာရှိတာ ထည့်သိမ်းပေးသည်။
 ဉာဏ်နိုင်ရဲ့ မျက်လုံးသူမိုးလေးတွေက မိုးပြာဆီ ဝေခနဲ
 ဝေခနဲ ကျရောက်လာတတ်၏။
 မိုးပြာ မသိယောင်ဆောင်နေမိသည်။

အဲ့ဒီတစ်ယောက်နဲ့ဖြင့် ခက်ပဲခက်နေပြီ။
 သူ ဒီလို ပျာယာခတ်တာနဲ့ ကြာရင် မိုးသွေးရိပ်မိလိမ့်မည်။
 ရိပ်မိရင် ပြဿနာတက်မှာတော့ မိုးပြာလည်း စိုးရိမ်ရပါ
 သေးသည်။
 ဉာဏ်နိုင်ကလည်း လွယ်လွယ်နွဲ့လွနွဲ့မည့်ပုံမပေါ်ပါ။
 ထမင်းစားပွဲမှ ထသွားလျှင် မိုးသွေးက သူ့အခန်းထဲခေါ်
 သွားသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ကွန်ယူတာဂိမ်းဆော့မည်။ ဂစ်တာတီး
 ပြန်မည်။ သီချင်းနားထောင်မည်။ ဒါပဲလေ။
 ပြီးလျှင် ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်ထွက်ချင်ထွက်ကြမည်။
 မိုးသွေးက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတော့ အလွန်
 ခင်မင်တတ်သည်မဟုတ်လား။
 သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ တော်တော်နှင့်
 ပြန်နိုင်ကြ။
 ထိုအထဲမှာမှ ဉာဏ်နိုင်က ပိုဆိုးနေတာပေါ့။
 သူတို့ဂစ်တာတီးကြ ဆိုကြနှင့်မို့ အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ။
 သူငယ်ထမင်းစားချိန်လွန်မှ ထွက်လာကြသည်။
 မိုးသွေးနှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာကြပြီး..
 “ထမင်းစားမယ်ဗျို့”
 “အုပ်ဆောင်းထဲမှာ ခူးပြီးသားအဆင်သင့်ပဲ”

“မေမေတို့ရော စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ . သားတို့က အခန်းအောင်းနေတာကိုး . . ခေါ်မှပါပဲ”

“အခုမှတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ပျင်းခြောက်ခြောက် စားရမှာပဲ . . ဉာဏ်နိုင်ရေ”

မိုးသွေးက ပြောပြောဆိုဆို ဟင်းခွက်တွေ တစ်ခွက်ချင်း အရင်မြည်းစမ်းသည်။

“မေမေ . . ဒါ ပြည်ကြီးငါးသုပ်လား”

“အေး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့”

“စားကောင်းဘူးလား . . မေမေပြင်ပေးရမလား”

“အလကား မေမေ . . မပြင်ပေးနဲ့ . . သက်သက်မဲ့ချေးထူနေတာ”

“ဟဲ့ . . မိုးပြာကြားသွားပြီ . . တိုးတိုး . . အဲဒါ သူ့လက်ရာပဲ သားရေ . . သူလာသုပ်ပေးတာ”

မိုးပြာက တီဗွီထိုင်ကြည့်ရင်းက ထွက်ပေါ်လာသော ထမင်းဝိုင်းက အသံတွေကြောင့် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွ . . မပေါ့ပါဘူး . . မင်းကလဲ”

“ဟာ . . အသာနေစမ်းပါ . . မမမိုးပြာကို သွားမချီးမွမ်းသူက နဂိုကမှ ရောင့်တက်နေတာ . . မင်း ဘာမှမသိဘူး”

“မိုးသွေးနော် . . ဘာတွေ အတင်းလိုက်ပြောနေတာလဲ”

“အောင်မာ . . အတင်းပြောတာ မိန်းမတွေအလုပ်”

“နင်တို့ပဲ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေပြီ”

“အဲဒါ ငါတို့အကြောင်း ငါတို့ပြောတာ . . ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မိုးပြာနာမည်ပါတယ်နော် . . လုံးဝ မညာနဲ့”

“ဉာဏ်နိုင် . . ဝိုင်းပြောဦး . . သူ့နာမည် ပါတယ်လုပ်နေ

“ကိုဉာဏ်နီ . . သူ ဘာပြောတာလဲ”

“မိုးပြာက ရောင့်တက်နေတာတဲ့”

“ဟာ . . ဒီကောင်”

မိုးသွေးက ဉာဏ်နိုင်ဖက် လက်သီးထောင်ပြသည်။

တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင် . .

မိုးပြာက မိုးသွေးကျောကို ဘုန်းခနဲလာထု၏။

“အဲဒါ . . ရောင့်တက်တာလေ . . ကဲ”

“မေမေ . . မေမေ့သမီးမပြောဘူးလား . . သား ထမင်းစား

အဲဒါ . . နောက်ကနေ ကျောကို လာထုနေတယ်ဗျို့ . . ဖေဖေရေတယ်ပါဦး”

“ဟဲ့ . . ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ . . ဒီနှစ်ယောက် . . ကြည့်ဦး

သားရေ . . အဲဒီအတိုင်းပဲ သူတို့မောင်နှမ အမြဲပြောရတာပဲ”

ဉာဏ်နိုင်က ရယ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းဆူကာ ထုရိုက်ပုံလေးကို ဘေးကနေ ချစ်စနိုးဖြစ်
နေမိသည်။

“မေမေသား ပြောနေတာ ကြည့်ဦး”

“မေမေသမီးရိုက်နေတာ မေမေအမြင်ပဲ.. သားလွန်သ
လား.. သူလွန်သလား ဆိုတာ”

“အေးပါ.. သားက ကိုယ့်အစ်မကို မစနဲ့လေ”

ဒေါ်ကြာဖြူက မှားမှားမှန်မှန် သမီးဖြစ်သူဖက်ကသား
အမြဲရပ်တည်သည်။

ဉာဏ်နိုင်သည် ဤအိမ်သို့ အဝင်အထွက်စိပ်လာတဲ့အခါ
မိုးပြာကို ပူးပူးမှတ်မှတ်ရိုက်ချစ်ကြတာ.. ဦးစားပေးကြတာကို ပိုမို
သိမြင်လာသည်။

သူချစ်တဲ့ မိုးပြာဟာ တကယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
ဖြူစင်ရိုးသားတာမို့ သူ့စိတ်ထဲ ပိုမိုစွဲမက်လာခဲ့ရသည်။

မိသားစုရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ အဖြူထည်ကလေး
ရှိနေရှာသည်။ ဘယ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးဖို့ကောင်းလိုက်သလဲကွာ။

မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း ကြည်စင်ပြာလဲ့ပြီး အပြင်
ကင်းသည်။

“ရပါတယ်အန်တီ.. ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာပျော်ပါတယ်”

မိုးပြာဖက် ခိုးကြည့်ကာ ဆိုလိုက်တာမို့ မိုးပြာက
တစ်ယောက်လုံးကို သိမ်းကျုံးမျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။

“ဟွန်း”

အခန်းမီးကို ဝိတ်ပြီးခဲ့သော်လည်း မိုးပြာအိပ်မပျော်။
 အချစ်ဆိုတာ အတော်စွမ်းအားပြင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ ထင်
 ပါရဲ့။

အနားမှာ ချစ်ပါတယ်တဖွဖွပြောနေသူရှိလည်းပဲ ကိုယ့်
 နှလုံးသားက အခြားတစ်ယောက်ကို တောင့်တနေမိသေးသည်။
 သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရရင် မိုးပြာရင်ထဲက အပျော်ကို
 မိုးပြာကိုယ်တိုင် အံ့သြရသည်။

အသံလေးကြားရရုံနှင့် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးအား
 ပြီး ပြည့်စုံသွားတတ်တာ. . သူ့အနားမှာသာ တစ်သက်လုံးနေခွင့်
 ရရင် မိုးပြာဘယ်လောက်ပျော်မလဲ။

ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အချစ်ကို မိုးပြာရှာတွေ့ပြီ မင်းသတ္တိရယ်. .
 အဲဒါ ရှင်ယုံနိုင်မလား. .

မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားပေမဲ့ ရင်ထဲပြင်းပြင်းပြပြ
 သွေးမီးတွေ မီးခိုးပွားနေသည်။

မင်းသတ္တိ. . ရှင်ရော သက်ရနေလား. .
 မိုးပြာသိချင်တယ်ကွယ်။

ဖုန်းထဲမှာတော့ ရှင်အသံလေးက သိပ်ကို နွေးထွေးလှိုက်
 နားကပ်နေသည်။

မိုးပြာမမေ့နိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲစွဲနေရတယ်ဆိုတာ
 သိသိရဲ့လားကွယ်။

အတွေးနှင့်ပင် ပါးကလေးတွေ နွေးလာမိသည်။
 မိုးပြာသည် အိပ်ရာထဲမှ အသာထလိုက်ကာ ဆံပင်လေး
 တွေ သပ်တင်ရင်း အနောက်ဖက်က အိမ်ကလေးဆီ လူမီးမီး
 တွေ ချိတ်ကူးသည်။

သူ ဝရန်တာမှာ ရှိနေမလား. .
 ခြင်္ဇကာတံခါးရဲ့ အတွင်းဖက်ကနေ အသာချောင်းကြည့်
 တော့ ခါတိုင်းသူထွက်ရပ်နေကျနေရာမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေတာ
 တွေ့ရသည်။

မသဲကွဲသဖြင့် တံခါးကို အသာကလေးဖွင့်ကာ မိုးပြာ
 သွေး အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

အိုး... တကယ်ပဲ... သူဟာ မင်းသတ္တိ။
 မိုးပြာရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခွန်သွားရသည်။
 သူကလည်း ဝမ်းသာအားရလက်ပြသည်။
 မိုးပြာတို့ မပ်ဝေးဝေးကနေပဲတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 မမှီတ်မသုန်ကြည့်နေမိကြသည်။
 အဝေးကမြင်ရုံနှင့် ရင်တုန်အောင် ချစ်ရပါလားကွာ။
 မင်းသတ္တိ သူမနား ပြေးသွားချင်မိသည်။
 လက်သုံးချောင်းကို မီးရောင်ထဲထောင်ပြကာ အိုင်လုပ်မိ
 ခပ်မြူးမြူးလက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။
 ခြံပြာက ပြူးရယ်နေ၏။
 မင်းသတ္တိက လက်နှစ်ချောင်းကို စီးကရက်သောက်မလို
 နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ထိကပ်ပြီးမှ အနမ်းပျံလေးလွှတ်လိုက်သည်။
 စိတ်ထဲမှာ အချစ်နှင့် ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားနေရသည်ကို
 လေထဲမှာ လွင့်မျောလာတဲ့ ကိုယ့်အနမ်းလေးကို လက်
 ယူလိုက်ပါ မိုးပြာရယ်...
 မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်လို့ပါ။
 မိုးပြာနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေရသည်။
 မင်းသတ္တိရဲ့ အမူအယာလေးတွေက သူမရင်ထဲ လွမ်းပြ
 ပျော်မွေ့အောင်ဖမ်းစားနိုင်လွန်းသည်။

သူ့မှာ ဒီလိုပဲ လူငယ်လေးဆန်ဆန် သွက်လက်တဲ့ ဟန်
 ဗုဒ္ဓာလေးရှိနေမယ်လို့တောင် မသင်။
 ကြည့်ဦးလေ... အမူအယာနှင့် အဝေးကနေ စကားပြော
 နေတာ။
 ဆင်းလာခဲ့ပါလားတဲ့။
 မိုးပြာက ခေါင်းယမ်းပြသည်။
 မိုးသွေး ခြံရဲ့မှာ ရှိနေတယ်ဟု အမူအယာလုပ်ပြတော့
 မင်းသတ္တိသဘောပေါက်သွားသည်။
 ဆင်းတွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော်။
 မိုးပြာလည်း တွေ့တော့ တွေ့ချင်သားပဲ။
 သူက ဖုန်းဆက်မယ်ဟု အမူအယာနှင့် ပြပြန်သည်။
 ဒါကိုတော့ မိုးပြာလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 အဝေးကနေ အသံတိတ်ပြောနေရတာ အားမရပါဘူး
 ...
 နီးနီးကပ်ကပ် မင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကား
 တွေ တစ်ဝကြီးပြောချင်ပါတယ် မိုးပြာရယ်။
 အဲဒီအခါကျရင် မင်းဖက်က 'ချစ်တယ်' လို့ တစ်ခွန်းလေး
 ပြောရင် ကိုယ်သိပ်ကျေနပ်မိမှာပါ။
 မင်းဖြေမယ်မဟုတ်လားဟင်...
 ကိုယ် ယုံကြည်နေမယ်။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်သည် သမီးဖြစ်သူ မိုးပြာကို အိမ်ပေါ်ကနေ အခြေခေါင်းစောင့်ကြည့်နေမိသလို ကားပေါ်ရောက်လို့ အပြင် ထွက်လာပြီဆိုလည်း ဦးစူးအောင်တို့ခြံထဲ တစေ့တစောင်း အကဲ ခတ်စမြဲပါ။

ခြံတံခါးဖွင့်ထားတာမြင်လျှင် ဘယ်ကနည်းသည်များ ရောက်နေသလဲ ကြည့်ရသလို ခြံထဲကဒန်းပေါ် မိုးပြာရှိနေမလား ဟု လှမ်းကြည့်မိတတ်သည်။

ကိုယ့်သမီးကိုယ် မြင်နေပါလျက် ခိုးဝှက်ကြည့်နေရတဲ့ အဖြစ်မို့ ပင့်သက်မောကို အခါခါ ရှိုက်ဖြစ်သည်။

ဒီညနေလည်း ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း ခြံဘက် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ထားပေမဲ့ ခြံထဲ လူရိပ်ယောင်မမြင်ရ။
ဘယ်သူမှ မတွေ့သဖြင့် ကားကို လီဗာပြန်နင်းကာ ရွှေ့
ကိုလောအထွက်. . မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဝင်လာသောကားပာစီစီး
နှင့် တန်းတိုးသဖြင့်. .

“ကျွဲ. . အမေ့”

“ကျွဲ”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင် ယောင်ယမ်းအော်ကာ ဘရိတ်ကို
ဆောင့် အနင်း ရှေ့ကကားလည်း ကျီခနဲမြည်ပြီး တုန်ရပ်သွား၏။
အမယ်လေး. . တော်ပါသေးရဲ့. .

ခေါင်းချင်းဆိုင်တော့မလို့. . သီသီကလေးရယ်။

ရှေ့က ကားထဲမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်. .

ရှေ့မှန်ကို ထွင်းဖောက်ကာ မြင်နေရတာမို့ ဦးစူးအောင်
သားလေးမှန်း သိသွားရသည်။

မိုးသွေးကလည်း ကားထဲက အန်တီချောချောကို တခဏ
ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က စတင်ပြုံးပြလိုက်၏။

ကောင်လေးကလည်း ခေါင်းဆတ်ပြုံးသည်။

ဝမ်းသာကိုတစ်ယောက် နားလည်သော အပြုံးကိုယ်စီ
နှင့် မိုးသွေးက အောင် အန်တီချောချောသွားလမ်းကို ဦးစွာဖယ်ပေး
လိုက်သည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သလို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားလေး ထွက်သွားမှ မိုးသွေးလည်း ဖွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးမှ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအမျိုးသမီးကို အရင်က လမ်းထဲမမြင် ဖူးပါဘူးဟု တွေးမိ၏။

အသစ်ပြောင်းလာတာလား..

ဘေးကမြဲကတော့ ဟိုတလောလေးကမှ ပြောင်းလာကြတာ။

ထိုနေ့က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ပြီးသွားပေမဲ့ နောက်ရက် ဆွေ့မှာ အမြဲလိုလို ကားချင်းအချိန်မှန်ဆုံတတ်သဖြင့် မိုးသွေးနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်တို့တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်မှန်းတန်းခင်မင်သလို ဖြစ်လာသည်။

စကားမဆိုဖူးပေမယ့် သိကျွမ်းသလိုလို ရှိလာသည်။

ကားချင်းဆုံရင် ပြုံးပြမိကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုဖွင့်ကာ လှိုက်လှဲစွာပြုံးတတ်ပုံဟာ လူတစ်ဖက်သားရင်ကို အတော်ကြီး နွေးထွေးစေနိုင်တာ မိုးသွေးသတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်ထိလည်း သူနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်လာရ မည်ဟု မိုးသွေးမသိခဲ့ပါ။

နေ့လယ်ခင်းက မိုးတခဏရွာထားသဖြင့် ညနေစောင်းသောအခါ မိုးတိတ်သွားပေမယ့် ရေစိုနေသော သစ်ပင်တို့နှင့် ရေမခြောက်တခြောက် လမ်းကလေးက စွတ်စိုအေးမြနေသည်။

ရာသီဥတုသာယာနေသဖြင့် မိုးသွေးက ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ခြံတံခါးထိလျှောက်လာသည်။

လမ်းမှာလည်း ကားရှင်းနေသည်။

ဒီနေ့ အပြင်လည်းမထွက်ချင်တာမို့ ခြံပြင်က အုတ်ခုံလေးပေါ် ထိုင်နေလိုက်၏။

တစ်ခါတရံမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ဂစ်တာတီးခတ်နေရတာကို မိုးသွေးနှစ်ခြိုက်သည်။

ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ဂစ်တာကြိုးလျော့နေသလားဟု အရင်စမ်းသပ်သည်။ လျော့နေသော နံပါတ်နှစ်ကြိုးကို နည်းနည်းပြန်တင်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဒင်း.. ဒေါင် ဟု အသံပြန်စမ်း..
 စိတ်တိုင်းကျမှ သီချင်းစမ်းသည်။
 သို့သော် မိုးသွေး ကြာကြာမတီးလိုက်ရ။
 ဘေးကခြံတံခါးပွင့်လာတာမို့ ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်နေ
 လိုက်မိသည်။
 လမ်းပေါ်ခေါင်းထိုးထားသော ကားက သူ့မှတ်မိနေကျ
 အန်တီချောလေးကားမို့ ဆက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။
 ညင်ညင်သာသာလေးပဲ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ထွက်လာ
 သည်။
 သူ့အကြောင်းနောက်ဘီးကို ဖျပ်ခနဲအကြည့်ရောက်တော့
 မိုးသွေးမနေနိုင်ဘဲ.. ကားကို ရုတ်တရက်လက်မြှောက်ပြပြီး တား
 လိုက်မိသည်။
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က ကောင်လေးကို တခဏ အံ့အားသင့်
 နေမိပြီး ကိုယ့်ကားကို တားမှန်းသိတော့ အသာရပ်လိုက်သည်။
 မိုးသွေးက ဂစ်တာကို အုတ်ခုံပေါ်ချထားပြီး သူမရဲ့ကား
 အနီးသို့ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်လာသည်။
 “နောက်ဘီးလေတအားလျော့နေလို့ အန်တီ”
 “ဟင်.. ဟုတ်လား”
 ချာတိတ်လေးပြဲမှပဲ ကားဘီးပြားလှလှဖြစ်နေတာကို
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်တွေ့မိတော့၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့.. စိတ်ကလော့နေတော့ သတိတောင် မထား
 မိဘူး.. ကျေးဇူးပဲ ကလေး..”
 သူ့ကို ကလေးဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် မိုးသွေးမျက်နှာ နည်း
 နည်းနီချင်သည်။
 “ကျွန်တော့်နာမည် မိုးသွေးပါ ခင်ဗျာ”
 “ဟုတ်လား.. မောင်မိုးသွေးကို အန်တီလဲ မှတ်မိနေပါ
 ဦး.. အန်တီက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်.. ဟိုဘက်ခြံကပဲ.. ပြောင်းလာ
 ဘာ မကြာသေးဘူးလေ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “သိုင်းကျူးနော် မောင်မိုးသွေး.. နောက်တွေ့လည်း ခေါ်
 ပါကွယ်.. အန်တီက ခင်မင်တတ်ပါတယ်.. အိမ်ကိုလည်း လာ
 သည်လို့ရပါတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ”
 ခေါင်းကိုညှတ်ပြပုံလေးက စတိုင်လ်ကျလှသည်။
 ခေါင်းဆွတ် ဆွယ်တာအဖြူနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထား
 သော ကောင်လေးရဲ့ သဏ္ဌာန်က မိုးမိုးမတ်မတ်ရုပ်ဖြောင့်ကလေး
 ပါ။
 နနယ်သော မျက်နှာလေးက ပျိုမျစ်လန်းဆန်းနေသည်။
 သဘောကောင်းသော ရုပ်ကလေး။

www.burmeseclassic.com

သူဟာ သမီးမိုးပြာနှင့်အတူ ဆော့ကစားကြီးပြင်းလာ
သော ကလေးတစ်ယောက်မို့ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်စိတ်ထဲ ဒီကောင်
လေးကိုလည်း ချစ်ခင်မိသည်သာ။

ထူးထူးခြားခြားခံစားမှုပိုမိသည်သာ။

သူ့ကိုယ်သူ အန်တီကဟု ပြောပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးကြည့်
ရတာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အသက်လေးငါးဆယ်ဟု မထင်ရပါ။

အေးချမ်းသော မျက်နှာလေးက တော်တော်ကြီးလှပဆွဲ
ဆောင်နိုင်တုန်းပါ။

အခုတောင် ဒီလောက်ချောမောနေတုန်းပဲဆိုတော့ ငယ်
ငယ်ကဆီ ဒီအန်တီ ဘယ်လောက်ချောလိမ့်မလဲ။

မိုးသွေးရင်ထဲ ထိုမျက်နှာနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားလိုလို တစ်မျိုး
ကြီးခံစားရသည်။

နွေးထွေးတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို မမေ့နိုင်။ တစ်ခါမြင်ရုံ
နှင့် မှတ်မိစေနိုင်သော ခံစားချက်မျက်လုံးမျိုးပါ။

လူတစ်ယောက်ကို တော်ရုံနှင့် နှစ်လိုခဲသော မိုးသွေးက
ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကိုဖြင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ထဲအတော်ခင်မင်
သဘောကျမိသည်။

မိုးသွေးက ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော တိုက်ခန်း
ဘယ်တစ်ခုရဲ့ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။
အပြင်ပလက်ဖောင်းမှာ ဉာဏ်နိုင်ကားရပ်ထားသည်။
ကားဆီသို့ မိုးသွေးဆတ်တောက်တောက်လျှောက်လာ
သည်။

သူ့ကိုမြင်တယ်ဆို ဉာဏ်နိုင်လား..

“ဘယ်လိုလဲ.. အခြေအနေကောင်းလား”

မိုးသွေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကြပြီး..

“ဘာတွေမေးမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ”

“ဒါဆို မဖြေနိုင်ဘူးပေါ့”

“ရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး.. အင်တာဗျူးတွေ ဘာတွေလည်း ငါက စိတ်ပါတာမဟုတ်ဘူး.. နေပါစေကွာ.. ပြန်ရအောင်”

“မင်းက လွယ်လွယ်လက်လျှော့တာပဲ.. မထူးဘူး.. မင်းဘာသာလဲ ကုမ္ပဏီထောင်..”

“ဖေဖေရှာထားတဲ့ စည်းစိမ်တွေ ငါလုပ်မှပြုတ်နေပါဦးမယ်.. ဟား.. ဟား”

အင်တာဗျူးမပြေနိုင်ခဲ့သော်လည်း မိုးသွေးက ခယ်ရယ်မောမောပါပဲ။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီးကော့သာ ဒီကုမ္ပဏီမှာ လာလျှောက်ကြည့်တာ။

ဟူး.. တကယ်တမ်းမလွယ်ပါဘူး..

ကိုယ့်ထက်အရေးတကြီး အလုပ်အကိုင်လိုအပ်နေသူတွေက တစ်ပုံတပင်။

လူတစ်ရာကျော် အင်တာဗျူးလာဖြေတာကို သူ တော်တော်အံ့သြနေတာ။

ရှေ့လျှောက် ဒီလိုအချိန်ဖြုန်းနေဖို့ မိုးသွေးစိတ်မကူးတော့။

“စီးကရက်သောက်ချင်တယ်”

ကားထဲက ငါးသုံးလုံးဘူးကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

ဉာဏ်နိုင်က မီးပါ အဆင်သင့်ညှိပေးတာမို့ မိုးသွေးက စီးကရက်ကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“ဒီကနေ ဘယ်ကိုလစ်မယ်စိတ်ကူးလဲ မိုးသွေး”

ဉာဏ်နိုင်မေးခွန်းကို သူမဖြေဘဲ ငေးနေလိုက်သည်။

“အိမ်တော့ မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား”

ခုတလော ဒီကောင်ဉာဏ်နိုင် အိမ်ပြန် မပြန်ဘဲ သိပ်သိခင်နေသည်။

မိုးသွေးမဖြေဘဲ စီးကရက်ခဲနေချိန်မှာပဲ သူတို့ကားရှေ့ကို ကျော်ပြီး အခြားကားတစ်စီးလာရပ်သည်။

ကားကို မြင်တာနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကားမှန်း သေချာတာမို့ မိုးသွေးက စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မင်းသတ္တိက မေမေဆင်းပြီးတာနှင့် ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သားရေ.. ညနေ နောက်မကျနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မင်းသတ္တိကို လက်ပြပြီးတာနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ချိတ်ကာ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ရုံးခန်းထဲဝင်ဖို့ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ နောက်ကကား

မို့ရပ်နေတဲ့ ကောင်လေးကိုတွေ့တော့ မျက်နှာလေးဝင်းလက်သွားရတာ..

“မောင်မိုးသွေး. . ဘယ်ကိုလာသလဲကွ”

ဝမ်းပန်းတသာပြုံးရယ်နုတ်ဆက်တာမို့ မိုးသွေးလည်း ရှေ့ကို ခြေနုစလှမ်းသုံးလှမ်းလောက်တိုးပြီး. .

“ကျွန်ပေါ်လား. . ဟဲ. . ဟဲ. . အင်တာဗျူးလာဇောတာ. . ဒီကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီမှာပဲ”

ခေါင်းကိုဖွတ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မိုးသွေးက ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ကို မေးဆတ်ပြသေးသည်။

“ဟုတ်လား. . ကလေးစိတ်ဝင်စားလို့လား”

“အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တဲ့ သဘောပါအန်တီရာ. . ဘာမှတော့မဟုတ်ပါဘူး. . ရမယ်လည်း မထင်ပါဘူး. . ကျွန်တော်မမြေနိုင်ဘဲ”

မဖြေနိုင်တာကိုပင် ဂုဏ်ယူနေသေးတဲ့ ချစ်ခင်စဖွယ် ကောင်ကလေး။

ဒီကောင်လေးမျက်နှာကို ဘယ်အချိန်မှာတွေ့တွေ့ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်စိတ်ထဲ ချစ်ခင်သဘောကျစွာ ကြည့်မိမြဲပါ။

ဉာဏ်နိုင်က မသိမသာအကဲခတ်နေသည်။

အန်တီချောချောလေးရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သဘောပေါက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးချင်ချင်ရယ်. .

“မဖြေနိုင်လည်း ရချင်ရတတ်ပါတယ်”

“မလွယ်ဘူး အန်တီရ. . ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟီ. . .”

ဉာဏ်နိုင်ကားဆီက ဟွန်းသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မိုးသွေးက ခပ်မြန်မြန် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်ရသည်။

ပြီးမှ ဉာဏ်နိုင်ကို ဆဲချင်လာတာ. .

“မင်းက ဘာလို့ ဟွန်းတီးရတာလဲ”

“အဟဲ. . ငါယောင်ပြီး နှိပ်လိုက်မိတာ”

“ခွေးကောင် ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

“ဘာလဲ. . ဒါ မင်း မမလား. . ငါ အရင်က မမြင်ဘူးပါ”

“အပိုတွေလာမပြောနဲ့. . ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

မိုးသွေးက ခပ်မာမာပိတ်ပြောကာ ကားတံခါးကို ဂျှိုင်းခနဲ အသံမြည်ယောင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မဥမ္မာရေ. . အန်တီအခန်းကို ခဏလာပါဦးကွယ်”
 ရုံးခန်းထဲမဝင်ခင် မန်နေဂျာကောင်မလေးကို ကြိုတင်မည်။
 ဒေါ်ယူထားလိုက်သည်။
 ချက်ချင်းလို ကောင်မလေးပါလာလျှင်. .
 “အင်တာဗျူးကိစ္စ ဘယ်နှယ်လဲ”
 “ပြီးသွားပြီ အန်တီယွန်း”
 “အဲဒါပြောမလို့. . မိုးသွေးကို အန်တီခန့်မယ်”
 “ရှင်. . မိုးရိပ်သွေးလား. . အခုနောက်ဆုံးဖြေသွားတယ်”
 “အေး. . အေး. . ဟုတ်တယ်”
 “ဥမ္မာစီစဉ်လိုက်ပါမယ်”
 “အေးကွယ်”
 မှာကြားပြီးသွားပြီမို့ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်စိတ်အေးသွားသည်။

ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှန်းသိရင် ကောင်လေးဝမ်းသာမှာ. .
 သူ့အိမ်ကို ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်အသိပေးရကောင်းမလား.
 အို. . မဆက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။
 မတော်တဆ. . ကိုစူးတို့ မကြာဖြူတို့နှင့် တိုးနေမှအခါ
 သူတို့ သားကို ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာမို့ အလုပ်မဝင်ရတာ
 တားမြစ်နေမှ။

ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးကို ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ပြန်ဖျက်လိုက်သည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးမိုးပြာနှင့်ပတ်သက်သမျှ လူတွေကို
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်လည်း ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ချင်သည်။
 မိုးသွေး. . ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရှိနေမည့်ကိစ္စကို
 သည်း ကိုယ်ရင်ခုန်ရတာ အမှန်ပါ။

မိုးသွေးသည် စောစောစီးစီး ရေချိုးပြင်ဆင်ကာ လေက
လေးတံခွန်ခွန်နှင့် တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။
ဒီနေ့ သူ့စတင် အလုပ်ဝင်ရမည့်နေ့မို့တဲ့။
ဖြစ်နေတာကြည့်ဦး . .
ဆံပင်ကိုလည်း ဂျဲနှင့်ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် သ
ရတာ အမော။
ရေမွှေးကိုလည်း နှစ်မျိုးသုံးမျိုးရောပြီး ဆွတ်ဖျန်းထားသေး
သည်။
စတင်ကော်လံပါသော ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြူဖြူသန့်သန့်
နှင့် ရခိုင်လုံချည်တွေဘာတွေပင် ဝတ်ထားလို့ . . ။

ရွှေရောင်နာရီတစ်လုံးကို သိမ်းထားခဲ့တာကြာပြီ . .
မနက်မှ သွားထုတ်ယူပြီး လက်မှာပတ်သဖြင့် ဉာဏ်နိုင်ကလည်း
မိုးသွေးပုံစံကို ဘေးကနေ တရယ်ရယ်။
“ဟား . . ဟား အခုမှ တကယ့် ဂျဲတဲလ်မင်းပဲကွာ . . လုပ်
လို့က်ဟ . . ဆင်ကိုကောင်ဖိနပ်ရော ဘယ်မလဲ”
“မမေ့ပါဘူး . . ဝယ်ထားပြီးသား”
“ဟော်ဟော်အကွက်စေ့ပါလား . . ဘာလဲ မင်းအဘွားကြီး
ဒီလိုမျိုးနဲ့မှတဲ့လား”
“ဘာ . . မင်းအဘွားကြီးလဲ . . မမမိုးပြာကြားဦးမယ် . .
မင်းက အရေးထဲ ချွန်တွန်းမလုပ်စမ်းနဲ့ . .”
“မိုးသွေး”
“ဟော ခေါ်နေပြီ . . ကြားလား”
“ဘာတွေတိုးတိုး တိုးတိုးလုပ်နေတာလဲ . . မပြီးသေးဘူး
ဟား . . ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ မိုးသွေးရယ် . . အခုထိပဲ ပြင်ဆင်လို့
မပြီးစီးဘူး . . သူ့ကိုယ်သူ သတို့သားမှတ်နေလားမပြောတတ်ပါဘူး”
“ဟား . . ဟား . . ဟား”
ဉာဏ်နိုင်က အော်ရယ်သည်။
“ဘာရယ်တာလဲ”
မိုးပြာက မျက်မှောင်ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“မိုးသွေးကိုရယ်တာပါ။ သူ့ကို ကုမ္ပဏီမှာနေရာပေးမယ့် သူရှိသေးတာပဲနော်။ ဒီကောင် ဘာတွေ ယတြာကောင်းသလဲမှ မသိတာ”

မိုးသွေးက ဉာဏ်နိုင်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ဟန့်တားသလို ကြည့်တာမို့။

“ဘာလဲဟင် ဉာဏ်နိုင်။ ဒီကရယ်ရတာ ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား ပြောပါဦး”

“ဟာ ရိုးသားပါတယ်”

မိုးသွေးက ပျာပျာသလဲဝင်ဖြေသဖြင့်။

“မိုးသွေးနော်။ နင်ပြောတော့ ဖေဖေအသိမဟုတ်ဘူး ဆို။ တခြားအပြင်က ဂျေဝဲလ် (JEWEL) ကုမ္ပဏီတစ်ခုဆို။”

“အင်းလေ။ အပြင်ကပဲ။ ငါ မညာပါဘူး မမရား။ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်လိုက်။ ကဲ အချိန်တွေကြာတယ်။ နောက်ကျ လို့မဖြစ်ဘူး။ သွားမယ်။ ဘိုင့်ဘိုင်”

အူ ဖြူးစွာ ကားဆီပြေးသွားကြသဖြင့် ဘာမှန်းမသိ မိုးပြာ တစ်ခုခုကို မသင်္ကာသလိုဖြစ်မိသည်။

၇

မိုးသွေးရဲ့ ကံဇာတာကောင်းမွန်ပုံများကတော့ အိမ်မှာ ဘင်ကလေးလို ဗိုလ်ကျပြီး ဆိုးခွင့် ပျော်ခွင့်ရတာမဟုတ်။ အလုပ် ခင်ပြီဆိုတော့လည်း သူ့အပေါ် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နွေး သွေးပျူငှာအလိုက်သိတတ်ပါလွန်းသော ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ရဲ့ အနီးမှ အပါးတော်မြဲကလေးမို့ ဟန်ကျလှပါသည်။

“မောင်မိုးသွေးရေ”။ “ကလေးရေ” နှင့် နှုတ်ဖျားက မချ။ ကုမ္ပဏီမှာ ထိုင်နေရတာထက် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် အပြင်ကိစ္စတွေ ခြိုက်ပါရတာ ပိုများလှသည်။

မိုးသွေးကလည်း ထိုသို့သွားလာလှုပ်ရှားနေရတာကို ပျော်
သည်။

သူ့အတွက် အတွေ့အကြုံသစ်တွေလည်း အများကြီးရ
လာသည်။

ဘဝမှာ ပိုမို လူကြီးဆန်ဆန်တွေခေါ်တတ်လာခဲ့သည်။

အန်တီယွန်းက သူ့ကို ထမင်းစားချိန် အတူတူစားဖို့ အမြဲ
တမ်းဖိတ်ခေါ်သည်။

ကုမ္ပဏီမှာစားလည်း အန်တီယွန်းနှင့် သူနှင့် အတူတူ။

ထူးဆန်းသည်မှာ အန်တီယွန်းက သူ့ကို အိမ်ကအမေနှင့်
အစ်မအတူ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်သည်။

ဟင်းဖတ်လေးကအစ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် တကူးတက
အသားထွင်ပေးတတ်သည်။

ရေခဲရေသောက်ရင် ရေခဲတုံးလေးတွေ ဖန်ခွက်ထဲမြှောနေ
မှ သဘောကျတတ်တဲ့ မိုးသွေးကို အန်တီယွန်းကိုယ်တိုင် ရေခဲ
သေတ္တာထဲက ရေခဲခွက်လေးကို သွားယူလာပြီး အဆင်သင့်ဖန်ခွက်
ထဲထည့်ပေးတတ်သည်။

ပန်းသီးဆိုလည်း အခွံခွာပြီး စိပ်ပြီးမှ ခက်ရင်းလေးနှင့်
ထိုးစိုက်စားရုံ... စသဖြင့် အသေးစိတ်အကြိုက်ဆောင်နိုင်သည်။

အပြင် ရက်စတောရင့်တွေသွားလည်း မိုးသွေးပါမှ။

ကမ္ဘာအေးကျင်စင်တာသွားလည်း မိုးသွေးလိုက်ပို့မှ...

အိမ်ကို အကြိုအပို့ကိုသာ သားဖြစ်သူ မင်းသတ္တိက
တာဝန်ယူသည်။

ကျန်တဲ့အချိန် အန်တီယွန်းဘယ်သွားသွား မိုးသွေးလိုက်ရ
တာများသည်။

အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ မိုးသွေးနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်
ကြားမှာ သံယောဇဉ်တစ်မျိုး ခိုင်မာလာရသည်ကတော့ အမှန်ပါ။

ဒါကိုပဲ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်လို့ အပြင်မှာ ဘယ်လို
ပြောနေကြသလဲ မိုးသွေး ဂရုမစိုက်မိပေ။

မသိ။

သည်

မမမိုးပြာဆီကို ဤသတင်းသုသုက ဘယ်လိုပြန်သွားသည်

တစ်ရက်မှာ သူ့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုတွေ စ လာပါတော့

“မိုးသွေး ခဏထိုင်ဦး.. မမ မေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဗျာ.. အပြင်သွားမလို့ဥစ္စာ”

“ခဏလေးပါ ဟဲ့.. တကတည်း.. သူ့မှာ အလုပ်များ လိုက်တာ”

“ငါ အရင်လိုမဟုတ်ဘူးလေ”

“သိပါတယ်.. အရင်လိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

မိုးပြာက နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက်မဲရင်း ခန့်သံနှင့် ဆိုမိ၏။

မိုးသွေးက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ခပ်တည်တည်။

“နေပါဦး.. နင့်ကုမ္ပဏီက ဘောဇစ်အဘွားကြီးက တော် တော်လှတယ်ဆို.. ဟုတ်လား.. မသိရင် အသက်သုံးဆယ် လောက်ပဲထင်ရတယ်ဆို”

“သူ့အသက်တော့ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲ”

မိုးသွေးက ဘုကျကျဖြေသည်။

ဒီလိုသွေးတိုးစစ်မေးခွန်းမျိုးတွေ နားက လောချင်သည်။

မိုးပြာကို မဟုတ်တဲ့သတင်းတွေ ဘယ်သူပေးလိုက်သလဲ။

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်မလဲ။

မျက်မှောင်ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေမိသည်။

“မိုးသွေးနော်.. မိုးသွေး”

“ဘာလဲ.. ဘာလို့ အသားလွတ်လာကြိမ်းနေရတာလဲ”

“နင့်အကြောင်းတွေ မသိဘူးများ ထင်နေလားဟင်.. နင် က အဲဒီမိန်းမနောက် ဘာကြောင့် တကောက်ကောက်ပါနေရ သလဲ”

“ဒါ အလုပ်ကိစ္စပဲ”

“ဖီးလ်သရီးမှာ နှစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ထမင်းဝား ခင်း စကားလက်ဆုံကျနေတာ တမေ့တမော့.. ညနေစောင်းရော မဟုတ်လား”

“ရတနာကုန်သည်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ ကိစ္စတိုင်ပင်နေတာ.. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် ဟုတ်ကို မဟုတ်သေးပါဘူး”

“မမနော်.. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ငါ့ကို လာမရစ်နဲ့”

“နင်လည်း သတိထားနေ”

“ဘာမှ သတိထားစရာမရှိဘူး”

“နင့်အပေါ် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က အရမ်းသံယောဇဉ်ပိုနေတာဆို”

“မမကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူပြောလဲက အရေးမကြီးဘူး.. နင့်ဘဝ မနစ်မွန်းဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဟာဗျာ.. စကားလုံးတွေက ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“နင်က သူ့မန်နေဂျာလည်း မဟုတ်ဘူး.. သူ့ဒရိုင်ဘာလည်း မဟုတ်ဘူး.. နင့်ကို သူ့အနားဘာကြောင့် ဒီလောက်ခေါ်ထားတာလဲ.. သူ သွားလေရာ နင်ပါတာပဲဆို မိုးသွေး.. အဲဒါဟုတ်သလားဆိုတာပဲ မမကိုဖြေ”

“ဟုတ်တယ်.. အပြင်ကိစ္စတော်တော်များ ငါ့ကိုခေါ်တယ်”

“ဒါဖြင့် နင်တို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး.. ငါ့ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာမစွပ်စွဲနဲ့နော်.. မမ.. ငါ သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ်.. သည်းမခံတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ.. ဟွန်းကြည့်နေတာကြာပြီ.. ပြောမရရင် မေမေတို့နဲ့ တိုင်မှာပဲ”

“တိုင်လေ.. မိုးသွေးဆိုတဲ့ကောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ.. ပြောစမ်းပါ.. ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

အရင်ကထက် ပိုမိုလိမ္မာပြီး အလုပ်တစ်ခုပေါ် အာရုံစိုက်နစ်ဖြုပ်ထားကာမှ ဘာကြောင့် အပြစ်ပြောနေကြသလဲ။ မိုးသွေးငြိုးစား၍မဲရ။

တစ်ယောက်လှလဲ၊ ဒီအကြောင်း..

ကြာတော့ ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။

“ငါ့ကို မအော်နဲ့နော် မိုးသွေး.. ငါက နင့်အစ်မ.. နင်လမ်းမှားရောက်မှာစိုးလို့ပြောနေတာ”

“ဘာမှ မှားစရာမရှိဘူး”

“နင့် စွပ်ငြင်းမနေနဲ့.. ဒါဆို မိုးပြာပြောမယ်.. ဒီမှာနေက နင်ဆံပင်သွားညှပ်တော့ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က လိုက်စောင့်ပေးတယ်ဆို.. နင် ဆံပင်သွားညှပ်တဲ့ကိစ္စက သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ.. သူက ဘာကြောင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်လာတာလဲ.. ကဲပြော စမ်းပါဦး.. နင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ..”

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး.. သူက ငါ့အလုပ်ရှင် သူငွေ.. လေယာဉ်ကွင်းက အပြန်.. ငါက ဆံပင်ဝင်ညှပ်တော့ သူ ဘစ်ယောက်တည်း မပြန်ချင်လို့ ခဏစောင့်ပေးတာပဲ.. မမ အဆင်မလွဲစမ်းပါနဲ့.. မိုးသွေးကို ယုံစမ်းပါ.. အန်တီယွန်းနဲ့ငါနဲ့ သားသားပဲ.. ဒါ အမှန်အတိုင်းပဲ.. ဒါကိုမှ မယုံဘူးဆိုလဲ နိုင်တော့ဘူး”

မိုးသွေးဘယ်လိုပဲ ငြင်းငြင်း မိုးပြာကတော့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်မကျနိုင်တာ အမှန်ပင်။

အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြားလွန်းသော မိန်းမတစ်
 ယောက်အပေါ် မောင်လေး ငြိတွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။
 ရွယ်တူ တန်းတူဆိုလည်း မိုးပြာမပြောပါဘူး။
 ခုဟာက အမေအရွယ်. . အဒေါ်အရွယ်. .
 ဟိုအမျိုးသမီးကရော. . မောင်လေးအပေါ် ဘာကြောင့်
 လာတွယ်တာချင်တာလဲ။
 မိုးပြာရင်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။
 မိုးသွေးအကြောင်းတွေ မေမေတို့ကို အသိပေးရင်ကောင်
 . . .
 ဒီသားစုထဲ စိတ်ဝမ်းကွဲရမှာမျိုးလည်း မလိုချင်ပါ။
 ဟိုဖက်က အမျိုးသမီးအပေါ်ကိုပဲ ဒေါသတွေ စုပြုံက
 ရောက်သည်။
 ဒီဖက်ကို ပြောမရရင်တော့ ဟိုဖက်ကို သွားပြီးတားသင့်
 တားရမှာပဲ။
 လူကြီးသူမတစ်ယောက်လို မိုးပြာက တွေးတောပူပန်တာ
 များရလေသည်။

မိုးပြာပဲ ညံ့တယ်ခေါ်မလား. .
 မောင်လေး မိုးသွေးကိစ္စဟာ သူမနှင့် ဒီလိုဆက်နွယ်လာ
 မည်ဟု မထင်ခဲ့။
 နီးစပ်ပတ်သက်သွားမှာ မိုးပြာ အလွန်စိုးရိမ်သော အမျိုး
 သမီးက တကယ်တော့ တခြားအဝေးကြီးက မဟုတ်။
 မိုးပြာတို့နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်ကပါပဲ။
 ဒီအချက်ကို မိုးသွေးကလည်း လျှို့ဝှက်ထားသည်။
 ဟိုဖက်ကလည်း ပိရိလိုက်ပါသိ။
 မင်းသတ္တိတို့ အိမ်က ဟု သိလိုက်ရတာနှင့် မိုးပြာရင်ထဲ
 အတော်ပြောင်းဆန်သွားရသည်။
 သူက မင်းသတ္တိရဲ့ အမေဆီပဲ။
 ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလား။
 မိုးပြာ တိတ်တခိုး သဘောကျတမ်းတနေသူက ဒေါ်ယွန်း
 ခင်ခင်ရဲ့ သားပဲတဲ့။
 ဒီအချက်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။
 မိုးသွေးကို ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူမ
 သဘော အရှင်း မပတ်သက်လို။
 ကြိုက်လည်း မကြိုက်။ ဘယ်လိုမှလည်း လက်မခံနိုင်။
 ရှက်ခြင်း. . ခံပြင်းခြင်း. . မကျေနပ်နိုင်ခြင်းတို့နှင့် မိုးပြာ
 သားမှာ ပူလောင်လှုပ်ရှားနေရ၏။

မျှော်လင့်ရင်ခုန်နေသမျှ ကြေမ့ပျက်စီးသွားသလို ခံစားရသည်။

မင်းသတ္တိဆီက အချစ်တွေ သူမနှလုံးသားထဲ စိမ့်ဝင်နေမှ... .

သူ့ဖုန်းကို တစ်ချိန်လုံးစောင့်မျှော်ခဲ့မိတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပါ။

အခုတော့ ဖုန်းလည်း မပြောချင်။

ဝရံတာ အမှောင်ရိပ်ထဲ သူထွက်ရပ်နေလည်း မိုးပြာပေဘေကာ ဘိပ်ရာထဲ ခွေနေမိသည်။ သူ့ကို မကြည့်ချင်။

ကြည့်မိတာနှင့် ဒေါ်ယုန်းခင်ခင်ရဲ့သားဆိုတာကြီးက ခေါင်းထဲဝင်လာပြီး စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးလာရဦးမည်။

တစ်ညမှာတော့ မိုးပြာသူ့ကို ထွက်ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာ မင်းသတ္တိကလည်း သူမကို စောင့်ဆိုင်းနေမိတာ တစ်နာရီခန့်ပင် ကြာလှပြီမို့ သက်ပြင်းချ စိတ်လျော့ကာ ဝရံတာမှ ပြန်လှည့်ဝင် တံခါးပိတ်မိချိန်နှင့် ကြုံသည်။

မိုးပြာ သူ့ကျောပြင်ကိုသာ လှမ်းမြင်ရ၏။

အမှောင်ရိပ်ကျကျမို့ သိပ်လည်း မသဲကွဲပါ။

ခြံထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း မောင်လေးမိုးသွေးနှင့် ဉာဏ်နိုင်တို့ ဂစ်တာဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။

သီချင်းသံသဲ့သဲ့က တိုက်ထဲထိ ပြန့်လွင့်လာသည်။

မိုးပြာက ဆံနွယ်လေးတွေပြီးရင်း လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့၏။

သူမစိတ်ထဲ မင်းသတ္တိကို အရွံ့တိုက်ချင်သလိုလိုလည်း ငြိမ်မိတာအမှန်။

ထို့ကြောင့် ဉာဏ်နိုင်တို့နားသွားကာ သီချင်းနားထောင်ခင်းဟု ရည်ရွယ်လိုက်မိတာ။

“မိုးပြာ”

“ဟင်”

လှေကားတစ်ဝက်မှာပင် ဉာဏ်နိုင်က သူမကို လှမ်းမြင်ခြင်းသွား၏။

ရေခဲသေတ္တာထဲ အအေးဘူးလာထုတ်ရင်း မိုးပြာဆင်းလာခြင်းကောင်းမှာပဲဟု အသည်းတယားနှင့် တွေးမိသော ဉာဏ်နိုင်သည် တကယ်ပဲ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် မိုးပြာလှေကားက ဆင်းလာတာလည်းဖြစ်ရော. . စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားသွားရသည်။

ရင်ထဲမှာ သတ္တိတွေ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဝင်လာသလဲသိ။

မိုးပြာနား ဖျတ်ခနဲရောက်သွားမိသည်။

ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးရီရီတွေကြောင့် မိုးပြာသည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ရှက်စနိုးခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။

“ချစ်တယ် မိုးပြာရယ်”

“ဟင်. . ဖယ်. . ဖယ်”

အရင်ဦးဆုံး သူမလက်ဖမိုးလေးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ဆွဲ
ယူလိုက်သဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

ဉာဏ်နိုင်က သူမလက်ဖမိုးနွေးနွေးနှင့် မိုးပြာလက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ထားသည်။ ရုန်းလည်း မလွှတ်။

“သွား... သွား မိုးသွေးတွေ သွားလိမ့်မယ်”

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလေးနှင့် တားဖြစ်မိ၏။

ဉာဏ်နိုင်က သူမအနီး ပိုတိုးကပ်ထိတွေ့လာသည်။

ဒီအခွင့်အရေးကို ဉာဏ်နိုင် လက်လွှတ်မခံနိုင်။

အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိ။

အန်တီကြာဖြူတို့က အပေါ်မှာ... မိုးသွေးက ခြံထဲက ဒန်း
ပေါ်မှာ...

လှေကားရင်းမှာ ထမင်းစားခန်းက မီးရောင်လေးဖြာနေ
တာကလွဲ၍ တခြားအလင်းရောင်မရှိ။

ဉာဏ်နိုင်အတင့်ရဲပြီး မိုးပြာကို အတင်းဖက်ထားလိုက်
သည်။ မိုးပြာထိပ်လန့်သွားတာတော့ သူသိသည်။

သို့ပေမဲ့ သူ မလွှတ်နိုင်ပေ။

“ဉာဏ်နိုင်... ဖယ်ဆို... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ... လွှတ်နော်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောကွာ”

မိုးပြာစိတ်လည်းဆိုးချင်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်မြင်
မလားစိုးရိမ်ပြီး ရင်လည်း တုန်လှသည်။

“လွှတ်ဆိုမှ”

“ပြောမှလွှတ်မယ်”

ထိုအချိန်မှာ ခြေသံလိုလိုကြားမိသဖြင့်...

“အင်း... အင်း ချစ်တယ်”

“တကယ်နော်”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ထွက်သက်နွေး
သွေးလေးတစ်ခု ပါးပြင်ပေါ် ရုပ်တိုက်ပြေးသွား၏။

သူ့ရင်ခွင်က ဖြေလွှတ်ပြီဆိုတာနှင့် မိုးပြာ အရှက်သည်း
လှေကားပေါ် ပြန်ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ မောပြီး တဆတ်ဆတ်ခန့်နေသည်။

ထိုညက မထင်မှတ်ဘဲ ဉာဏ်နိုင်နှင့် မိုးပြာတို့ အတိအ
သင်းပင် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဉာဏ်နိုင်ကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်မိပေမဲ့ တချိန်ချိန်နောင်တ
မလားဟု ထိုစဉ်ကပင် မိုးပြာတထင့်ထင့်ကွေးမိသေးသည်။

အသည်းပုံသကြားလုံးလေးကို ခွံကျွေးခိုင်းနေသဖြင့်
 မိုးပြာက ဉာဏ်နိုင်နွှတ်ခမ်းဟဟဆီ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ခွံလိုက်သည်။
 “လှလိုက်တာကွာ”
 “သကြားလုံးအရောင်လေးလား”
 “မိုးပြာလက်ကလေးတွေပြောတာပါ”
 “လွတ်နော်. . မြင်သွားဦးမယ်”
 ဉာဏ်နိုင်က မိုးပြာလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေ
 တစ်ချောင်းချင်း တယုတယကိုတွယ်နမ်းရှိုက်နေတာမို့ သူ့
 မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။
 ရင်ဖိုရတာထက် ကြောက်တာက ပိုနေသည်။
 အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်သိသွားရင် မလွယ်။

“အချစ်ကလေး”

“ဖယ်ကွာ”

“ရပါတယ်. . ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

ဆိုဖာပေါ် ခပ်ခွာခွာရှိနေရာက ဉာဏ်နိုင် သူ့ဖက်ဆွဲယူ
 လိုက်သဖြင့် အထွေးသော မိုးပြာကိုယ်လုံးလေး ယိုင်ခနဲ သူ့ဖက်ပါ
 သွားရသည်။

အပြင်မှာလည်း တွေ့ခွင့်မရ။ အိမ်မှာလည်း အနားကပ်
 ကုန်လွယ်လှသဖြင့် ဉာဏ်နိုင်က အခွင့်ရေးလေးရတုန်း ဖက်ထား
 ရသည်လွယ်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူလေးမို့ တယုတယချစ်ချင်ပါသေးသည်။

ဆံနွယ်လေးတွေ သစ်ဖယ်ပေးလျှင် မိုးပြာရှက်တက်တက်
 ခံစားမိကာ သူ့ဆီမှ ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းကောင်းထိုင်နေကွာ. . အဲလို ကျွန်တို့မရရင်
 မိုးပြာ ရှင့်ကို ပစ်ထားပြီး အပေါ်တက်သွားမှာနော်”

“ကျွတ်. . အရမ်းခြိမ်းခြောက်တဲ့ကောင်မလေးပဲ”

“မိုးပြာစကားနားထောင်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်လေ၊
 မေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး. . ချစ်လေးကိုမြင်လိုက်တော့ အသည်းယား
 လို့ပါ”

မိုးပြာကသူ့ကျေနပ်အောင် သူ့ပခုံးပေါ်မှီထားလိုက်သည်။

မေမေလည်းမရှိ။ မောင်လေးလည်း အပြင်သွားနေချိန်မို့
သာ။

ဉာဏ်နိုင်စိတ်ပျက်ချင်လည်း ပျက်စရာ။
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် စကားပြောခွင့်မရရှာဘူးမဟုတ်
လား။

သူ့အချစ်ကို လက်ခံမိတာ မိုးပြာလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရ
တာ အမှန်ပါ။

စည်းကမ်းရှိသော မိသားစုထဲ တစ်ခုခုကို ခိုးကြောင်ခိုး
ခတ်လုပ်ရတာ စိတ်ထဲမလုံ။

မိုးပြာတို့စကားဆိုနေဆဲမှာပင် ကားသံကြားတာမို့
ဖျတ်ခနဲ လူချင်းခွာလိုက်မိသည်။

“ဟယ်တော့... မိုးသွေးပြန်လာပြီ”
မိုးပြာမျက်နှာလေးက နီမြန်းချင်သည်။

အိပ်ခန်းထဲပဲ လျည့်ဝင်ရမလို့။ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ခပ်တည်
တည်ထိုင်နေရမလို့။ စိတ်ထဲလှုပ်ရှားသွားမိသည်။

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသော မိုးသွေးပုံစံက ခပ်တည်တည်။
ဉာဏ်နိုင်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်စကားမဆို။

ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ခြေဆွတ်ကို ဘွတ်ရှူးထဲထည့်ရင်း မိုးပြာကို
ရှုတည်တည်နှင့် တချက်မော့ကြည့်သည်။

ဘုရားရေး... ဒင်းလေးအကြည့်က တစ်မျိုး...
ရိပ်များ ရိပ်မိသွားပြီလား...

မိုးပြာတို့ကလည်း သတိထားနေရင်းက သူ့ကားဝင်လာသံ
ကို မကြား။ ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်မှ ကြားတာ။

ထမင်းစားခန်းဖက်လှည့်ဝင်လာတဲ့ မိုးပြာနောက်ကနေ
မိုးသွေးပါလာကာ...

“မမ”
“ဟင်”

“မမ အခုန ဟိုကောင်နဲ့ အတူတူထိုင်နေတာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး”

မိုးပြာခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
“တွဲထိုင်နေတာ ငါတွေ့လိုက်ပါတယ်”

မိုးပြာဘာမှ ထပ်မပြော။ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိသည်။
“ပြီးရော... မမ မပြေရင် ဟိုကောင်ကိုပဲ ငါမေးလိုက်

မယ်”
“မိုးသွေး”

မိုးသွေးက တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။
“နော် ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

ရှက်ရှက်နှင့် မိုးပြာတီးတိုးလေးတစ်ခွန်းတောင်းပန်မိ
သည်။

မိုးသွေးက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဉာဏ်နိုင်ငံဆီလျှောက်သွား၏။

ရာသီဥတုအခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကြိုတင်သိလိုက်သော ဉာဏ်နိုင်ငံမျှာ မျက်နှာအတော်ပျက်နေရသည်။

တစ်နေ့နေ့တော့ မိုးသွေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ သူသိပြီးသားပါ။

ဒါပေမယ့်အချိန်ကတော့ သူထင်တာထက် စောနေသည်။

“ဉာဏ်နိုင်”

မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်မိကြသည်။

မိုးသွေးမျက်လုံးထဲမှာ တင်းမာရိပ်နှင့်အတူ မေးခွန်းတွေ ပါဝင်သည်။ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေသည်။

သူ့ကို မျက်လုံးမှေးစင်းကြည့်လိုက်ပုံက ပမာမခန့်ဟန်ပန်း

“မင်း.. မဟုတ်သေးဘူး.. ငါ့အစ်မကိုကြတာတော့ လုံးဝ

အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဟေ့ကောင်.. မင်းဘာသဘောလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးပြောပါဦး မိုးသွေး”

“ဘာအေးဆေးရမှာလဲ”

မိုးသွေးမျက်နှာက ဒေါသနှင့် နီရဲနေသည်။

ဉာဏ်နိုင်ငံအင်္ကျီကော်လံစကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ထိုးမလိုလား မိုးသွေး.. မင်းသိရင် လက်သီးစာ ကျွေးချင်ကျွေးမှာပဲလို့ ငါ့ကြံတွေးပြီးသားပါ”

“ကြိုသိတာတောင် မင်းက ကြိုင့်ရဲတယ်ပေါ့”

“ငါတကယ်ရိုးရိုးသားသား ပရိပိုင်လုပ်တာပါ.. မိုးပြာကလည်း တန်ဖိုးထားပြီး ငါ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာပါ.. မင်းဆင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဉာဏ်နိုင်ငံက လေပြေလေးနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေရှင်းသည်။

မိုးသွေးနှင့် ပြဿနာမဖြစ်ချင်

“တောက်”

“မိုးပြာကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ ငါ့ရည်ရွယ်တာပါ.. ဖေဖေတို့နဲ့ လာတောင်းခိုင်းမှာပါ.. ငါလဲ မိကောင်းဖခင်သားတစ်ယောက်ပါ မိုးသွေး.. မင်းငါ့ကို အဲလိုမဆက်ဆံပါနဲ့”

မိုးသွေးက ဉာဏ်နိုင်ငံကော်လံစကို ဖြေလွှတ်ကာ..

“တော်ပြီဟေ့ကောင်.. ငါပဲမပြောနဲ့.. ပြန် ပြန် မင်းပြန်တော့”

ဒေါသပေါက်ကွဲနေချိန်မို့ ဉာဏ်နိုင်ငံက အသာလွှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

သူ့အစ်မကို ကိုယ်က ချစ်မြတ်နိုးမိပြီမို့ မိုးသွေးကို သည်းခံဝိတ်မွေးဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

မိုးသွေးက တရှူးရှူးနှင့် ဒေါသကြီးတတ်သော်လည်း အမှန်တကယ် သဘောမနော ကောင်းမွန်တယ်ဆိုတာလည်း သူသိပြီးသားပါ။

တစ်ဖက်က ခွင့်လွှတ်နားလည်လက်ခံတဲ့ထိ သူ့ဖက်က
ပြေပြေလည်လည် ကြိုးစားသွားဖို့ပဲရှိတယ်မဟုတ်လား။

မိုးပြာရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ပေးဆပ်ခြင်း စွန့်လွှတ်ခြင်းတို့နှင့်
ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ပါ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးသားပါ။

ကိုယ် ဘာကြောင့်မှ လက်မလျှော့ပါဘူး မိုးပြာရယ်။

မိုးပြာတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်စကားနိုင်လုံကာ
အခြေအတင်ဖြစ်နေရာမှ မေမေသိသွားပြီး မိုးသွေးကိုပဲ ဖျောင့်ဖျ
သည်။

“သား မမလည်း ကလေးမှမဟုတ်တာ။ သူ့ဘာသာ ဆုံး
ဖြတ်ပါစေကွယ်။ သူ့ကြိုက်တဲ့ လူ သူ့ဘာသာရွေးပါစေ”

“မေမေ့သမီးက ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ လိုက်ဝေဖန်
တယ်။ သူ့ကျတော့ သားမသိအောင် ခိုးပြီး ရည်းစားထားတယ်”

“ဟဲ့သား ကိုယ့်အစ်မကို ကောင်းကောင်းပြောလေ”

ဒေါ်ကြာဖြူက မိုးသွေးဆံပင်တွေကို ဖွဖွပွတ်သပ်ကာ
နေ့မော့ဆို၏။

မေမေသူ့ကို ဝင်မပါဖို့ နားချတာကတစ်ကြောင်း..
ဉာဏ်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာငယ်နဲ့ အလျော့ပေးတဲ့ အမူအယာကြောင့်
တစ်ကြောင်း ပြီးတော့ ဒီကောင် မမမိုးပြာနားနေရင်၊ စောင့်ရှောက်
မှုရှိရင် ကိုတိုးကြီးတို့ရဲ့ ရန်က အေးသွားနိုင်က တစ်ကြောင်း..
ပြီးတော့ တစ်ချက်က မိုးသွေးကိုယ်တိုင်လည်း အရင်ကလိုမဟုတ်ပဲ
အန်တီယွန်းကြောင့် လူကြီးဆန်လာတာက တစ်ကြောင်း..
စိတ်ကောင်းဝင် သဘောတူသွားကာ ပြဿနာမရှာတော့ပေ။

ဉာဏ်နိုင်အရင်ကလိုပဲ အိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေးဝင်
ဆုတ်သွားလာခွင့်ရသွား၏။

ဒါ့ကြောင့် သွားတဲ့အခါလည်း မိုးသွေးလိုက်မပို့နိုင်ရင်
ဉာဏ်နိုင်ပဲ ပို့ပေးတော့သည်။

အခြေအနေတွေ မထင်မှတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းလာတော့မှပဲ
ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ကို မိုးပြာသတိပြုမိတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ပဲရှိနေခဲ့သည်။

“မိုးပြာကိုချစ်တယ်” ဟု သူ ဖွင့်ဟပြောလိုက်တော့ မြန်
လက်တာဟု မထင်မိပါ။ မိုးပြာလည်း သူ့ကိုချစ်နေမိပြီပဲ။

မိုးသွေးအိမ်မှာမရှိသော ညတွေမှာ မင်းသတ္တိနှင့် ဖုန်း
အကြားပြောဖြစ်ပါသည်။ မေမေက သိပေမယ့် ဘာမှမမေးခဲ့ပါ။

မိုးပြာကလည်း သူနှင့်စကားပြောရလျှင် အချိန်ကုန်၍ကုန်
မိမိမသိ။ နာရီပင် မကြည့်မိအောင် နစ်ဝင်သာယာမိခဲ့သည်။

မိုးပြာ သူ့ကို တကယ်ပင် လေးလေးနက်နက် သံယောဇဉ်ထားခဲ့မိပါ
သည်။

ဖြုန်းစားကြီး မောင်လေးမိုးသွေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ
မသိနေခဲ့သော ခေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ သားမွန်းသိလိုက်ရတော့

ရင်ထဲပူစပ်ပူလောင်နှင့် ဆူးစူးသူလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရှေ့ဆက်ဖို့လည်းခက်. . နောက်ဆက်ဖို့လည်းခက်. .
ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

သုံးလေးရက်ကြာတော့မှ မိုးပြာဆုံးဖြတ်လို့ရပါသည်။

မင်းသတ္တိကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ဖို့ပါ။

ဖုန်းမြည်လာလျှင် မိုးပြာမကိုင်။ ရှောင်နေမိသည်။

မေမေက မိုးပြာကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမမေး

ခဲ့။

သုံးလေးကြိမ်မက. . မိုးပြာရှောင်နေတော့မှ မေမေက

မေး လာခဲ့ပါသည်။ မိုးပြာ အမှန်တိုင်းပဲဖြစ်မိ၏။ မညာချင်ပါ။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် မိုးပြာမတည့်တာ မေမေလည်း
သိသည်။

မေမေက သူများကို ရိုင်းရိုင်းပြောတာမကြိုက်။

မိုးပြာကို မေမေက အမြဲသတိပေးတတ်သည်။

“သူက လူကြီး. . ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်မယ်” ဆိုတာမရှိ

မင်းသတ္တိက မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောသည်မသိ။ မေမေက မိုးပြာကို
လာခေါ်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြစေသည်။

“မပြောချင်လည်း သမီးသေချာရှင်းအောင် ပြောလိုက်
လေ. . မေမေက လူကြီး သမီးရှိမှန်းသိသိချည်းနဲ့ မေမေက ညာ
လို့မကောင်းဘူး”

မေမေစကားကို နားထောင်ပြီး မိုးပြာ သူနှင့်စကားပြော
လိုက်၏။ နောက်ဆို ပြောချင်မှ ပြောဖြစ်တော့မှာ။ မပြောဖြစ်တော့
မှာ သေချာနေပါသည်။

“ဟဲလို. . မိုးပြာပါ”

“မိုးပြာ. . ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် မိုးပြာရှောင်နေမှန်း”

“မဟုတ်ဘူး”

“မညာပါနဲ့ဗျာ. . မကျေနပ်တာရှိရင် ပြောပြပါ။

ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုတော့ စကားမပြောဘဲ မနေပါနဲ့”

မိုးပြာ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်မိ၏။

“မိုးပြာမှာ ချစ်သူရှိတယ်. . ရှင်နောက်မဆက်နဲ့တော့
ခေါ်. . ပြောရမှာ အားနာလို့ပါ”

“ဗျာ”

သူ့မျက်လုံးထဲ လျှပ်စီးလက်သလို လင်းခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်း
ထဲမှာ မိုးခြိမ်းလိုက်သလို ဂျိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွား၏။

ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်စွာ တိတ်ဆိတ်နေမိတော့သည်။

“မေမေ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေတယ်. . ဖုန်း
ဆက်ပါနဲ့ မိုးပြာက ဒီအချိန်ဆို အိပ်နေပြီ”

အသံလေး မကြားရတော့ သူ လွမ်းလိုက်ရတာ။
စကားပြောခွင့်ရဖို့ မရမကကြိုးစားလိုက်ရတာ။
ပြောခွင့်ရတော့လည်း မိုးပြာက စိမ်းကားလွန်းသည်။
သူတို့နှစ်ဦး၏ အနေအထားသည် ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲ
သွား၏။

မိုးပြာရယ်...
ကျွန်တော် ဘာများမှားသွားသလဲ။

မိုးပြာက မိုးသွေးဆီ ဖုန်းဆက်မိချိန်မှာ ဖုန်းလာကိုင်သူက
ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ဖြစ်နေသည်။

“မောင်လေးနဲ့ ပြောမလို့”

စောစောကတည်းက ဖုန်းလာကိုင်သော ကောင်မလေးကို
ခုံးသွေးနှင့်ပြောချင်တာရော၊ မိုးသွေးအစ်မဆိုတာရော အကုန်လုံး
ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ထပ်ပြီး မေးစရာမလို့။

မိုးပြာက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် လုံးဝစကားမပြောချင်ပါ။

“ဘယ်သူဟိုလဲကွယ်”

“မိုးပြာပါ... မောင်လေး မိုးသွေးအစ်မ”

“သူ ထမင်းစားနေတယ်”

“ပြီးရော”

မိုးပြာက စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းချဖို့ပြင်၏။

“သမီး ကိစ္စရှိလို့လား မှာခဲ့လေ”

မိုးပြာ နှာခေါင်းရှုံ့မိပါသည်။

ထမင်းစားနေလည်း မိုးပြာ ဖုန်းဆက်မှန်းသိလျှင် မိုးသွေး
လာကိုင်မှာပါ။ ကြားထဲက အပိုလုပ်နေသူက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်။

“မိုးသွေးကို ငါးရိုးကြည့်စားလို့ပြောမလို့”

မိုးပြာလည်း ရွဲ့စောင်းပြောမိသည်။

“ငါးက အသက်ကြီးတော့ အရိုးပါမာနေပြီ”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က မိုးပြာစကားကို ပြုံးဖြစ်၏။ သမီးအသံ
နဲ့ ကြားချင်လို့ တမင် ဖုန်းလာပြောဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။

“မောင်လေးက ကလေး. . အရမ်းငယ်သေးတယ်. . အိမ်မှာဆို မေမေက ရေချိုးပေးရတုန်း ငါးရိုးထွင်ပေးရတုန်း”

ကဲ. . ဘယ်နှယ့်ရှိစ။

“ကလေးဆိုတော့ စိတ်ပူရတယ်”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေလိုက်ပါ

သည်။

သမီးမိုးပြာအသံက ချိုချင်လျက်နှင့် မာဆတ်ကာနေ

သည်။

“လူတွေအကြောင်း မောင်လေးက သိတာမဟုတ်ဘူး. . ဘဝတစ်ခုကို ခွေးခြယ်လျှောက်လှမ်းသင့်တဲ့ အရွယ်လည်း မဟုတ်သေးဘူး”

သည်ထက်မကပြောချင်မိတာပါ။ မကောင်းတတ်လို့သာ

မေမေက ‘သမီး’ ဟု ခေါ်ပြီး မျက်လုံးနှင့် ဟန့်တားသည်။

ဖုန်းခွက်ကို ခွပ်ခနဲချပ်စ်၏။

“သမီးရယ်. . ကောင်းကောင်းပြောပါ”

“မပြောနိုင်ဘူး. . မကြီးမငယ်နဲ့ သမီးမောင်လေးကို”

“ဪ. . မပြောကောင်းဘူး လူကြီးကို”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် ဖုန်းပြောပြီး မိုးပြာစိတ်တွေ သစ်ခြောက်တစ်ခုလို ဆတ်ကာနေတော့သည်။

“ကော်ဖီဖျော်တိုက်ကွာ” ဟု ဉာဏ်နိုင်က ကြံဖန်ပူဆာတာ
တိစ္ဆိကြည့်နေသော မိုးပြာက လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြန်။

“ကော်ဖီများ ခက်လွန်းလို့”

“ချမ်းစိမ့်ပြီး ဖျားချင်နေတယ်”

မိုးပြာလက်ဖျားလေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး သူ့လည်ပင်းပေါ်တင်
သူ့က စမ်းကြည့်စေပါသည်။

“မပူပါဘူး”

“နွေးနေပြီ”

မိုးပြာက မျက်စောင်းကလေးရွယ်မိပါသည်။

“ခဏလေးပါ. . ဖက်ရှင်ရှိုးလေးကြည့်ချင်လို့ပါဆို”

“မလှပါဘူးကွာ. . ဘာကြီးတွေမှန်းမသိဘူး”

“ဟင် ဒီလောက်ဆန်းအောင် ထွင်ထားတာကိုး”

“လုံးဝမလှဘူး.. ဦးထုပ်ပုံတွေကလည်း ကြည့်ပါဦး..
ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ဂျီ (ဦးခို) ထွက်နေတာကျနေတာပဲ”

“မကြည့်ချင်လည်း မကြည့်နဲ့ပေါ့.. စကားမများနဲ့ တိတ်
တိတ်နေ.. သူများကြည့်နေတာကို”

မိုးပြာက ဖက်ရှင်မယ်လေးတွေ ဂီတသံနှင့် လှမ်းလျှောက်
လာပုံကို သိပ်ကြိုက်သည်။

“ဟာ ဘာကြီးလဲ”

ဉာဏ်နိုင်က ထအော်သည်။

“ဟင်.. ဒီလောက်လှတာကို”

“ဝါဝန်ရှည်ကြီးကလည်း ဖောင်းကားနေတာပဲ.. ရွှေဖရုံ
သီးနဲ့ ဗူးသီးဆင့်ထားသလိုပဲ”

ဝေဖန်သည်းညူနေလိုက်တာ။

ဉာဏ်နိုင်တစ်ယောက်နှင့် ကောင်းကောင်းကြည့်ရမှာကို
မဟုတ်။ သည်အစီအစဉ်လေးကို ကြိုက်လို့ တမင်စောင့်ကြည့်မိ
တာပါ။ ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်ခွင့်မရ။

“ဟာ.. ထွက်လာပြန်ပြီ.. ဂေါ်နီအိတ်တွေ”

ဉာဏ်နိုင်က အခွင့်ရေးရတုန်း မိုးပြာလက်ဖျားလေးကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်တွေးထား၏။

မိုးပြာက ဖက်ရှင်ရှူးဆီ အာရုံရောက်နေတာမို့ မရုန်းမိပါ။

“တိတ်တိတ်နေကွာ.. လယ်သာဝတ်စုံတွေနဲ့ချည်း
လျှောက်မှာ အရမ်းလှတာပဲ”

မိုးသွေးဝင်လာသဖြင့် ဉာဏ်နိုင်က မိုးပြာလက်ဖျားလေး
ကို လွှတ်လိုက်၏။ မိုးသွေးမျက်လုံးတွေက မကြိုက်လှသလို သူ့ဆီ
ဦးခနဲရောက်လာသည်လေ။

“မိုးပြာ”

“ဟင်”

“မေမေခေါ်နေတယ်”

မိုးပြာက ဉာဏ်နိုင်ဘေးမှ ထလိုက်၏။

ခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ်.. ဉာဏ်နိုင်နှင့် ထိုင်စကားပြောနေ
သည့် မိုးသွေးလာခေါ်တတ်စပြုပါ။

မိုးပြာကလည်း သိပါသည်။

“မေမေခေါ်လား” ဟု သွားမေးမိတော့ မေမေက ခေါင်း
ခင်းသည်။ မိုးသွေးကတော့ မလွယ်။

ထမင်းစားခန်းဘက်လျှောက်လာပြီး ဉာဏ်နိုင်အတွက်
ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်မိပါသည်။

မိုးပြာ.. ဉာဏ်နိုင်ကို ဖျတ်ဖျတ်လူးလဲမချစ်လှပါ။

သွေးအေးတယ်ပဲခေါ်မလား။

မိုးပြာ လူတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးချစ်မှ ချစ်တတ်ပါရဲ့
လား။

ပြန်ဆန်းစစ်တွေးမိပါသည်။

မျက်လုံးအိမ်မှာ သဏ္ဌာန်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာပါသည်။

ထို သဏ္ဌာန်သည် မင်းသတ္တိ။

သူ့ကို ခဏခဏ သတိရသည်။ နေ့တိုင်းသတိရသည်။
 သူ့အသံကိုကြားချင်သည်။ သူ့ကို မြင်ချင်သည်။
 သို့သော် သူ့မေမေကို မိုးပြာ ကြည့်မရဖြစ်နေသည်။
 မောင်လေး မိုးသွေးကို ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် မတော်တဆ
 ငြိတွယ်သွားမှာ စိတ်ပူလွန်းလှသည်။
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကြောင့် မင်းသတ္တိကို မေ့ထားခဲ့ပါသည်။
 မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။
 မင်းသတ္တိသည် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏သားပါ။
 ဒါကို မိုးပြာလက်မခံနိုင်။ ပြောင်းလဲပစ်လိုလည်း မရ။
 မင်းသတ္တိအပေါ် စိမ်းပြတ်မာကျောစွာလည်း ဆက်ဆံခဲ့
 ပြီးပြီ။ ဉာဏ်နိုင်ကိုလည်း ရွေးခြယ်ခဲ့ပြီးပြီ။
 ဘာကြောင့်များ ရင်ထဲအလိုမကျဖြစ်နေမိသလဲ။ မတော်
 မနပ်ဖြစ်နေမိသလဲ။ မိုးပြာလဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။
 မင်းသတ္တိကို မိုးပြာမေပစ်ရပါမည်။
 လုံးဝကိုသူတို့နှင့် မပတ်သက်ချင်။ မောင်လေးကိုလည်း
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေစေချင်သည်။
 မိုးပြာက မောင်လေးမိုးသွေးနှင့် ဉာဏ်နိုင်ကို ကော်ဖီခွက်
 ခွက်ဆီ လှမ်းပေးပြီး ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။
 မောင်လေးရှေ့မှာ ဉာဏ်နိုင်နှင့် စကားမပြောချင်။
 မိုးသွေးတို့က ဘောက်ဘာပွဲပြောင်းကြည့်နေကြသည်။

ခြံဝင်းထဲဆင်းလာပြီး ကြာဖြူကန်လေး၏ ဘောင်ပေါ်မှာ
 ထိုင်ဖြစ်၏။ ခြံထဲမှာ ကြာဖြူကန်လေးတွေလုပ်ထားတာ မေမေစိတ်
 ကူးပါ။

သိပ်မကြာဘဲ ဉာဏ်နိုင်က ကော်ဖီခွက်နှင့် အနားရောက်
 လာပါသည်။

“ယောက်ဖက မလွယ်ဘူး”

မိုးပြာကို ပခုံးနှင့် တိုက်ကာ တီးတိုး၏။

“ဘာယောက်ဖလဲ... တော်ဖြင့် မတော်ရသေးဘူး”

“ယောက်ဖလောင်းကွာ”

“ဟင့်”

မိုးပြာက သူ့ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ပူတူတူကြည့်၏။

ဉာဏ်နိုင်က မိုးပြာကို ကော်ဖီတိုက်သည်။

“မသောက်ချင်ပါဘူး”

“နည်းနည်းသောက်ပါ”

“ငွတ်ပဲ”

မတတ်သာပဲ သူတိုက်သော ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်
 လိုက်ရပါသည်။

လှမ်းမြင်ရသော မြင်ကွင်းသည် မင်းသတ္တိနှလုံးသားကို
 ဆုပ်ခြေပစ်လိုက်သလို မွန်းကြပ်သွား၏။

သူ့လက်... ဘစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်မိပါသည်။

မိုးပြာသိပ်ရက်စက်သည်။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သည်လိုလုပ်ပြစရာလား။

မိုးပြာရယ်..

မင်းသတ္တိယုံပင် မယုံချင်ပါ။

ဖုန်းဆက်တုန်းကပြောခဲ့ပေမယ့် စိတ်ဆိုးနေလို့ တမင်ပြော

ခဲ့တာပဲဟု ထင်မိသည်။

ဟိုလူက မိုးပြာကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိလှသည်။

ဆံပင်လေးတွေသပ်ပေးလိုက်.. ကော်ဖီခွက်ကို နှုတ်ခမ်း

ခွေအရောက် တိုက်ပေးလိုက်နှင့်..

မင်းသတ္တိ သူတို့ကို ကျောပေးလိုက်ပါသည်။

ကြာကြာကြည်မိလျှင် နှလုံးသားက မခံချင်စိတ်နှင့်

ဗိုင်းခနဲ လဲသွားနိုင်ပါသည်။ ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာ၏။

လုပ်ရက်လိုက်တာဟု အပြစ်တင်ရအောင်လည်း မိုးပြာက

သူ့အပေါ် ဘာမှမလွန်ခဲ့ပါ။

ဖုန်းပြောဖြစ်စဉ်က ကြည်ဖြူလိုလားစွာ ရှိခဲ့ပေမယ့် သုံး

လေးကြိမ်တည်းပါ။ နောက်တော့ မထင်မှတ်လောက်အောင်

ပြောင်း လဲအေးစက်သွားခဲ့သည်။

သူနှင့် ကြည်နူးစွာ ရယ်မောစွာ ရင်းနှီးစွာ နှစ်နှစ်လို့လို့

ဖော်ဖော်ရွေရွေ လေးလေးနက်နက်ပြောဆိုခင်မင်ခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့

သလိုပင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဘာကို ဘယ်လိုနားလည်ယူဆပြီး ဘယ်လိုရှင်းပြချောမော
ရမှန်း မသိခင်မှာပင် မိုးပြာက ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲပြ
ခဲ့သည်။

ထိုကောင်လေးသည် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး ပိုက်ဆံလည်း
ရှိခဲ့ပါ။

သူ့ဘက်ကတော့ သူ့စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူ့ကို ချစ်နေ
သည်ပဲတွက်ဆထားခဲ့တာ.. လုံးဝကိုမှားသည်။

ကျောပေးရပ်နေသော မင်းသတ္တိကို မိုးပြာလှမ်းတွေ့သွား
၏။

သူ မိုးပြာမှာ ချစ်သူရှိနေတာ လက်ခံသွားနိုင်ပြီထင်ပါရဲ့။

သူ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားမလဲ။

မိုးပြာကို နာကြည်းသွားမှာလား။ စိတ်ဆိုးသွားမှာလား။

ချက်ချင်းပဲ မိုးပြာဝမ်းနည်းမိသည်။

အစားထိုးမရနိုင်အောင် အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးလစ်ဟာ
သွားသလိုပါ။

ရှင်နဲ့ မိုးပြာက တစ်လမ်းဆီလျှောက်ကြရမှာပါ မင်းသတ္တိ

ရယ်။

ရှင်.. မိုးပြာကို မေ့သွားနိုင်မှာပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြီး ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားမိ၏။

ရင်ထဲမှာ စူးစပ်နေအောင်နာသည်။

တကယ်ဆို သူ့ကို မိုးပြာကလည်း ချစ်နေတာပါပဲ။
အချိန်တွေကြာလာလေ ချစ်နေမိတာ ပိုသေချာလေ။
နှလုံးသားက သူ့မှသူပါ။

ဖုန်းသံတိုးတိုးကြောင့် မိုးပြာရင်ထဲမှာ ဂုတ်ခနဲမြည်သည်။
မိုးသွေးအပြင်ထွက်သွားတာမို့ မင်းသတ္တိဆက်တာ အများ
နိုးဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက တိဗ္ဗိကြည့်ရင်း စကားဆို
မင်းကြသည်။

မိုးပြာ ဖုန်းဘေးကို လှစ်ခနဲရောက်သွား၏။

“ဟဲလို”

ထင်မိသလိုပါပဲ။ သူ့ဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသည်။ မသိစိတ်ရဲ့
အကဲသွယ်မှုလား.. မိုးပြာစိတ်ကပဲ သူ့ဆီရောက်နေတာလား..
အသံခွဲပါပဲ။

“မိုးပြာ”

သူက ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို နာမည်လေးပဲခေါ်
ပြီး ငြိမ်သက်နေပါသည်။ မိုးပြာရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လျက်
ပိုင်ခွင့်လာသည်။ နောင်တရချင်သလိုလို။ သူ့ကို တကယ်ဆုံးရှုံးသွား
မှာ မိုးကြောက်ပါသည်။

“မိုးပြာ.. ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့
ဘူး”

သူ့အသံက တုန်ခိုက်နေပါသည်။ ထိရသွားတာ သေချာ

“မိုးပြာ ပျော်ရဲ့လား”

မိုးပြာ မဖြေမိပါ။

“မိုးပြာပျော်ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ရဲမှာပါ”

သူ့စကားသံက တိုးဖျော့လွန်းပါတယ်။

“မိုးပြာကောင်လေးက ချောပါတယ်”

မင်းသတ္တိပြောသမျှပဲ မိုးပြာနားထောင်နေမိသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မဖြေမိပါ။

“ကျွန်တော်က မယုံချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဖုန်းခွက်ကလေးကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ပင့်သက်ရှိုက်မိသူက မိုးပြာ။

“ခုတော့ ယုံပါပြီ”

သူ့ မိုးပြာကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီလား.. လက်လျှော့လိုက်ပြီလား..

“ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော်ပါဗျာ.. ခေါင်းမာတယ်.. လက်မခံနိုင်ဘူး.. ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲ”

သူ ဟူးခနဲသက်ပြင်းချလိုက်တာကြားရသည်။

“ကျွန်တော်က မိုးပြာလည်း ကျွန်တော့် အပေါ် သံယောဇဉ်များ ရှိမလားလို့ ရူးနေခဲ့တာ”

တော်ပါတော့ မင်းသတ္တိရယ်။

ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့တာ..

စကားလုံးတွေနဲ့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့။

မိုးပြာငိုမိမှာစိုးလို့ပါ။

“မိုးပြာ.. ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား၊

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးပြာကို ကြည့်နေမိတုန်းပဲ.. ဝရန်တာလည်း မထွက်ဘူး”

တမင်ရှောင်ပြီး ပုန်းနေမိတာကို သူလည်းသိမှာပါ။ သူ မိုးပြာကို ရှာနေမှာပါပဲဆိုတာလည်း သိပြီးသားပါ။

“မိုးပြာ.. ကျွန်တော့်ကို မမေးတော့ပါဘူးကွာ”

မင်းသတ္တိက ညည်းညူသလိုဆိုရင်း..

“ဘာပြောဦးမလဲ” ဟု မေး၏။

“ဟင့်အင်း”

ဉာဏ်နိုင်က ရှိနေပြီးသား။ မိုးပြာ ခုအချိန်မှာ ဘာမှပြော ခွင့်မရှိတော့ပြီ။ သည်လောက်ခံစားရမှန်းသိလျှင်လည်း ဒေါ်ယွန်း

ခင်ခင်သားဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ဇွတ်တိုးမိဦးမှာ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုသိလို့လည်း ဉာဏ်နိုင်ကို လက်ခံခဲ့မိတာပါ။

မိုးပြာချစ်သင့်တာက ဉာဏ်နိုင်ပါ။

ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း မကန့်ကွက်။ မောင်လေးမိုး သွေးနှင့်လည်း အဆင်ပြေနေခဲ့ပါပြီ။

အရာရာသည် နှောင်းခဲ့ပြီ။

သူနဲ့ဖုန်းပြောဖြစ်သော ပထမညများကို မိုးပြာပြန်လည် အောင်တမိသည်။

ထိုစဉ်က မိုးပြာအရမ်းရင်ခုန်ကြည်နူးနေခဲ့မိသည်။

“ကားငှားမလို့လားအစ်မ” ဟု ကားတစ်စီးက ဘေးမှာထိုးရပ်ပြီး မေးလာသောအခါ ကားရပ်စောင့်နေသော မိုးပြာက ဝမ်းသာအားရပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကအပြန် သူငယ်ချင်းအိမ်ကို ဝင်သွေးတာကို အချိန်ကလည်း မှောင်ရီပျိုးနေပြီ။

မောင်လေးမိုးသွေးကလည်း အလုပ်ဝင်ပြီးကတည်းက ဘယ်ကိုမှ စိတ်ရှည်ရှည်ပို့နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အလုပ်နှင့် အားလပ်သည်မရှိ။ ဉာဏ်နိုင်ကလည်း တစ်နေရာရာသွားလျှင် အရမ်းလောတတ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေးမရှိလှပါ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်စောင်းထားသော ကားမောင်းသူကို မိုးပြာလည်း သေချာပင်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်လိပ်စာပြောပြီး ဈေးမေးကာ တက်စီးလိုက်ပါသည်။

အိမ်ရောက်မှပဲ ဉာဏ်နိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ခွေပြန်ထွက်ဉာမည်ဟု တွေးထားလိုက်၏။

မောင်လေးက ညအပြန်မိုးချုပ်တတ်ပါသည်။

အခုတလော ကိုတိုးကြီးတို့အုပ်စုကလည်း ဉာဏ်နိုင်နှင့် အတူတူ မြင်၍လားမသိ။ ခါတိုင်းလောက် မနှောင့်ယှက်တော့။ မိုးပြာကလည်း တရန်အေးတာပဲဟု သဘောထားလိုက်ပါသည်။

ကားထဲမှာ ကူရှင်ကိုမှီခိုထားရင်း ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံတိုးတိုးကို နားထောင်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်ကိုငေးလာမိရာမှ ကားအရှိန် သိသိသာသာမြန်နေတာကို သတိပြုမိရင်း အိမ်ဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတာလည်း မဟုတ်ပါလားဟု အလန့်တကြားသိသွား၏။

ကားမောင်းနေသူကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာကြည့်မိ၏။

ဟင် . .

ဘုရားရေ . .

ကိုတိုးကြီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပါလား . .

ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲမြည်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားအေးသွား၏။
မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း..

“ဒီမှာ.. အဲဒီရှေ့နားမှာပဲ ဆင်းတော့မယ်” ဟု ယတိပြတ်
ဆုံးဖြတ်လျက် ဆိုမိပါသည်။

“ဗျာ”

ဟုတ်နေပါပြီ အသံက ကိုကိုးကြီးအသံ။

“ကားရပ်လိုက်တော့ ဒီမှာပဲ ဆင်းမယ်”

“ဟာ ဘယ်ရမလဲ.. ဖြူနီကြားကြီး”

သူက လုံးဝလှည့်လည်းမကြည့် ကားအရှိန်လည်းမလျှော့
ဘဲ တဆက်ဆက်မြေပါသည်။

“ရပ်တယ်.. ခဏရပ်တာပဲ”

“ဟာ မဖြစ်ဘူးလေ.. ဒါ လမ်းစည်းကမ်း”

“ကောင်းပြီလေ.. လမ်းချိုးတစ်ခုတည်းဝင်ရပ်လိုက်ပါ”

မိုးပြာ အပြတ်ပြောလာ၏။

ကားအရှိန်က နည်းနည်းမှ နှေးမသွားပါ။

“ဒီလောက်ခဲယဉ်းယဉ်းကြီးစားပြီးမှ ဒီလို လွယ်လွယ်
ပြန်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား မိုးပြာရယ်”

သူ့အသံကြီးက မုန်းစရာကောင်းလွန်းပါတိ။

“ရှင် ဘာသဘောလဲ.. အကြံပက်စက်လှချည်လား..
အခုကားရပ်ပေး”

မိုးပြာ စူးခနဲအော်မိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာ မွန်ထူအောင်
ကြောက်လန့်ပြီး ဘာမှမမြင်။ ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ပြင်မိပါသည်။

“ဖွင့်ချင် ဖွင့်လိုက်လေ.. ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် နှစ်ယောက်
လုံး ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

သူက ခြောက်လှန့်စကားဆိုလာ၏။

“ငါ ဒီလောက်ချစ်နေမှန်းသိရက်နဲ့ မင်းက ငါ့ရှေ့မှာ
တစ်ခြားလူတို့ချင်သေးတယ်.. မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် မိုးပြာရယ်”

သူက မချီမဆန့် ညည်းပေမယ့် မိုးပြာမကြားတစ်ချက်
ကြားတစ်ချက်ပါ။

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကြောက်သည်။ ငိုချင်လာသည်။ မူးဝေ
နေသည်။ မိုးပြာ ဘာလုပ်ရလဲ။

“ငါ.. မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

သူက လေပြေကလေးနှင့် ချောပြောလာ၏။

“မင်းကို ငါ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်မှာပါ”

သူပြောလေ မိုးပြာပိုလန့်လေပါ။

မေမေ့ကို ရင်ထဲက တ မိသည်။ မောင်လေးနှင့် မေဖေ့ကို
အသံရသည်။ မိုးပြာအဖြစ်ကို သူတို့သိမှာမဟုတ်။

“မင်း ကလန်ကဆန်လုပ်ရင်တော့ ငါ့အတွက် မထူးဘူး”

ဘုရား.. ဘုရား တကယ့်မိုက်ရှူးရဲနှင့် တွေ့နေပြီး

မိုးပြာ သူ့လက်ကလွှတ်နိုင်ပါ့မလား..

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ အပြေးနှင်း
ရသူလို မောပန်းလာသည်။ သည်နေ့ မထွက်လာမီလျှင် အကောင်
သား။ နောင်တတွေ အများကြီးရသည်။ ဉာဏ်နိုင်သာပါလာလို့
ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိလာ၏။

ကိုတိုးကြီးက ကားကို မြို့ပြင်ဘက်အထိ အရှိန်ပြင်းပြင်း
မောင်းနေသည်။

‘မင်းသတ္တိ’ က ရှေ့မှကားကို မျက်ခြေမပြတ်အောင်
တားမောင်းလာခဲ့၏။ မေမေ့ကိုကြိုဖို့ ထွက်လာမှာ မထင်မှတ်
ဘဲ ခြောက်တွေ့လိုက်တာမို့ ကားအရှိန်လျှော့ပြီး မသိမသာကြည့်မိ
တာမို့ မိုးပြာက ကားငှားပြီး တက်လိုက်သွား၏။

ကားက အငှားယာဉ်လည်းမဟုတ်။ နံပါတ်အနက်နှင့်။
မောင်းသူက ဦးထုပ်ကို ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားတော့ မျက်နှာ
လည်း သေချာမသဲကွဲ။ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မသက်သာချင်တော့ပါ။

မေမေ့ကို ကြိုဖို့လည်း စောနေလေးတာမို့ မိုးပြာတို့ကား
ကန်ကနေ သူမသိမသာလိုက်လာခဲ့၏။

မိုးပြာကို စိတ်မချလို့ပါ။

သည်နေ့ မိုးပြာက အဖော်မပါ။ အမြဲတမ်းဆို အမေ
ဖြစ်ဖြစ် မောင်လေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကောင်လေးဖြစ်ဖြစ်ပါတတ်သည်
မင်းသတ္တိကားမောင်းလာရင်း တွေးမိသည်မှာ . .

ဘယ်လိုလူလဲကွာ . . သည်လောက်ချစ်စရာ 'ချစ်သူ' က
တစ်ယောက်တည်း 'စိတ်ချလက်ချလွတ်ရသလား' ဆိုတာ။

အချိန်ကလည်းကြည့်ဦး . . မှောင်စပြုနေပြီ။

မိုးပြာကလည်း မိုးပြာ . . ဘာလို့များ တစ်ယောက်တည်း
သူ့ကံလာရတာလဲ။

မင်းသတ္တိရင်ထဲမှာ စိတ်မချနိုင်ပါ။

သူ့ကို မိုးပြာကသာ အသားလွတ် မုန်းတီးမျက်ရှုမာကေ
မောက်မာနေတာ။ သူ့ဘက်က ခုချိန်အထိ ချစ်နေဆဲပါ။ သူ့
ရွံ့တာပဲလား . . သို့မဟုတ် တကယ်ပဲ ဟိုကောင်လေးကို ချစ်နေတာ
လားမသိ။ သူ့အပေါ် အေးစက်ပြခဲ့သည်။ ရက်စက်ပြခဲ့သည်။
သူထင်တောင်မထင်။ အလူးအလဲကြွေကွဲခဲ့ရသည်။

နားမလည်ပေမယ့် သူ့ဘာများတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

မိုးပြာက သူ့ကို ခါးသီးစွာ ငြင်းခဲ့တာ။

'ဉာဏ်နိုင်' ဆိုသည့်ကောင်လေးကို သူ့ရှေ့မှာတင်
ခြယ်တွဲပြခဲ့တာ။

မနာကြည်းရက်ပါဘူး မိုးပြာရယ် . .

အစကတည်းက မင်းအတွက်ဆို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်ပဲ
နဲ့ခဲ့တာပါ။ ချစ်ဖို့ပဲ တွေးခဲ့တာပါ။

မင်းမုန်းချင်လည်းမုန်း . . နာချင်လည်းနာ ရက်စက်ချင်
လည်း ရက်စက် . . မင်းသဘောအတိုင်းပါ။

ကိုယ်က ဘာများပြောနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

ရှေ့မှ ကားက မိုးပြာတို့အိမ်ဘက်လည်း ဦးတည်မသွား

အချိန်ကလည်းမြန်နေတော့ မင်းသတ္တိပိုပြီး မသင်္ကာတော့ပါ။

ဒါ . . ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ . .

သည်အချိန်ရောက်နေမှ မိုးပြာက ဘယ်တွေသွားမလို့လဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့စွန်ရောက်တော့မှာ။

မဖြစ်သေးပါ။

မင်းသတ္တိခေါင်းတချက်ရမ်းသည်။

မိုးပြာတစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလား။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း ရုတ်တရက်မတွေးတတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကား နောက်ကနေ လိုက်ကြည့်တာပဲ
ကောင်းပါသည်။ သူမှ မိုးပြာကို စိတ်မချနိုင်တာ။

ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်ပူစပ်လာ၏။

ကားမောင်းနေတာ ဘယ်သူလဲ . . မိုးပြာတစ်ခုခုဖြစ်လို့
ကတော့ အသက်ဆင်းသာ လဲပစ်လိုက်မည်။

ဒေါသက တရှိန်းရှိန်းနှင့်တက်လာ၏။

မေမေ့ကို ကြိုဖို့လည်း နောက်ကျနေပါပြီ။
ရှေ့ကကားကို မင်းသတ္တိစူးစိုက်ကြည့်၏။
သည်လူကိုလည်း မြင်ဖူးသလိုလို။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်းမသိ။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် မင်းသတ္တိဝေဝေပါအထင်က ခိုင်မာလာ

၏။

သူ မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်မှပဲဖြစ်တော့မည်။
လိုအပ်လာလျှင် သက်ဆိုင်ရာကိုလည်း ဆက်ရပါမည်။
လောလောဆယ်က သူလည်း သေချာမသိသေးပါ။ ထင်
သောပဲရှိပါသည်။

မင်းသတ္တိက မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး သူထင်မြင်တာကို
အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါသည်။

“မေမေလား”

“ဟဲ့ သား မလာသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ.. သား မလာသေးဘူး”

“အင်း”

“ဒီမှာ.. သား ကားတစ်စီးနောက်လိုက်ကြည့်နေတာ
မေမေ”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က သားပြောတာ မရှင်းလင်းပါ။

“မေမေ.. သားတို့အိမ်ဘေးခြံက ကောင်မလေး.. သိ
လား”

“ဟင်”

သားစကားကြောင့် ယွန်းခင်ခင်ဆတ်ခနဲဖြစ်၏။

“အဲ့ဒီကောင်မလေးကို လူတစ်ယောက်က မြို့အစွန်ဘက်
ကို ခေါ်သွားနေတယ်.. သားအထင်နော်.. အတိအကျတော့
မဟုတ်သေးဘူး”

“ဟဲ့သား.. မိုးပြာလား”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ပူလောင်စွာ မေးမိသည်။

“မေမေသိတယ်.. ဟုတ်လား.. ဟုတ်တယ် မေမေ..
မိုးပြာကို လူတစ်ယောက် ဘယ်ခေါ်သွားနေမှန်းမသိဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

“သားတော့ ကျိန်းသေထင်နေတာပဲ.. ကားအရှိန်က သိပ်
မြန်တယ် မေမေ.. သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့.. သား ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်”

“သား.. သားကို ရန်ရှာနေပါမယ်.. မိုးပြာကို ချောချော
ချောမောပြန်ခေါ်လာဦးနော်.. ဘုရား.. ဘုရား.. မပြေစိပါဘူး..
သင်းကြောပြော.. မေမေတို့လည်း လိုက်လာမယ်”

မေမေ့အသံက စိုးရိမ်ကြီးသွားတာ ပေါ်လွင်သည်။ ဘုန်း
ဘုန်းခိုက်ခိုက်နှင့်ပါ။

“သားကို စိတ်ချပါ မေမေ”

“မိုးပြာ သိပ်ကြောက်နေပြီလား”

မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေသော 'မိုးသွေး' က 'မိုးပြာလာ' ဟု မေးလိုက်သော ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်အသံကြောင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင် အနောက်ကို ချက်ချင်းရောက်သွားမိပါသည်။

မမမိုးပြာဘာဖြစ်လို့လဲ ဟု ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းကြီးသွား၏။

"မိုးပြာက ကားထဲမှာ မပြင်ရသေးဘူးမေမေ"

"ဒုက္ခပါပဲ. . ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ"

"မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့. . သား မိုးပြာကို ပြန်ခေါ်လာမှာပါ။ သားတို့ အခု () လမ်းပေါ်မှာ မေမေ. . သားဖုန်းပြန်ခေါ် - သ်. . ဒါပဲနော် မေမေ"

"သား. . ဟဲ့ သား ဪ"

မင်းသတ္တိက ဖုန်းချသွားသောအခါ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ထူပူ လွန်းစွာ ဦးစူးအောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်မိ၏။ မိုးသွေးကိုပင် လှည့်မကြည့် မိပါ။

မိုးသွေးက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို လာမကြိုသေးတာမို့ ခဏ တဖြုတ်တိုင်စောင့်ပေးနေဖြစ်တာပါ။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က သူ၏ အလုပ်ရှင်ပါ။ သူ့အပေါ်လည်း စေတနာထားသည်။ ဘာမဆို ကူညီရမည့် ဝတ္တရားက သူ့မှာရှိနေပါသည်။ လုပ်ငန်းပိုင်းအရရော လူမှုရေးအရရော. . ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် လာမကြိုဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း တစ်လမ်းတည်းနေသော မိုးသွေးက ဝင်ပို့ပေးဖို့ ဘာများခဲယဉ်းမှာမို့လဲ။

မေမေနှင့် မိုးပြာကသာ သူ့စိတ်ကို နားမလည်ဘဲ သတိတွေ အဝယ်ဝယ်ပေးပြီး ပူပန်နေကြတာပါ။

သူနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကြားမှာ ခင်မင်မှုရှိသည်။ နားလည်မှုရှိသည်။ သည်ထက်လည်း မပိုပါ။

"ဦးစူးအောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါကွယ်"

မိုးသွေးက 'ဟာ' ခနဲအံ့အားသင့်၏။

မိုးပြာဆိုသောနာမည်ကို ကြားရစဉ်ကတစ်ခါ။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင် ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့တစ်ခါ။

သူ ရပ်ပြီး ကြောင်ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်သိကျွမ်းရင်းနှီးတာ မိုးသွေး မသိခဲ့ပါလား။

နောက်ထပ်ရော မသိသေးတာတွေ ရှိဦးမလား။

မိုးသွေးနားစွင့်ထားမိသည်။

"ကိုစူးလားဟင်. . ကိုစူးလား. . ယွန်းခင်ခင်ပါ"

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ အရေးတကြီးနိုင်လှသော ခေါ်သံမှာ အားကိုးတကြီးလည်းဖြစ်နေသည်။

"ယွန်းခင်တို့သမီးလေးကို လူတစ်ယောက်ခေါ်သွားလို့ ဘဲ့. . လုပ်မိဦး. . ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်. . ကိုစူးလိုက်သွား မလား. . ကျွန်မလိုက်သွားရမလား. . သမီးလေးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နော်. . အရမ်းကြောက်နေမလားမသိဘူး"

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏စကားများကြောင့် မိုးသွေးမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားမတတ် ဒေါသတွေ ဆူဝေသွား၏။

ကိုတိုးကြီးလား..

ဖျတ်ခနဲသည်လူကိုပဲ ထင်လိုက်၏။

သည်လူက ဒါမျိုးလုပ်တတ်သည်။ လုပ်ချင်နေသည်။

အစကတည်းက မိုးသွေးကြည့်ရတာမဟုတ်။

“စိတ်အေးအေးထားပါတယ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါကိုစူး.. ယွန်းခင်ခင်လည်း လိုက်သွားပါမယ်.. ဒီမှာ မိုးသွေးလည်းရှိနေတယ်လေ..”

ဖေဖေက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို အားပေးနေပုံရပါသည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်နှင့် မမမိုးပြာဘယ်လိုတော်စပ်ပတ်သက်နေသလဲ။

အတိတ်မှာ ဘာတွေရှိခဲ့သလဲ.. မိုးသွေးစိတ်မဝင်စားနိုင်သေးပါ။ မမမိုးပြာကို ကိုတိုးကြီးလက်ထဲက အချိန်မီကယ်တင်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးဆုံးပါ။ ကျန်တာတွေ အသာထား။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် မိုးသွေးက ကားဆီတန်းပြီးလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးမနေတော့ပါ။

စိတ်ထဲမှာ ကိုတိုးကြီးကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိကို ကျေးဇူးအခါခါ တင်နေမိသည်။

မမမိုးပြာအတွက်တော့ တစ်စက်မှ စိတ်မအေး။

“စိတ်အေးအေးထားပြီးမောင်း.. ရောက်သွားမှာပါ..

သမီးမိုးပြာဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရားမလို့..”

ဖေဖေလည်း မင်းသတ္တိဖုန်းထဲကနေ ပြောပြသောလမ်းအတိုင်း လိုက်လာမှာပါ။ လူကြီးပီပီ ဖေဖေက စီမံသင့်တာတွေ စီမံလာနိုင်မှာပါ။ ဖေဖေလည်း မိုးပြာအတွက် စိတ်ပူသွားမှာကျိန်းသေ။

ခြံခင်း...ချယ်တစ်ခုတည်းအရောက်မှာ ကားက တုန်ခနဲ
ရပ်သွားသောအခါ မိုးပြာအချိန်မဆိုင်းဘဲ ကားတံခါးကို
ဆောင့်တွန်းဖွင့်လျက် ဆင်းဖို့ပြင်မိသော်လည်း ကိုတိုးကြီးက မိုးပြာ
စိတ်ကူးကို သိပြီး အလျင်စလို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ရှင်...လွတ်...မယုတ်မာနဲ့...ဖယ်နော်”

လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့လက်ထဲကနေ ဖွတ်ရုန်းမိသည်။

သူက မိမိရရဖမ်းဆုပ်ထား၏။ ရုန်းလို့မရ။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မိုးပြာဆင်းလိုက်သည်။ သူကလည်း

လက်ကို လွှတ်ပြီး ကမန်းကတန်းကားပြင်ထွက်လာပြီး မိုးပြာကို
ငွတ်အတင်း ဖမ်းချုပ်ထားဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။

မိုးပြာ သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ပြီး အားကုန်ပြေးသည်။
အရှိုန်နှင့်ဝင်လာသော ကားတစ်စီးက ဖြုန်းခနဲရပ်သွားပြီး ကားထဲ
ကလူတစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။

မင်းသတ္တိ။

မိုးပြာရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

အားငယ်တာရော၊ ဝမ်းသာတာရော၊ ကျေးဇူးတင်တာ
ရော၊ အားကိုးတကြီးရှိလှတာရော၊ အားတက်သွားတာရော...
အစုံပါပဲ။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာ...

အရမ်းပဲ အားငယ်မိသည်။

တစ်ခါမှ ခုလောက်အားငယ်တာမျိုးမဖြစ်ဖူးခဲ့။

အရမ်းလည်း ဝမ်းသာသည်။

တစ်သက်တစ်ခါ သည်တစ်ကြိမ်ဝမ်းသာဆုံးပါပဲ။

မင်းသတ္တိကိုမြင်ရတာ ဘယ်လိုအားတက်သွားမှန်းမသိ။

မင်းသတ္တိရယ်။

ရှင် စိတ်မနာဘူးလား...

ရှင်အပေါ် တစ်စက်မှ မကောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင်

လေးခဲ့ပါ။ ဇွန်၊ ဇွန်စားဖား ကယ်တင်ဖို့မလိုပါဘူး။

ရှင်ကာကွယ်ဆောင့်ရှောက်မှုတွေနဲ့ မိုးပြာဟန်ရဲ့လားဟာ...

လုံးဝမတန်ပါဘူး။ ရှင်ထားပြီး ထွက်သွားလိုက်ပါ။

အားကုန်ပြေးလာသော မိုးပြာကို မင်းသတ္တိက ဆိုးကြိုဖက်ထားလိုက်၏။ သူ့အင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆုပ်လျှက် သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာဖွက်မိခိုက် သူက မိုးပြာကျောပြင်လေးကို ဖွဖွပုတ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်ပြီး..

“ခဏနေဦး.. ဟိုမှာလာနေပြီ” ဟု သတိပေးစကားဆိုလျက် မိုးပြာကို ကျောဘက်ပို့ကာ ရှေ့မှရင်ဆိုင်လိုက်၏။ မိုးပြာသူ့နောက်ကျောမှာကပ်ပြီး ပုန်းနေမိသည်။ အမယ်လေး..

ကိုတိုးကြီးက တုတ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းဆွဲပြီး လျှောက်လာနေတာ။ မင်းသတ္တိကအတွက် အရမ်းစိတ်ပူမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်တော့ လူရိပ်သူရိပ်လုံးဝမတွေ့။ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

“မိုးပြာ.. ကားထဲသွားထိုင်နေ”

“ဟင့်အင်း”

“အဲ့ဒီမှာ ဖုန်းရှိတယ်.. လူကြီးတွေဆီ မြန်မြန်ဆက်”

မင်းသတ္တိက ချက်ချင်းသတိပေးသည်။ မိုးပြာကားဆီပြေး ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

ဖုန်းဆက်ရင်း လှမ်းကြည့်တော့ ကိုတိုးကြီးက မင်းသတ္တိကို သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ရိုက်နေ၏။

မိုးပြာလက်ကလေးတွေ အေးစက်တုန်ခိုက်ကာ အသံပင်မထွက်။ ပြီးမှ အနီးအနားကို အော်ဟစ်အကူညီတောင်းဖို့ သတိဝင်လာသည်။

ဘာတွေမှန်း မမှတ်မိအောင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပေမယ့် လူရိပ်လူယောင်မမြင်။

“ကိုမင်းသတ္တိ၊ သတိထားဦး”

သူတို့လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတာကိုလည်း မိုးပြာကြာကြာကြည့်ဝံ့ပေ။ ခေါင်းထဲမှူးနောက်တုန်ယင်လာ၏။

ဘုရား.. ဘုရား..

မင်းသတ္တိသာ မရောက်လာလျှင် သည်လောက်တိတ်ဆိတ်သူဦးသော နေရာမှာ မိုးပြာအဖြစ်က မထွေးဝံ့စရာ။

မျက်လုံးထဲကို ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်မိ၏။

မောင်လေးမိုးသွေးပါလား။

“မမ.. မမမိုးပြာ ဘာတွေဖြစ်သွားလဲ”

မိုးသွေးက မိုးပြာဆီလွှားခနဲရောက်လာပြီး ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မေး၏။

“ဟင့်အင်း.. ကိုသတ္တိရောက်လာလို့”

မိုးသွေးက မင်းသတ္တိတို့ဆီပြေးသွား၏။

“မောင်လေး”

မိုးသွေးစိတ်ကိုသိတော့ အော်ဟစ်ဟန့်တားမလိုပါ။

“သားတို့ရေ . . ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်မယ်နော်”

ကားထဲကဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ဆင်းလာပြီး မိုးပြာလိုပဲ တားမြစ်သတိပေး၏။

မိုးသွေးက ကိုတိုးကြီးကို လက်သီးနှင့်ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးပစ်သည်။ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်နေပြီ။

မင်းသတ္တိက ဖုန်းဆက်လိုသာ သည်နေရာကိုရောက်လာတာ။ မမမိုးပြာအတွက် စိတ်ပူလွန်းရပါသည်။

မင်းသတ္တိက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်၏ ဖုန်းကိုဆက်ပြီး လမ်းကြောင်းကိုပြောပြခဲ့ပါသည်။

“တော်လောက်ပြီညီလေး . . လက်လွန်မယ်ကွ”

မင်းသတ္တိက မောဟိုက်သံနှင့် မိုးသွေးကိုတား၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖေဖေကားလည်းရောက်လာပါသည်။

သက်ဆိုင်ရာက လူကြီးတွေလည်းရောက်လာ၏။

မိုးပြာခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုမိပါသည်။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က မိုးပြာကို ဖက်ထွေးပြီး ကားပေါ်တက်စေသည်။ အားပေးစကား တတွတ်တွတ်ဆိုသည်။

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး သမီးလေးရယ် . . တိတ်ပါ . . ကိုယ်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ . . တိတ် . . တိတ် မငိုနဲ့တော့”

မိုးပြာက ဝမ်းနည်းပြီး ရှိက်ငိုနေ၏။

“သမီးတိတ်ပါကွာ . . ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

ဖေဖေကလည်း ရောက်လာပြီးပြောသည်။

မောင်လေး မိုးသွေးက တရူးရှူးနှင့် ဒေါသမပြေ။

“တောက် . . အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

မင်းသတ္တိက ကားဘေးမှာ လာရပ်သည်။

“သား . . ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က ခုမှမေးဖြစ်တော့သည်။

“နည်းနည်းပါမေမေ . . လက်ထိသွားတယ်”

မင်းသတ္တိက အရေးမကြီးသလိုဆို၏။

“ပြီစမ်းသား . . တော်တော်နာနေလား”

ကားပြတင်းပေါက်ကနေ မိုးပြာကိုကျော်ပြီး မင်းသတ္တိက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကိုပြပါသည်။

“သွေးတွေနဲ့ပါလား”

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို မှီထားရင်း မိုးပြာ သူ့ကို မျက်လုံးရွံ့ကြီးများနှင့် မော့ကြည့်နေမိပါသည်။ သူက ကားဘေးမှာ ဒါးကိုင်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေတော့ မျက်လုံးချင်းဆုံဖြစ်ကြ၏။

မိုးပြာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . သူ မိုးပြာကို ဘာလုပ်သေးလဲ”

မင်းသတ္တိက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ချက်ချင်းရောက်လာတာပါလား။

“မိုးပြာကြောက်တယ်”

ခုထက်ထိရင်ထဲ ကတုန်ကယင်နှင့် လန့်စိတ်မပြယ်သေး

ပါ။

မင်းသတ္တိက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး မိုးပြာဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့. . အားလုံးပြီးသွားပြီပဲ”

မိုးပြာက ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို မှီထားရာမှ မင်းသတ္တိက ကိုပြောင်းပြီး မှီလိုက်၏။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းလေးနှင့် အေးစက်နေသော မိုးပြာ ကိုယ်လေးကို သူက ပွေ့ပိုက်အားပေးချင်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် မေမေရော မိုးသွေးရော မိုးပြာဖေဖေရော အား လုံးရှိနေတော့ ခက်လှ၏။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က တောက်ပကြည်နူးစွာ ပြုံးမိပါသည်။

မိုးပြာကလေးက သားကိုအားကိုးတကြီးရှိလွန်းလှပါလား သားလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ဆုပ်ထားသည်။

သည်အခြေအနေကို ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်မသိခဲ့ပါ။

“သွားကြမယ်. . သမီးမေမေစိတ်ပူနေတော့မယ်”

ဖေဖေက မေမေအတွက် တွေးပေးတတ်သူပါ။

“ဖေဖေ. . မေမေဆီဖုန်းဆက်လိုက်သေးလား”

“အေးကွ. . ဆက်လိုက်တယ်”

မိုးသွေးမေးတာကို ဖေဖေကပြော၏။

“သား. . မေမေဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ သားလေး”

“နေဦး ဖေဖေ. . သားမရှင်းသေးဘူး”

မိုးသွေးက အချိန်မဆွဲဘဲ သိချင်တာကိုမေးသည်။

ဦးစူးအောင်က လက်ကာပြုပြီး. .

“ဖေဖေသေသေချာချာပြောပြမှာပါ သားရယ်. . ဖုံးထား

သို့လည်း ရမမရတော့တာ. . ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်အတွက်လည်း ထည့်

ငဉ်းစားပေးရမှာပေါ့. . သူလည်း သူ့သမီးချစ်ချင်မှာပေါ့”

ဦးစူးအောင်က ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ဆို

ပါသည်။ “ကျွန်တော် ခုနကြားပါတယ်. . မမမိုးပြာက အန်တီယွန်း ခင်ခင်သမီးဆိုတာကို. . ”

မောင်လေးမိုးသွေးစကားကြောင့် ငြိမ်နေသော မိုးပြာက ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲမတ်လျက် ကြားလိုက်ရတာကို မယုံလွန်းစွာ

ချက်လုံးကလေးပြုထွက်လာ၏။

သည်နေ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မထင်မှတ်တာတွေပဲ ကြုံကြိုက် နေရပါသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိပါ။

မိုးပြာကဖြင့် ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို မာမာကျောပြောဆို ဆက်ဆံမိတာ။ သိမှမသိခဲ့ဘဲ။ ငရဲများကြီးတော့မလား။

သူက အမေရင်း ဆိုပါလား။

ဒါဆို မေမေကရော..

မေမေနှင့် မိုးပြာဘာမှမတော်ကြဘူးလား။

မင်းသတ္တိကရော..

မင်းသတ္တိနှင့် မိုးပြာဘယ်လိုပတ်သက်နေပြီလဲ။

“ကျွန်တော်က မေမေမွေးစားသားပါ”

မိုးပြာမျက်လုံးကလေးကို မင်းသတ္တိက နားလည်သိနေပြီး ဖြေရှင်းလိုက်၏။

အမေကို အမေမှန်းမသိဘဲ ခိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောခဲ့မိလျှင် လည်း တောင်းပန်ရမှာပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ တစ်သက်လုံးက ကိုယ့်အမေရင်းကို ဒေါ်ကြာဖြူပဲ ထင်မှတ်ခဲ့တာ။ ခုလည်း မပြောင်းလဲ အချစ်လည်း လျော့မသွား။ နောင်လည်း ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ပါ။

မေမေဒေါ်ကြာဖြူက ဘာတွေစိုးရိမ်ကြီးနေသည်မသိ။

ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကလည်း မိုးပြာအတွက် ရတတ်မအေး နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာမြင်ရတော့ ရင်ထဲက အမျက်တွေလည်း ပြေသင့်သလောက်ပြေသွားရပါသည်။ မောင်လေး မိုးသွေးနှင့် လည်း ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့။

“သမီးအမေက သမီးနဲ့ နီးနီးနေချင်လို့ အိမ်ဘေးကို ပြောင်းလာခဲ့တာ သမီးရဲ့”

ဖေဖေက စာနာစွာပြောပြပေးသည်။

ပြုန်းစားကြီး မေမေတစ်ယောက်ရလိုက်တာကို ဘယ်လို မယုံနိုင်သေးပါ။ လက်မခံနိုင်သေးပါ။

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကာနေ၏။

“သွားကြမယ်.. မကြာဖြူမျှော်နေတော့မှာ”

ဖေဖေစကားကြောင့် မင်းသတ္တိက မိုးပြာဘေးမှ ခွာပြီး တားရှေ့ခန်းမောင်းသူနေရာမှာ ပြောင်းထိုင်သည်။

“မငိုနဲ့တော့”

မေမေသမီးဖြစ်နေတာကို မင်းသတ္တိကျေနပ်သွား၏။

သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်ကလေး လာပါပြီ။

မိုးပြာက သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြီး ရက်စက်ချိုးချသွားခဲ့တာ။

သူ ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရသလဲ။

ကားရပ်လိုက်တာနှင့် မေမေကပြေးထွက်လာပါသည်။

မိုးပြာ မေမေရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ငိုနှိုက်မိ၏။

ခံစားနေရသမျှ ဝေဒနာတို့သည် မေမေမျက်နှာ မေမေရင်ခွင် မေမေနှင့် အထိအတွေ့မှာ အားလုံးဆုတ်ယူပစ်လိုက်သလို လျော့ပါးသွား၏။ မေမေက မိုးပြာကို ဖက်ထားသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ မေမေရင်ခွင်သည် မိုးပြာအတွက် အနှိုင်းမဲ့သော အချိုဆုံးရင်ခွင်ပါ။ မေမေရင်ခွင်သည် မိုးပြာနှလုံးသားကို အင်အားတစ်မျိုးနှင့် နိုးကြားနုလန်ထူစေသည်။

“မေမေရယ်. . မိုးပြာက မေမေသမီးပါ”

နှစ်ယောက်တည်း ကြားရုံတီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“သမီးဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“အင်း”

“တော်သေးတာပေါ့. . မေမေစိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ဒေါ်ကြည်ဖြူက သမီးလေးနှင့် ဆံနွယ်များကို ကိုင်တွယ် ဗွတ်သပ်ပြီး ဖွဖွဆိုပါသည်။

“အားလုံး မေ့ပစ်လိုက်တော့နော်”

“သမီးအရမ်းလန့်သွားတယ် မေမေရယ်”

ဒေါ်ကြာဖြူက မင်းသတ္တိကို ကျေးဇူးစကားဆိုပါသည်။

“မောင်သတ္တိကြောင့်ပေါ့. . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

မေမေရင်ခွင်ထဲကနေ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို မိုးပြာခိုးကြည့်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားမှုတစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေသည်။

မရင်းနှီးသေးပေမယ့် နွေးထွေးနေသလိုပါ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြပါသည်။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က နူးညံ့စွာပြုံးပြ၏။

မိုးပြာ ပြန်ပြုံးပြမိရဲ့လားပင်မသိ။

“ဟိပ်လှသော သိပ်ထက်မြက်သော အမေတစ်ယောက်ရ သဘာကိုတော့ ဂုဏ်ယူကျေနပ်ရမှာပါ။

“မိုးပြာ. . ပြောမှားဆိုမှားတာတွေရှိခဲ့ရင် မေမေ့ကိုပြန် မောင်းပန်လိုက်ဦး” ဟု ဒေါ်ကြာဖြူက သတိပေးသည်။

ရှိခဲ့တာပေါ့။ ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်အပေါ် မောင်လေးမိုးသွေး
နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးပြာလွန်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ။ စိတ်ထဲမှာ
တော့ခဲ့တာတွေလည်း ကာများကြီး။ မေမေယွန်းခင်ခင်က ငွေမယူ
ဘဲ ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား။

မိုးပြာက ခြံထဲက ဒန်းကလေးပေါ် တစ်ယောက်တည်း
ဆင်းထိုင်နေမိပါသည်။ နေ့ရက်တွေကြာလာတာနှင့်အမျှ ကြုံခဲ့ရ
သောအဖြစ်ကို သွေးအေးအနည်ထိုင်လာ၏။

လုံးဝရောက်မလာတာကတော့ ဉာဏ်နိုင်ပါ။ ဖုန်းလည်း
မဆက်။ လူလည်းမလာ။ စာစုံခွန်းတစ်လေမမေး။

မိုးပြာကို သူ့စိတ်ပျက်သွားတာလား။ မိုးပြာနှင့် ကိုတိုးကြီး
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ မင်းသတ္တိရောက်လာပြီး ခေါ်ခဲ့တာပါ။

ဉာဏ်နိုင်ရောက်လာမလားဟု တိတ်တိတ်ကလေးမျှော်နေ
ခဲ့တာ ရင်ကဲမောနေပါပြီ။

သူ့အချစ်တွေက အစမ်းသပ်မခံနိုင်သော အတုအယောင်
တွေပါ။

တကယ်ဆို ကြားကြားချင်း သူရောက်လာသင့်တာ။
 မိုးပြာ မထင်မှတ်လိုက်တာ။ သူ့ကို မိုးပြာက ယုံကြည်နေ
 ခဲ့မိတာ။ ချစ်သူ အဖြစ်ရွေးခဲ့မိတာ။
 အရေးကြုံတော့ သူက မိုးပြာဘက်မှာမရှိ။ အတ္တကြီးလွန်း
 လှပါဘိ။ တကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းလှပါဘိ။
 မိုးပြာဆန္ဒနှင့် ကိုတိုးကြီး နောက်လိုက်သွားခဲ့တာမှ မဟုတ်
 ဘဲ။

ဉာဏ်နိုင်ရယ် . . နေနိုင်လိုက်တာ။
 သူ့စိတ်ကိုသိရတော့ နှလုံးသားက အေးခဲ့သွား၏။
 အစကတည်းကလည်း မိုးပြာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချစ်တာ
 မင်းသတ္တိပါ။
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်ကို ဖုံးနေလို့သာ . . ဒေါသဖြစ်နေလို့သာ
 မင်းသတ္တိကိုရှောင်ဖယ်နေခဲ့မိတာမဟုတ်လား။
 မိုးပြာရင်ထဲမှာ မင်းသတ္တိပဲရှိနေခဲ့တာပါ။
 မင်းသတ္တိကိုမေ့နိုင်အောင်ပဲ ဉာဏ်နိုင်ကို ဇွတ်မှိတ်လက်ခံ
 ခဲ့တာ။ ဒေါသနှင့် မာနနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာ။
 ရင်ထဲကအချစ်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲသိပါသည်။

မင်းသတ္တိက ဝန်းပေါ်ထိုင်နေသော မိုးပြာကို ငေးကြည့်
 သျှက် သွားရကောင်းနိုး၊ မသွားရကောင်းနိုး ချီတိုချတုံဖြစ်ကာ
 နေပါသည်။

တွေဝေနေမိသည်။ ကြောက်နေမိသည်။
 အနားရောက်သွားပြီးမှ ကိုယ့်ကို အေးစက်စက်ဆက်ဆံ
 လိုက်လျှင် ကိုယ် ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ မင်းသတ္တိ သတ္တိနည်းသည်။
 တွေ့ချင်နေတာလည်း အရမ်းပါပဲ။
 အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်သည်။ စကားပြောချင်သည်။
 မိုးပြာကရော သူ့ကို တွေ့မှတွေ့ချင်ရဲ့လား။ သတိမှ ရရဲ့

ပြီးတော့ မိုးပြာမှာက ချစ်သူရှိနေသည်။
 မျက်စိနှင့်ပင် မြင်ထားဖူးခဲ့တာ။
 သို့ကြောင့်လည်း မယုံကြည်ရဲ။
 မိုးပြာရယ်...
 ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်ပါ့မလား။
 ကျေးဇူးတင်တာလည်း အချစ်မဟုတ်ဘူးကွာ...
 ကျေးဇူးတင်စိတ်နှင့် ဆုန့်ပြန်မှာလည်း မလိုလားပါ။
 ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချစ်တာလို့ပဲ
 သိချင်မိပါသည်။ ကိုယ် လောဘကြီးနေပြီလား မိုးပြာ။
 နောက်တော့ မနေနိုင်ဘဲ သူ ဆင်းလာခဲ့၏။
 မိုးပြာရှိရာကို ဦးတည်လျှောက်လှမ်းမိပါသည်။
 ဒစ်ဖင်းလေးကို ဂျာကင်အိတ်ထဲထည့်လျှက် နားကြပ်
 နှစ်ဖက်နှင့် နားထောင်နေမိတာကို မဖြုတ်ဖြစ်ပါ။
 ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးဆို သူ ခုလိုပဲ နားထောင်တတ်ပါသည်။
 အဆိုမပါသော တီးလုံး ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးတွေချည်း သီးသန့်
 သွင်းထားတာ။ ဆူဆူမြောက်မြောက်တွေလည်းမဟုတ်။ အေးအေး
 ချိုချိုဖြူးလေးတွေချည်းပါ။
 ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ရပ်မိသောအခါ မိုးပြာက လှမ်းကြည့်၏။
 သူလည်း ခြေစုံရပ်နေမိပါသည်။
 မိုးပြာက ဖြည်းဖြည်းညင်သာလျှောက်လာပြီး ခြံဝင်းတံခါး
 လာဖွင့်ပေး၏။ ပြီးမှ ဒန်းကလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွား၏။

မင်းသတ္တိက မိုးပြာရှေ့မှာ ရပ်မိသည်။ နားကြပ်ကလေး
 တဖက်ကို ဖြုတ်ချထားလိုက်၏။
 မိုးပြာစကားလေးတွေ မကြားရမှာစိုးလိုပါ။
 “ဖုန်းဆက်မလို့ဘဲ”
 မိုးပြာက မျက်လွှာချလျက် ဆိုပါသည်။
 “ဟုတ်လား”
 “ကျေးဇူးတင်တာပြောမလို့”
 “ဪ”
 မင်းသတ္တိက ဒန်းပေါ်ထိုင်နေသော မိုးပြာကို ငေးကြည့်
 နေမိသည်။
 ဂါဝန်ရှည်အနက်ကလေးနှင့် ဘီကုတ်အနက်ကလေးနှင့်
 ဆံပင်တွေအပြောင်သိမ်းထား၏။ ဝင်းနှစ်နေသော အသားအရည်
 သည် အနက်ရောင်ကြောင့် ပိုမိုပေါ်လွင်လာ၏။
 “ဘာသီချင်းလဲဟင်”
 ခြေစုံရပ်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို မနေတတ်ဖြစ်သော
 တာမို့ မေးမိပါသည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို မိုးပြာမခံစားနိုင်။
 သူရောက်လာဖို့ မိုးပြာအရမ်းပဲ မျှော်လင့်တောင်းတ
 ခဲ့၏။
 ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းမသိ။
 “အဆိုမပါဘူး။ အတီးတွေ သက်သက်ပဲ... အေးအေးလေး
 တွေ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ဆို ကျွန်တော် အမြဲနားထောင်နေကျပါ”

မိုးမြာက သူ့ကို မျက်လွှာလှန်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
 “နားထောင်ကြည့်ပါလား”
 မင်းသတ္တိက ဖြုတ်ချထားသော နားကြပ်ကလေးတစ်ဖက်
 ကို လှမ်းပေး၏။ မိုးပြာယူပြီး နားထောင်မိပါသည်။
 သိပ်ကို သာယာဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်တီးလုံးလေး။
 သူဟာ သဘောကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်သလို စိတ်ကူး
 ကောင်းသူလည်းဖြစ်နေသေးသည်။
 “ဟိုတစ်လောရော. . ခုတလော မတွေ့မိဘူး”
 မင်းသတ္တိက တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းမေးမိပါသည်။
 “မလာတော့ဘူး”
 “ဟုတ်လား”
 “စိတ်ပျက်သွားပြီထင်တာပဲ”
 “မိုးပြာကရော”
 မိုးပြာက သူ့ကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်၏။
 အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။
 မိုးပြာ မျက်လုံးတွေက စကားပြောတတ်သည်။
 မင်းသတ္တိအလိုအလျောက် နားလည်မိ၏။
 လက်နှစ်ဖက်ကမ်းပေးကာ မိုးပြာကို သူ့ရင်ခွင်ဆီခေါ်
 ၏။ မိုးပြာက ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖမ်းဆုပ်ပြီး
 အားယူထကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာပါသည်။

သူ့ပခုံးပေါ် ပါးလေးချကာ မှေးမှိန်၏။
 ဖိနပ်အမြင့်ကြီးစီးထားတာမို့ သူ့အရပ်ကို မိုးပြာမိလှမိခင်
 ဖြစ်နေသည်။
 ငြိမ်ညောင်းသော တီးလုံးသံချိုချိုကလေးကို နားကြပ်တစ်
 ဖက်ဆီတပ်ကာ အတူတူ ခံစားရင်း စကားမဆိုမိကြပါ။
 မင်းသတ္တိက မိုးပြာခါးလေးကို ဖက်ထားပြီး ကျန်လက်
 ဘစ်ဖက်နှင့် လူမရှိသော ဝန်းကလေးကို လွှဲပေးနေသည်။
 လိမ္မော်ရောင်အခင်းလေးနှင့် လိမ္မော်ရောင်အမိုးကလေး
 နှင့် သည်ဝန်းကလေးဟာ မိုးပြာလိုပဲ သိပ်လှပလွန်းပါသည်။
 “မိုးပြာကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်ပါတယ်”
 “မိုးပြာလဲ ရှင်ကိုချစ်တယ်. . မချစ်မိအောင်ကြိုးစားခဲ့ပေ
 မအောင်မြင်ဘူး. . ဒါပေမဲ့ ဒီအရုံးကို မိုးပြာ အခုအရမ်းကျေနပ်
 ပါတယ်. . ရှင် ယုံရဲ့လားဟင်”
 ဉာဏ်နိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့တော့ တဖြည်းဖြည်း
 ဘောင်းပန်ရပါဦးမည်။ မိုးပြာသိပ်မှားခဲ့ပါသည်။
 သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကြာလာလျှင် ပျောက်သွားမှာပါ။
 မင်းသတ္တိက ကြည်နူးစွာနှင့် ဝန်းကလေးကိုထပ်လွှဲပေး
 ခဲ့၏။
 ဒေါ်ယွန်းခင်ခင်က လိုက်ကာစကို အသာပြန်ချပြီး ကြည့်
 ကြည့်မိပါသည်။ မင်းသတ္တိနှင့် မိုးပြာကို မြင်ရတာ ကျေနပ်သည်။

၁၇၈ * ပန်းသီခိုင်

သည်လိုသာဆို သမီးကလေးနှင့် ယွန်းခင်ခင်အမြဲပဲ တွေ့
နေရတော့မှာ။

လရောင်အေးအေးသည် ချစ်သူနှစ်ဦးအပေါ် လှပစွာ ဖြာ
ကျနေ၏။

လိမ္မော်ရောင် ဒန်းကလေးက ကျေနပ်စွာ ငြိမ်သက်နေ
သည်။

စစ်မှန်သောအချစ်သည် နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်မှာ ဖြစ်တည်
ခြံခြံနေတော့သည်။

“ပန်းသီခိုင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ